10
3

«ROMAN»

ALEXEI RUDEANU
CORABIA DE PIATRĂ

ALEXEI RUDEANU

CORABIA DE P' I A T R Ă

roman

EDITURA CARTEA ROMANEASCA
1988

Coperta aparţine autorului

,.Crc<! că idealul omului esle
să ţcasă, ca un păianjen, o
plasă cît mai cuprinzătoare
de iubire...“

LEV TOLSTOI

PARTEA ÎNTÎI
CASA PĂIANJENULUI

„Valea aceea era bîntuită de turişti mai ales vara, şi din cauza lor piticii din munţi – gnomii – se ascundeau în lacuri şi în peşteri adînci. Iarna, deşi se crede despre ei că hibernează, păianjenii îşi ţeseau peste tot plase largi pentru prăzile inocente, iar gnomii, doi cîte doi, se înfăşurau în ele, ocrotindu-i astfel pe cei 'surzi şi orbi', în dragostea lor. Leacul cel mai sigur împotriva înţepăturilor veninoase ale păianjenilor era tocmai intimitatea : inexplicabil, păianjenii perfizi nu se apropiau de perechile de îndrăgostiţi în clipele acelea, iar gnomii îşi fereau cu pudoare ochii, înfăşurîndu-se şi mai strîns în pînzele de păianjen…"

(Aleksander Mertz – *Cartea Gnomilor)*

îmi trebuia ceva curaj ca să intru în vorbă cu ea şi era clar că nu o voi face fără încă o porţie de

afinată. Tot afinată comandase şi ea, iar barmanul, servindu-i-o, îi spusese ceva aproape fără să-şi mişte buzele – „două felii“ sau poate altceva.

Eram primii lui muşterii, sala scundii a cabanei se umplea de tot mai mult soare ; lumina creştea va în dimineţile d® septembrie*, cum sc întîmplă pînă pe la echinoetiu. După echinocţiu vremea mai rămîne frumoasa citeva săptămîni, mai ales către amiază, dar turiştii încep să se răarească pe toată valea, ii apucă deodată un fel de nelinişti* şi îşi strîng corturile şi rulotele ca şi cum cineva i-ar alunga. Numai cind priveşti petele pătrate de iarbă îngălbenită, aproape palide, unde stătuseră, îţi dai seama c< mulţi au fost

Felia de lămîie se clătina în ritmul paşilor ei, sclnmbîndu-şi culoarea spre un rubiniu întunecat, ca sîngele venos.

Pi* urmă lucrurile işi pierd strălucirea şi vor rămîne într-un soi de pîclă cenuşie pînă la următorul sezon. Ceva legat de asta, ca un sfîr.şit de poveste, se petrecea şi în sala cu bîrnele afumate* a cabanei de lîngă debarcader, eînd s-a instalat ea la masa de .şase persoane din dreapta mea. Cred că din cauza

lungimii mesei şi a numărului de pahare, farfurii şi tacîmuri, „ordonat“ îngrămădite acolo, vedeam aşa de clar gesturile ei : gesturi mici şi banale, inventate pentru a atrage atenţia.

M-am uitat la ceas să văd kt ce onî începusem sa b< au. Era onorabil, şi jocul nostru de-a iepuraşul şi cobra dura de exact un sfert de oră. De fapt, la-n- eepui de tot, cind am crezut că îmi trebuia un curaj nebun ca să intru în vorbă cu ea, o confundasem cu ('¡audia Mentale, vreau să spun – actriţa. Amănuntul că, treptat, se dovedeti a nu fi decît o soră sau o dublură a ei nu nifi scutea însă defel de porţia ■•upJimentară de afinată. Cred că ne-am ridicat de la locurile noastre cam în aceeaşi clipă, eu oprin- du-mă la tejghea, şi vedeta de cinema intrînd în în- capoca de alături, *penii u ele.* Rinichii, ştiu că mi am zis, şi-am aruncat o privire peste umăr să văd r j't lipseşte din cafeaua sau afinata de pe masa ei.

Nu erau rinichii. Era şi mai rău, ea însăşi nu-.şi d.idca seama cît ii stricat totul, rujîndu-se, acolo, în pripă :

— Salut ! a spus scurt, ridicînd paharul. Zîmbea ■de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea. Eşti nou pc-aici, nu-i aşa ? Barcagiu ?

— Salut. Nu le prea nimereşti, dar sîntem chit. \ş fi jurat cil eşti Claudia...

Fuse din toata inima, potrivindu-şi frumuseţea de ochelari cu lentile uriaşe :

- Altul care mi-o spune ! Semănăm numai la ochelari. Şi, poate, la numărul de la pantofi...

- Lasă-mă să mă lămuresc eu la ce numere semănaţi.

Rîse iar şi, pe măsură ce gheţurile dintre noi porneau la vale, cabana se umplea de atîta lumină, ca mi se părea posibil chiar totul. Cît lipsise, îmi spărsesem mintea cu cele mai năstruşnice feluri de •a-i spune ceva ; acum, că mă asculta şi nu arăta deloc fandositâ, îmi tăia tot avîntul. Devenea stupid şi

începeţi să mai semene cu ceva, ceva de care mă ferisem vreo douăzeci de ani buni. Aş ii lăsat naibii afinata, dacă n-ar fi fost, pentru moment, singurul pretext. în căutarea unuia mai bun. m-am trezit vorbind ca în somn :

— Pot să vin lîngă dumneata ?

Eram în continuare singurii muşterii, dar barjnanul tăiase un morman de felii dt lămâie şi pa rea hotărît să mai taie încă pe-atîta. Privirea lui îmi sfredelea ceafa mai rău ca oriunde altundeva.

— Cu care autobuz ai mai apărut şi dumneata ? am întrebat-o, şi Claudia Montale sau dublura ei l-a înţeles foarte bine pe „şi“ :

— La zece fix. De ce ? Are vreo importanţă ?

— Do ce la zece fix şi nu pe la prînz ? Sau de ce nu diseară, cînd nu mai găseai nici urmă din mine pe-aici ?

Rîse mult şi cu poftă înainte de a-mi răspunde prin rîs – într-adevăr prin rîs, ca printr-o perdea :

— Te pomeneşti că eşti vreun fatalist dm ăia?

M-am uitat la ea scurt, peste pahar, cu o căutătură care ar fi putut străpunge orice perdea :

— Nu-s deloc fatalist. Mă gîndeam numai cum încep să bată unele vînturi pe la ecninocţiu, ale dracului vînturi, şi cum îşi pierd unii copii nagurh de la paltoane, asta mai tîrziu, pe la solstiţiu... Vînturile astea din nord întîrzie o grămadă de curse aeriene, n-ai băgat de seamă ? Şi nasturii pierduţi întorc din drum sumedenie de avioane, dacă stau să mă gîndesc bine.

Mă privi şi ea scurt, tot peste pahar, eu căutătură acelor neveste care încearcă să ghicească dacă li s-a îmbătat bărbatul. Vorbi cumva în derivă :

— Nu văd legătura.

— Nici n-ai s-o vezi vreodată. Las-o baltă. Dacă vrei, mă gîndeam cum se aranjează unele amănunte.

— Sau cum *se potrivesc* lucrurile ?

— Cîteodată se şi *potrivesc,* dacă-ţi place mai mult aşa.

— Şi poate crezi că le potriveşte *cineva ?*

— Toţi contribuim cu ceva.

— Şi mai zici că nu eşti din familia fataliş- tilor ?

Am străpuns în mai multe locuri perdeaua ei de rîs :

— N-am familie. Şi n-am nimic cu fatalităţile, cum n-are nimic cu simţul măsurii individul de colo – i-am arătat barmanul.

Se kisă pe spate şi mă cercetă amuzată :

— Prevăd c-ai să-ţi schimbi convingerile de azi încolo.

— Ce te face să fii aşa sigură ?

— Nu-mi greşesc niciodată victimele. Ca păianjenii noştri deştepţi de pe toată valea asta murdară.

Acum am rîs amîndoi. Cred că începea să-mi • devină tot mai simpatică şi-mi pare că i-am vorbit prietenos :

— L)f * fapt, ce învîrteşti dumneata pe-aici ?

— Parcă a pus altcineva întrebarea asta, bar-cagiule.

— în regulă, mi-am atins paharul de-al ci. Nu sînt nou pe munte. Să tot fie... Parcă totuşi ne-am mai văzut undeva. Dacă eram criţă, mai bine nu-mi spune. Iar cu bărcile n-am absolut nimic, decît fetele frumoaso din ele, aşa cum le văd do sus, de la staţie. Cred că ţi-am înşirat tot.

— Noroc, îşi atinse şi ea paharul de-al meu. N-aş crede că eşti chiar de douăzeci de ani pe muntele ăsta, mă rog, poate că eşti, şi de văzut ne-am mai văzut într-adevăr, dar ai fost îngrozitor de scîrbos, fără să fii deloc criţă. Eu mă ocup de insecticide. Chiar de insecticide, rîse din nou.

De la asta mi se trage simpatia pentru păianjeni. Unde locuieşti ? Ai păianjeni ?

Am învîrtit cc-am învîriit ceştile şi paharele şi-am scuturat din ţigări mai mult scrum dccît puteau scoate, pînă m-am auzit provocînd-o :

— Ba bine că nu. Pierd în fiecare an cîte-un război cu ei.

— Totul e să ştii cum să-i iei.

— De acord. Pe ai mei n-ai cum să-i iei. Alor mei n-ai ce să le dai. Rezistă la toate otrăvurile- dumitale.

— Pariem ? Arată-mi-i şi te scap de ci pe vecie

— Chiar mă gîndeam să te invit, m-am bîlbut. golindu-mi afinata şi întrebîndu-mă dacă fac-“ să mai cer una.

Îşi termină şi ea porţia dintr-o înghiţitură, işi ascunse cartea în poşetă *(Fraţii Karamazov !),* işi aşează poşeta pe umăr şi .primi rostul de la barman – toate astea cu repeziciunea cu care se cîşfigă şi se pierd războaiele-fulger. Şi-am auzit şi declaraţia la război :

— Am plecat. • *

Credeam că are în vedere orice altă direcţie din lumea largă în afară de casa mea de pe colina, spre care am şi pornit, cot la cot, să-i arăt păianjenii...

Aveam de mers cam un ceas pînă în vîrful colinei (iarna, pe viscol, printre nămeţii pîna la briu. mi se întîmpla să gîfîi şi cîteva ore) şi, profilând de legile politeţii şi de întorsăturile* cărării şerpuitoare, mi-am lăsat privirile-n voie pe trupul ei mlădios. Nu-mi aminteam să fi condus vreodată pe cineva, pe cărarea asta spre casă, cu un trup ca al ci, sau, dacă se întîmplase cîndva, atunci se petrecuse numai în capul meu. Avea avantajul imbatabil şi sfidător al tinereţii, dar mai avea ceva în extraordinara flexibilitate a corpului, pentru cure ar fi invidiat-o cu siguranţă şi faimoasa Claudia -Vlontale – era echilibrul perfect dintre forţa muşchilor şi graţia nepămînteană parcă a paşilor printre pietrele răspîndite haotic, poate că anume aşezate în calea ei, ca nişte obstacole pe o pistă de Încercare. Era toată nerv şi, chiar şi aici, în pustietatea văii, păşea cu acea atitudine provocatoare pe care o au numai făpturile cu ştiinţa -valorii lor. Clari am simţit că nu o mai pot privi, am luat-o înainte, zornăindu-mi cheile în mînă.

Ar fi fost nu ştiu cum să-mi păşească pragul făi i să stabilim măcar convenţia numelui, am în- trebat-o dacă

nu i se pare la fel, şi-n timp c« răsuceam cheia lungă şi grea, ca de hangar, Claudia Mentale ti renunţat pînă la capătul acestei poveşti – ă mai fie actriţă, iar pe mine m-a trimis drept în copilărie, lăsîndu-mi libertatea alegerii, cu o voit- delicată indiferenţă :

— Cînd eram mică, bunica mă striga Vili. De atunci, nimeni nu mi-a mai zis aşa. Spune-mi cum vrei dumneata...

Şi cu numele ăsta băieţos a păşit în *living* descoperind dintr-o ochire cuierul şi atîrnîndu-şi acolo hanoracul galben-aprins. Rămasă cu părul răsfrînt peste gulerul înalt al puloverului cenuşiu, îşi arăta acum şi priceperea de a-şi alege culoarea hainelor, pornind de la stranietatea părului : din creştet pînă-n tălpi, pînă la pielea moale a mocasinilor, era toată de un cenuşiu pastelat, şi gradaţia semitonurilor avea în vedere ca pantalonii de catifea gri-deschis, de severitatea oţelului, să sugereze o transparenţă asemănătoare pînzelor fragile de păianjen cu care se războia.

Cînd am construit casa, mă scoseseră la liman sfaturile unui bun arhitect – constructorul *Citadelei* (spre deosebire de noua mea cunoştinţă, care-şi purta marile învăţături dostoievskiene în geantă, eu păstram cîteva, puţine şi clare, în minte). Colegul meu de profesie, Saint-Exupéry, zicea în *Citadela* cam aşa :

Nu poţi iubi o casă care n-are un chip şi în care paşii nu au înţeles.

Tocmai din aşa ceva mă catapultasem eu pe muntele ăsta. S-a-ntîmplat în ultima clipă, după izbucnirea incendiului la bordul navei pe care o pilotasem vreo zece ani, cu superba jumătate a vieţii mele, Signora. Fusese un copilot desăvîrşit, ar trebui să fiu mare măgar ca să nu-i recunosc toate meritele şi calităţile, printre care ‘puţinele defecte sau lipsuri aproape că nu se observau.

Signora preferase să rămînă la bord, pradă flă-

cărilor, decisă să înfrunte dezastrul conjugal pînă la ultima consecinţă, în casa aceea care nici astăzi probabil nu are chip şi în care „paşii nu au înţeles“- – paşii ei şi ai lui Piticot.

Pînă am ridicat casa, fiica mea nu a prea ştiut unde mă aflu, era la studii, şi Signora îi interzicea contactele prea strînse cu mine, în afara felicitărilor de sărbători, pe care le primeam la post-restant. În vara absolvirii,, consemnul fiind anulat, am găzduit-o toată vacanţa, şi proaspăta doctoriţă m-a uluit cu precizia definiţiilor.

Făcea incizii perfecte în orice idee, de parcă s-ar fi pregătit chiar pentru chirurgie, deşi ştiam că-şi dorea altă specialitate. Uitîndu-se în lungul *living*- ului, şi-a mijit ochii verzi căpătaţi de la mama sa şi, aţintindu-i spre ferestruica de-un lat de palmă din capătul acestei încăperi, cu care mă mîndream cel mai mult din toată casa, s-a bătut cu palma peste gură :

— Cristoase, dar e lung şi întunecat ca un vagin !

— Poate vrei să spui *vagon,* Piticot ?

La douăzeci şi cinci de ani, domnişoară în toată firea, o alintam iii continuare ca în copilăriţi ei, nu-i puteam pronunţa numele moştenit de la mai- că-sa odată cu ochii şi alte cîteva asemănări.

—r M-am exprimat foarte clar, arhitectule.

Mi se adresa cu toate apelativele posibile funcţie de postura din clipa respectivă, puteam fi la fel de bine „tîmplarule“ sau „pescarule“ sau „croi- torule“, şi nu m-ar fi chemat cu „tată“ sau derivatele obişnuite nici să mă fi văzut pe un pat de spital sau mort, cum nici în pruncia ei fericită nu o făcuse. Cînd voia să-mi spună ceva, începea mai întotdeauna (leit maică-sa) cu „ştii ceva“ ori „fii atent“ şi, văzînd că sîngele apă nu se face, nu mi-am mai bătut capul să o dezvăţ.

Toată varci aceea am – păzit-o ea ochii din cap s;”i nu cadă victimă derbedeilor care mişunau pe debarcader, dar Piticot a găsit singură remediul cel mai eficace : îşi lua un short cît o aripă de fluture, îşi

lega sînii cu un batic înnodat peste omoplaţii oso.şi, do adolescentă, se înarma cu bricheta solidă primită cadou de la mine în seara sosirii, mîna stingă şi-o umplea cu ţigarete „vărsate“ („Nu iau pachetul că mi le fumează pe toate 1“), se băga printre derbedei, chiar în mijlocul acelui viespar şi, cu cîteva cuvinte spuse franc în jargonul lor de ţi se făcea părul măciucă reuşea să alunge toate muştele de pe bucăţica de zahăr. O îndrăgiseră şi cred că o şi venerau mai ales pentru lecţiile de educaţie sexuală pe care li le oferea cu o nonşalanţă dezarmantă – ştiind ea de undeva că, arătat cu degetul, fructul oprit îşi pierde tot farmecul. De unde ştie Piticot chestia asta ? mă întrebam adesea, parcă îmi sufla cineva şi răspunsul în urechea interioară, era un răspuns frumos – poate i se trage intuiţia asta din nord, aşa cum încercase adesea să explice şi maică-sa lucrurile : că, aşteptînd aprobarea sa decolăm şi dopîndu-ne cu cafelele pe care 1 • tot c eream *nu* din nevoia de a bea cafea, ei din necesitatea vitală de a privi în ochi stewardesa, ne şi închipuisem şi chiar trăisem – separat şi concomitent – clipa procreării lui Piticot, acolo, în nord, în timp ce avionul se zgîlţîia sub rafalele viatului îngheţat polar şi că prin urmare Piticot preluase de la noi nu numai genele fireşti, cum se întimplă cu toţi oamenii, dar şi *genele nordului,* ale punctului cardinal unde se îngăduie, subconştient absolut, totul în. plan sexual. Privind ce se întimplă, acolo, jos, în viesparul derbedeilor, aveam şi momente în care mă întrebam – dacă Piticot are gene din nord, să presupun şi eu că am asemenea gene ? De ce mi se încrîncena- totdeauna pielea nunuu cînd auzeam – *uite o suedeză !?* Ferice de golanii care roiau pe lîngă ea ca muştele în jurul cubului de zahăr, de bună seamă că nu-şi puneau asemenea probleme ! Ei ţineau la ca ca la o soră şi ir fi sărit şi în foc pentru sora lor la nevoie, bine <a n-a fost nevoie. Şi aşa se aruncau cit era ziulica de lungă să scoată la mal cite o nimfă mai zvăpăiată pe care o apucau cireşii în mijlocul

lacului, unde apa era atit de rece cti nici cornetele goale de îngheţata azvîrlite de nesimţiţii de pe bac nu se desfăceau, ca să plutească, asemenea unor nuferi dulci, aşa cum pluteau altele pe lîngă mal...

Debarcaderul de piatră se prelungea cu un acostament de lemn, terminîndu-se cu o trambulină elastică, orientată spre mijlocul lacului : deşi o groază de inscripţii avertizau asupra jcricolului, se găseau destui care nu ţineau seama. Pînă .şi în sala scundă a cabanei puteai citi, chiar deasupra barului :

Scăldatul în Lac strict INTERZIS
Pericol de itiec Mare !

Lumea oteroclită care asalta muntele nu se mai oboseai demult să citească feluritele recomandări şi interdicţii afişate prin cabanele din toată valea : orice turist e convins că are voie tot ce-l taie capul, că penttu asta a plătit, să-şi facă de cap atita cât îl ţin banc, şi spinul ăsta înfipt ¡n creierul lui nu ;-l scoţi nici cu cleştele. E adevărat că celor mai mult: ii se întîmpla să nu se înece şi să nu-şi irînga gitul, dar, pe de altă parte, nu trecea vară de la Dumnezeu fără nătăraii pescuiţi din lac sau coborîţi do pe munte eu tclescaunul, aşa de bine împachetaţi m aţele şi bandaje, că nu-i mai recunoşteau nici neamurile. De altfel, decorul ţi s-ar fi părut incomplet fără prezenţa zilnică a Salvării.

Bacul făcea zece traversări pe zi, din ora în oră, incepind cu nouă dimineaţa, deci înainte de deschiderea barului – şi treaba nu era aranjată larii un scop : abia peste un ceas pornea telescaunul de pe celălalt mal, malul „meu“, iar la urcare nu se admiteau persoane sub influenţa alcoolului. în ielul ăsta, sus,]a capătul circuitului, aproape de Cota 2100, primii sosiţi erau treji ca lumina ochilor – puteai conta pe ei în caz de nevoie. De pe peronul de sosire, cu binoclul la ochi, urmăream vînzoleala de jos şi recunoşteam imediat pe

isteţii care căutau să-şi dosească prin rucsacuri vreo sticlă cu băutură – asta era numai una din sdapările administraţiei cînd pusese la calc şmecheria cu devansarea ,,orci de alcool“. Mai scăpau şi unii beţi turtă pînă la Cota 2100 şi era destulă bătaie de cap cu ei, dar merita osteneala, mai ales că, pe prelungirea de lemn a debarcaderului, o vedeam bine pe Piticot bălăngănindu-şi picioarele-n apă, înconjurată de golănimea ei. La nevoie, îi spuneam imediat prin interfon două vorbe omului meu de jos şi fiica mea îşi putea vedea liniştită de treabă, dacă şi aia era o treabă...

Seara, crupă ce lumea se sătura de atîta du-te- vino cu cele două instalaţii ale bazei, şi bacul se încuia cu lanţuri şi lacăte zdravene, să nu încerce haimanalele să facă pe gondolierii veneţieni cu ol, în puterea nopţii, pe la mijlocul lacului, coboram cu ultimul telescaun şi o scoteam pe Piticot de la bar, în chiotele dezamăgite ale aceloraşi derbedei. Cam peste un sfert de oră eram acasă, unde Piticot devenea, pînă la stingere, Piticot în esenţă şi nimic altceva : fără cufărul cu manuscrise al bunicului meu cred că s-ar fi maturizat şi urîţit mult mai repede. După cină se ducea glonţ la cufăr, îşi potrivea sub ea blăniţa de miel direct pe duşumea, lua de pe capac oala de pămînt ars cu flori sălbatice, împrospătate mereu tot de ea, aprindea lampa de pe colţ[1] şi scotea din cufăr cîte un caiet. încadrasem cufărul cu două băncuţe groase, masive, dîndu-i utilitatea unei măsuţe pe care oaspetele să-şi pună ţigările, scrumiera, un pahar cu ceva, cafeaua, mă rog, poşeta, şi Piticot, ridicîndu-i capacul şi stricînd astfel armonia ansamblului, o făcea de fiecare dată cu o înverşunare ascunsă. Niciodată nu mă pot apropia de ungherul ăsta din *li- ving* fără s-o revăd, acolo, cu picioarele fine adunate sub ea, rezemată cu cotul de o băncuţă, cu ochii strălucind de încîntare şi curiozitate şi cu zîmbetul acela al mamei sale, ascuns în colţurile gurii – citind pe nerăsuflate manuscrisele bunicului meu, care a murit scriitor fără s-o ştie.

Exact spre colţul acela s-a îndreptat, unduin- du-şi fără ostentaţie şoldurile înguste, şi Claudia Montale sau dublurii ei. încă nu-i puteam zice altfel în gînd ; abia mai tîrziu îmi va deveni necesar să-i spun Vili, cum o striga în copilărie bunica ei.

La ieşirea din bar intuisem că era, ca şi mine- de altfel, ki limita dintre convenţie şi absenţa ei" aşa că luasem cu mine, în ultima clipă, o sticlă neîncepută de afinată. N-am întrebat-o dacii vrea, dar îi urmărisem pe furiş reacţia : o privise alb,, nici iritată, nici pofticioasă, şi firescul ăsta îmi plăcuse mai mult decît dacă ar fi zis cineva dintre noi ceva. Pe vremuri, o doamnă respectabilă cum era Signora, care ştia să îngheţe şi apele doar cu privirea, m-ar fi întrebat în mod sigur de ce nu iau doua respectabilitatea Signorei nu rezista la alcool...

Am turnat porţii egale în două căniţe de ceramică, smălţuite într-un cenuşiu argintat, de nuanţa grafitului : se potriveau perfect cu părul lui Vili, m-am surprins numind-o astfel în minte, m-am surprins şi am tresărit, apoi am plecat pe urmele, ei, în lungul Ziving-ului, în timp ce ea îmi examina panopliile cu insigne şi alte prostioare din zestrea slujbei de salvare montană – colacii de coardă din mătase vişinie, colecţia de piolete, lanternele, binoclurile, ochelarii de schi şi de ceaţă, toate alea care făceau viaţa mea de-o bună bucată de vreme.. Părea interesată să le descopere singură semnificaţia şi utilitatea, în orice caz, notii bună pentru ea, nu mă-ntreba nimic, nu cerea explicaţii obositoare ca alţii, aşa că degeaba am încercat să-i strecor de cîteva ori căniţa în mînă. îmi răspundea cu un gest superior, ridicînd uşor degetele, cu sensul „aşteaptă", „stai puţin", „mai tîrziu", şi de data asta, deşi aprinsesem toate luminile distribuite pe sub grinzi şi în lungul pereţilor, *living-ul* meu faimos mi se părea şi mie peste măsură de nesfîrşit şi întunecos : eram nerăbdător s-o văd undeva aşezată, în liniştea de aici, fără privirile obraznice ale barmanului, s-o aud vorbind şi să mă-ntreb şi să-mi răspund ce se petrece cu ea şi

cu mine, înainte de a termina împreună blestemata de afinată... Nădăjduiam că-mi găsisem în ea o bună tovarăşă de pahar ?

Abia în dreptul cufărului am ajuns-o din urmă, s-a răsucit cu faţa la mine privindu-mă cu un amestec de surpriză şi de satisfacţie şi, înainte de a ciocni, şi-a pironit ochii pe blăniţa de miel do pe duşumea, încruntîndu-se fără motiv, ca şi cum ar fi văzut ceva deosebit acolo ; pînă şi sprînce- nele i se adunaseră, iar în colţurile gurii cred că-i trecuse o umbră fugară, pe care şi-o şterse într-un chip neaşteptat – scuturîndu-şi capul, parcă alun- .gînd o muscă sîcîitoare.

N-aş fi crezut că se poate întîmpla totul atît de simplu, vreau să spun – *chiar* aşa de simplu.

— Acolo se doarme ? a întrebat, arătîndu-mi cu ceaşca laviţa mea bătrînă de brad, acoperită cu cerga în dungi vişinii şi negre.

Era deja în drum într-acolo cînd i-am răspuns din urmă :

— Uneori se şi doarme.

— Sînt curioasă : cum ?

Nu era deloc sportiv s-o laşi singură, pe jumătate culcată, rezemată într-un cot şi cu un aer absent, pe laviţă. Totdeauna am avut în sînge pornirea de a sări în ajutorul cuiva, chiar dacă nu trebuia şi chiar împotriva dorinţei neajutoraţilor, altfel n-aş fi fost recrutat pentru slujba asta.

Cînd am ajuns lîngă ea, îmi arăta un chip cu totul schimbat, copilăresc ca şi numele ei – îşi luase de pe nasul cîrn ochelarii şi-i depusese cu grijă, semn că-i avea demult, pe cartea deschisă din nişa practicată în peretele de lemn, la căpătâiul laviţei.

Mă privea drept în ochi cînd am cuprins-o do- talie, fără să schiţeze refuzul sau participarea sau orice altceva se schiţează în asemenea situaţii, aveam totuşi nevoie de un răspuns pentru a merge mai departe sau pentru a lăsa totul baltă – ultimul lucru de care eram capabil ca salvator – . şi-atunci Bfjn sărutat-o, ei da !, cumVa patern ori frăţeşte, pe obraz,]a care, şi-a strîns

cu putere pleoapele, crispîndu-sc şi oftînd adînc-, mai-mai să-şi piardă suflarea. Abia după asta, şi tot cu ochii închişi, mi-a găsit gura, făcîndu-mă să-mi zvîcnească plămînii. şi inima ca atunci cînd căutam pe fundul lacului înecaţii. Mi-am trecut degetele – cred că uni tremurau – peste îmbrăcăminteii ei, şi i-am servit uir sirop în care nu bănuiam, pe atunci, cită otravă zace. Dacă eram mai perspicace şi-mi muşcam limba, povestea asta s-ar fi terminat cu totul altfel, poate că nici n-ar li fost o poveste.

— Pînzcle astea de păianjen, am zis. Vrei să-ţi dai jos pinzele astea ?

Nu şi-a dat jos nimic. A plecat cu totul, fără să-şi ia ochelarii, ca şi cum ar fi ştiut pe de rost planul casei, ca s-o aud peste puţin timp vorbin- du-mi din baie :

Sper că nu eşti sperios.

- pred că nu, am răspuns în doi peri.

— Atunci priveşte.

Am privit – şi am înţeles că adevărata Claud.a Montale ar fi invidiat-o cu toată pizma femeilor obişnuite cărora li se arată, spre ţinere de minte sau învăţătură, modelul.

— Rizi de mine, am spus ca un prost.

— De ce aş face-o ?

Suna atît de convingător, firesc şi simplu, ca am bănuit un argument zdrobitor undeva, dar era încă inaccesibil ochilor mei şi-mi scăpa înţelegerii, ca faţa nevăzută a lunii. Nu ştiu cînd a venit lîngă mine, cu .o blîndeţc cumva maternii, proprie surorilor medicale, nesfiindu-se deloc că o sorb din ochi, ca şi cum ar mai fi avut şi acum pe ea toate alea, dar toate, pe care şi le lăsase în baie. Cu două remarci a încercat să mă trezească la realitate : „Nu. te rog, nu te pripi...“ şi, mai tîrziu, printre alte cuvinte întretăiate, brusc propoziţia clară :

— Parcă ai fi fost tată. Cred că ai legănat vreo fetiţă la viaţa ta !

Bineînţeles că degeaba am căutat împreună, ziua întreagă şi prin toate cotloanele casei, păianjenii : se

ascundeau de noi şi se făceau nevăzuţi în casele lor exact ca dulăii de curte ţinuţi în lanţ, cînd le arăţi cureaua sau băţul. Poate că-i surprindea faptul, neobişnuit în locuinţa mea, că, deşi simţeau o dublă prezenţă omenească, peste tot zăreau, contopită, doar una. Şi poate că felul în care vedeau această dublă fiinţă umană indivizibilă şi înlănţuită şi contopită, chiar felul acela îi punea pe fugă şi-i băga în sperieţi.

A plecat tîrziu, după răsăritul lunii, la mult timp după închiderea instalaţiilor, aşa că am con- dus-o pe poteca abruptă fără să folosesc lanterna – fiecare piatră se vedea ca în palmă, şi palmele îmi erau fierbinţi într-un fel pe care credeam că-l uitasem de cînd nu mai ţinusem o armii încărcată în mînă. Vili era şi mai subţire, şi mai agilă în razele lunii, iar paşii ei foarte sprinteni şi foarte uşori aproape că nu se auzeau în liniştea nopţii, cu toate că, noaptea, orice foşnet se percepe foarte distinct. O conduceam cum ţi-ai însoţi propria umbră, ajungînd-o prea repede uneori din urmă, în- depărtîndu-mă prea mult alteori, uluit mereu de concreteţea trupului ei iradiind căldură şi parfumul acela discret al cărui nume nu voise să mi-l dezvăluie, eschivîndu-se cu un început de gelozie, dacă aveam femei să-mi închipui că-i plăcuse ceva la mine ori era pe cale să-i placă : „Ca să-l oferi şi altora ?!“

Spusese în ziua aceea nişte ciudăţenii care i se păreau normale şi cîteva banalităţi cu un aer straniu, dacă nu cumva eu fusesem opac, orbit de amănunte prea reale în raritatea lor ca să nu le acord prioritatea clipei. Fiindcă începi să te simţi obligat, de la un moment dat, să preţuieşti clipa şi scurgerea timpului, în general.

Apropiindu-ne de debarcaderul pustiu am recu- noscut de departe locul, dar mi-am reprimat orice reacţie, şi ea a continuat să meargă în acelaşi ritm, cu aceiaşi paşi inaudibili şi siguri, fără urmă de oboseală, ca şi cum nu şi-ar fi supus toate fibrele la un efort col puţin egal cu al meu, de pe la prînz pînă după asfinţitul soarelui. Şi s-a oprit, ca la comandă, exact pe locul

favorit al lui Piticot, re- petînd reacţia din *living,* de lîngă cufăr, cînd privise cu duşmănie prost ascunsă blăniţa de miel.

Mai departe mă descurc singură, m-a avertizat, tăindu-mi elanul de a o îmbrăţişa la despărţire, deşi nu se bănuia nici ţipenie, la ora aceea, pe zeci de kilometri patraţi.

Lumina lunii îi egaliza trăsăturile, dîndu-i o sobrietate autoritară, dezumanizînd-o şi încadrînd-o cumva ireversibil, spectral. Nu stabilisem nimic, nici o altă zi, vreo posibilă revedere, nu puteam să o las aşa şi am încercat să-i comunic toate astea printr-un singur cuvînt – am spus numele ei bă- ietos din copilărie :

‘ – Vili.

— Sînt mamă, am auzit-o vorbind cu un teribil sentiment al răspunderii – şi abia acum am înţeles argumentul acela zdrobitor şi inaccesibil privirii mele, pe cînd îmi apărea, goală-puşcă, din baie. Am fost de două ori mamă, mai spuse. înţelegi ?

Şi-n secunda aceea copacii s-au îndepărtai brusc, ■şi lacul s-a depărtat, şi munţii au dispărut dup» linia orizontului – numai luna luminii norii mică şi scămoşi, ncmişcaţi, ca într-un zbor de noapte. M-am întrebat uride-or fi, la ora asta, cele citova ■sute de suflete care trăiau datorită mie, vreau sa spun – *şi* datorită mie. Nu comunicam cu nimeni nimic şi nu aveam un prieten,.pe care să-l vizitez acum. Tovarăşii de? pahar, băieţii de treabă din echipele de patrulare, după nopţile de căutare[1] prin viscol, pe platoul alpin, făceau numai decorul acelei oboseli, din care lipsea orice comunicare. O singură luminiţă licărea undeva în întunecimea asta, ■despre care crezusem că ar defini puterea mea de a trăi în singurătate – şi luminiţa aceea, acum, pe* debarcaderul spălat de razele lunii, în timp ce paşii lui Vili se auzeau tot mai slab în noapte, era file* mea, Piticot.

.Am urcat ca un somnambul pe cărare şi nu m-am oprit pînă la cufărul încadrat de cele două băncuţe, am dus în bucătărie ceştile de cafea şi paharele goale, am

vărsat restul de afinată afară şi m-am apucat sa-i scriu – nici nu ştiu de cinci nu mai făcusem chestia asta. Pesemne, i-am scris cu disperarea înecatului : Piticot mi-a răspuns .aşa de la obiect şi do prompt, că am bănuit o şmecherie la mijloc, ca şi cum mi-ar fi răspuns *înainte* de •a-i scrie...

„Tată! *(în scrisuri, ei da!, Piticot işi recunoştea filiaţia)*

Ori ai început să reciteşti serios manuscrisele bunicului tău, Aleksander Mertz, ceea ce ar fi pentru mine o mare bucurie, ori ţi s-a întîmplat cex a şi mai extraordinar, şi atunci bucuria meii de a fi alături de tine[1] e şi mai mare. Nu mi-ai povestit niciodată ce-i cu cărţile[1] alea ale lui (fiindciî orice

li spune, cărţi sint !) şi de ce ÎHÎ rămas netipărite, t ind, [X' de altă parte, o mulţime de contemporani eu el au publicat atitea ilustre prostii, şi praful şi pulberea s-au ales de toată strădania. Au muncit degeaba – hrană şoarecilor din biblioteci şi din atitea case do oameni de bună credinţă ! Iar bunicul Iau (îmi cine peste mină să-i zic 'străbunicul' cind te ştiu atît de tinăr pe tine) ,şă rămînă chiar aşa – marele nostru necunoscut ?

Mi se pare, ori ai devenit un fel de sentimental lăcrimos ? Nu bănuiam că te pricepi şi la asta. Cred, totuşi, că ai frunzărit ceva din lada bunicului *(Piticot nu zicea niciodată cufăr, i se părea depreciata).* l'ltima oară, cind am umblat în ea, am citit dintr-un fel de jurnal, cred *că* are mai multe, cu germenii unor lucrări proiectate şi unde, pe lîngă obsesiile lui în legătură cu gnomii, în dreptul cărora scria totdeauna, ca înlr-un testament. PENTRU CARTEA GNOMILOR, n-am înţeles ce-i cu carbea asta a gnomilor, işiii ceva despre ea?, cum iu zic, am găsit, nu rîdo de mine, descrierea unei ■scene erotice. Punctul de vedere este, bineînţeles, al bărbatului, şi foarte sublimat, spiritualizat : bărbatul, respectiv povestitorul, se simte în posturii ol.irului care, învîrtind roata, frămîntă cu degetele bolovanul inform de lut. şi lutul i se supune, omul şi bucata do pămînt se contopesc, fac un tot, ajung l;i aceeaşi vibraţie, din care, încet-încet, cu infinită răbdare, de sub degetele – olarului va căpăta formă trupul splendid al vasului (îmi închipui că ar fi vrut să noteze : 'trupul splendid al amforei' 1) ce urmează să treacă prin vămile focului din cuptorul olarului, orbindu-ne cu perfecţiunea. Oare ai citit asta ? Dar nu-ţi dai seama cîtă încărcătură de sensuri a pus ol în notaţia aici ? Păi bunicul tău era la un pas de a-l ajunge din urmă .pe Dumnezeu ! în ocscricrea Iui nu este numai iubirea în sine, în

nuditatea actului, cit mai ales actul Creaţiei, «.are ce altceva este decit iubire 1? Olarul este zămisli- torul, cel puţin aşa am înţeles eu-; dacă însemnarea ar fi cuprins şi punctul de vedere al pămîntului din mîinile olarului, atunci chiar că bunicul tău a cochetat eu ideea de a se crede adjunctul, sau, să fiu mai modestă, secretarul particular al lui Dumnezeu 1 Şi ca să termin cu chestia asta care nu-mi iese din cap de o vreme încoace, formidabilă mi se pare şi alegerea 'obiectului' iubirii : un vas, o amforă, deci ceva în care se pune ceva, ori actul în sine nu este, oare, un fel de însămîntare, dar ce spun eu, nu este chiar esenţa însămînţării ?! Ce mă tot întreb e că bunicul tău nu a menţionat nicăieri toate astea, deşi mira-m-aş să nu se fi gîn- dit la ele ! Mă rog. Ca să vezi, ce lucruri practice şi la obiect îmi scrii tu, şi unde mă duce mintea pe mine !'

îmi pare că eşti derutat de ceva, nu-mi dau seama ce ar putea să te debusoleze, vorba ta, pe unul ca tine – tu, care dai totdeauna altora siguranţa unei busole în cele mai complicate situaţii !

Am să-ţi caut o colonie bărbătească / ..Ev a- sion" nu e pentru bărbaţi! / dacă zici că te irită spirtul la bărbierit, deşi îmi amintesc că iarna umbli cu barbă, le-am rezumat şi unor colegi asistenţi teoria ta cu stratul de protecţie pe obraz, în viscol, le-a plăcut foarte mult, şi ştii ce au zis ? Ghici ! Că eşti un tip... inteligent ! Ba bine că nu ! Am să-ţi caut şi portocale, nu mă taie capul ce-ai să faci cu ele, pentru că-mi amintesc de demult, cînd eram foarte mică, Doamne !, cum te mai strîmbai dacă-ţi spuneam să iei şi tu o felie !

încă, nu a nins sus ? Nu ştiu de ce, mi-e un dor nebun de zăpadă, de ger, de o iarnă teribilă, cum n-a mai fost pe pămînt ! Să ne îngroape, acolo, la tine, sus, în troiene, să rămînem rupţi de restul lumii, ca nişte naufragiaţi pe o insulă, să umblăm în blănuri pînă-n pămînt şi să mîrîim unii la alţii ca oamenii grotelor ! înainte de Anul Nou, s-ar putea să avem o săptămînă întreagă liberă, ce-ar fi să facem Anul Nou împreună ?

Ne primeşti – adică pe mine şi o bunii amică îi mea, pe care am lăsat-o să saliveze povestindu-i doar ci te ceva despre împărăţia ta ? Am vorbit şi cu M a m i şi zice că, în principiu – ştii cum e ca, cu principiile ! –, n-ar avea nimic împotrivă. De fapt, – cînd a văzut cum arătam după vacanţa făcută la tine, am impresia că nu se mai 'bagă', mă-nţelegi.

Îţi doresc toate bune şi te rog să-mi spui dacă restul de la cumpărături pot să-l păstrez... taxă de comision ? în orice caz, nu mă ating de bani pînă nu-mi dai dezlegare. Te îmbrăţişează, a ta, iubitoare,

P i t i c o t.[u]

Am citit şi recitit scrisoarea cu un amestec de satisfacţie şi amărăciune : dacă Piticot a simţit că se întîmplă ceva cu mine, înseamnă că avea ce să simtă, oricît căutasem să nu mă dau de gol cînd i-am scris. Pe do altă parte, recunoşteam în reacţia ei de îngrijorare nimic altceva dccît suspiciunea de altădată, nedumerirea *attorclăţilor* noastre, cum se exprima, în clipele ei sublime, Signora.

Cîteva zile am umblat din ce în ce mai mofluz, pînă cînd într-o dimineaţă de luni, soarele a ieşit din nori şi a întinerit toată valea. Sigur că numai o clipă. Pentru că dupi'i asta s-a întunecat şi mai rău : întorcîndu-mă de la revizia cablului, am găsit, făcut sul, în gaura cheii, un bilet de la Vili – un bilet scurt şi rău :

„Domnule salvator, îmi pare rău că nu te-am găsit pen- tru a-ţi spune, prieteneşte, că filmul regizat de dumneata a fost frumos, iar actorii au jucat minunat. Poate că nu trebuia să urc pînă aici pentru atîta, dar ştii foarte bine

că nu totdeauna facem ceea ce vrem.
în momentul ăsta, cînd mă uit la fereastra deschisă a 'salonului' dumitale, dinăuntru se aude un apel insistent la radio ; este 12 fix după ceasul'meu, mă-ntreb cc ocazie minunată ratezi din cauză că nu eşti acasă la ora asta şi te-aş anunţa bucuroasă, dar credemă că nu un cum !
era să uit că, într-adevăr, te pricepi do minune să răscoleşti dureri îngropate, să deshumi (deshumezi ?) sentimente cu uşurinţa cu care scoţi din troiene morţii şi chiar să reîtivii senzaţii uitate sau inventate cam odată cu Facerea Lumii.
ce n-am înţeles e de cc mai trebuie să arunci peste toate astea pînza văduvei negre, şi nu a păianjenilor, pentru care ţi-am adus pachetul a- cesta de insecticid special...
rămîn a dumitale sinceră şi net unoscută nici a mia parte din cit îti închipui cu clarviziunea cu care te lauzi..."

Nici o semnătură, nimic, nici un indiciu, dar la ce bun atîta precauţie ? mă întrebam, în planul al doilea, în timp ce, în primul plan, îmi băgasem ceasul sub ochi şi, dintr-un automatism aproape intrat în sînge, calculam unde fusesem cu zece minute în urmă : găsisem biletul la 12 şi 10..

Pe cărarea ce şerpuia la vale, în plinii pantă descinsă, nu se vedea nici urmă de Vili, doar n-o fi intrat în pămînt, ca gnomii bunicului meu ! – îmi ziceam înciudat. Ştiam cam pe jumătate conţinutul manuscriselor bunicului meu, fie-i ţărîna uşoară !, i nu cum credea Piticot : era vorba de o amplă documentaţie despre piticii ăia simpatici din mitologia

nord-europeană, însărcinaţi cu paza comorilor subterane şi capabili de-o groază de alte lucruri inteligente, dar nu de gnomi îmi ardea mie acum ! Chestia e că în clipa în care Viii scrisese biletul, daca notase ora exact şi ceasurile ni se potriveau, mă aflam chiar în spatele casei, în magazia de scule, răscolind printre proiectoarele de rezervă, în căutarea unuia mai puternic, pe care să-l instalez, *pentru orice eventualitate*, sub streaşină casei, cu bătaie în lungul cărării, şi numai pe perioada -sezonului mort, cu nopţile sale lungi. Deci făceam ceva fără nici o legătură cu ea, şi ca îmi scria bazaconiile astea chiar în acele clipe! Cum voi vedea mai tîrziu, o mulţ'me de contratimpi asemănători vor umple, cu vremea, gaura neagră care mă absorbise fără scăpare din amiaza acelei zile de septembrie, din preaj- rnii echinocţiului. Drace, dar unde era ?

■Nu era. Cel puţin nu într-acolo, încotro priveam eu. Dacă m-aş fi uitat *în sus,* aş fi văzut-o la nici o sută de metri în dreapta casei, ureînd îndărătnică spre peronul telescaunului, cu mersul ei elastic şi adaptat pesemne tuturor formelor de teren. Ca o bună cunoscătoare îi locurilor ştia că, luni, după 12, telescaunul face cîteva curse după revizie, şi per- sonalul staţiei permitea unui cerc restrîns de obiş- nuiţi ai casei să urce şi să coboare, mai ales dacă pica şi vreun păhărel pe chestia asta. Ca un bun cunoscător al locurilor, ştiam şi ou că, luni, tele- scaunul nu aduce pe munte afurisiţii de turişti şi alţi gură-cască de care eram sătui dupii o vară întreagă. Greşeala a fost că am exclus-o, fără să ştiu de ce, dintre obişnuiţii casei, iar Vili mi-a dat peste nas cu greşeala asta : în scurt timp a reuşit sii devină nu numai „de-a casei“, dar să confere termenului şi sensul masonic, alegîndu-şi drept „lojă“ *living-u]* meu lung şi întunecos, cu acces la toate dependinţele, inclusiv (şi mai ales) baia. Ca să se simtă ..bine“ mi-a cerut, foarte voalat, un singur amănunt, între- bîndu-mă ca într-o doară dacă nu s-ar

putea instala acolo un cuier rabatabil ; cînd a văzut că, din exces de zel, i-am montat două, în loc să se bucure, s-a îmbufnat :

— Cînd am spus unul, însemna că ajunge unul.

— Mă gîndeam că, la iarnă, o să-ţi prindă bine şi două.

— Te gindeai prea departe.

Într-adevăr. La cinci minute după primirea biletului, în lunea aceea nenorocită, am pus în mişcare o grămadă de oameni, şi convingerea din tonul meu drastic-imperativ i-a făcut să creadă că nu e de glumă. Omul meu de jos mi-a spus prin interfon că debarcaderul e gol precum chelia lui Telly Savalas şi că pe lac nu se vede plutind nici un hanorac galben şi s-a mirat de ce ţip la el să rămînă cu ochii în patru. Cei de la Salvare o ţineau morţiş să le spun „Vili şi mai cum ? !“, de parcă era vorba de formularele de rutină pentru morgă, iar după lansarea apelului general către echipele de patrulare, staţia-mamă a început să niă scoată din ţîţîni cu indicii contradictorii şi piste false : ba că zăriseră... o bătrînă într-un hanorac galben, ba că pantalonii de catifea cenuşie îi purta un băieţandru, de la rezervaţia de trandafiri de munte şi pînă la moara părăsită de vînt şi chiar mai departe, dincolo de cantonul alpin, cocoţat pe buza abruptului, de unde se deschidea priveliştea maiestuoasă şi înspăimîn- tiitoare a Canionului Lupilor, pe întreg platoul, tuturor li se năzăreau puştoaice în echipament cenu- iu. Nou venit, bineînţeles că barmanul mi-a răspuns în doi peri şi destul de obraznic, făcîndu-mă să cobor pîna la cabană ca să-mi descrie „gagica“ pe cari* o servise, pe la unsprezece şi jumătate, cu două porţii duble de afinată.

Cum arăta ? ! l-am tras de cravată pînă s-a umflat grumazul. Vorbeşte, cii te fac terci !

Mişto, a răspuns cretinul. Mişto de tot.

Eram gata să-i turtesc nasul cînd mi-am dat seama că spunea purul adevăr – şi m-am întors posac sus. De la baza vecină mi-au comunicat pe la miezul nopţii că n-au nimic nou şi am auzit clar declicul ieşirii din

emisie, ca un foc de pistol de rachetă anunţînd „încetarea“.

M-am culcat îmbrăcat pe laviţă, cu staţiei deschisă, şi cred că am aţipit, cînd l-am auzit pe unul dintre noii angajaţi după raliul de toamnă mormăind ceva în sensul că „Bătrînul e ca turbat“. Asta m-a trezit brusc la două realităţi deodată, amintindu-mi, colac peste pupăză, şi cuvintele lui Saint-ExupdrJ din *Courrier Sud :*

Să imbătrineşti – iiu-i nimica. Dar clipa pierdută, liniştea aminată – tot mai rmilt aminată – asta e tare obositor.

Dacă mai prind pe careva că-mi spuneţi pe numele* ăsta de mîrţoagă, îi tai limba – cu cap cu tot ! am răcnit răguşit în microfon.

M-au auzit probabil cu toţii, dar n-au comentat nimic. Abia înspre ziuă, la îngemănarea zorilor, unul dintre băieţii cei mai de treabă mi-a vorbit pe tonul lui reţinut dintotdeauna, cu efect de sedativ :

— Auzi, Bătrîne, c vorba cumva de Piticot ?

Hăul eterului ¡şi ţinea răsuflarea, ustcptîndu-mi răspunsul. De bună seamă că discutaserii intre ei pe lungimea „de contact“, ea să nu-mi spargă urechi le cu toate fleacurile din acţiunile locale, pe spaţii mici ; pe lungimea „de reţea“ intrau numai la apelurile generale. Am dat din colţ în colţ pîna să btigui ceva plauzibil, verosimil, mă rog, care să justifice osteneala lor de o noapte intreagiî :

— Nu e Piticot, bărbate, întoarceţi-vă la bază şi basta. Cred c-a fost una din alea de li se urăşte de odată cu viaţa. S-o fi răzgândit între timp...

Hăul eterului s-a consultat iar, şuşotind aproape neauzit, ca babele în biserică, după caro, cumva plictisit, acelaşi a reluat :

— O cunoşti, Bătrîne ? Poate mai rămincm pe-aproape pînă se ridică pîcla.

De unde naiba s-o cunosc ? ! mi-a sărit ţandăra. I/isaţi-o baltă !

într-adevăr, de unde era să ştiu. „Vili şi mai cum vorba ălora de la Salvare. Habar n-aveam unde stă şi unde-şi petrece zilele şi nopţile, în afară de baruri şi alte încăperi lungi şi întunecoase, daca are fraţi sau surori, dacă a adus-o pe lume barza sau altcineva, de ce şi-a ales domeniul insecticidelor, dintre atîtea profesii accesibile uneia cu înfăţişarea şi isteţimea ei, şi dacă acela era real – nu ştiam în concluzie decît că. pe la echinocţiu, într-o dupa- amiază pe care pînă şi un amnezic cronic nu ar uita-o, a căscat o gaură neagră în jurul meu, înlocuind-o, ăsta-i cuvintul, peste cîteva zile, cu bileţelul acela, plesnind de încredere şi optimism, găsit de mine în lăcaşul cheii... Două mici detalii m-au ţinut în picioare, totuşi, săptămîna aceea cît am umblat cu corăbiile scufundate, începînd cu blestemata meii de Corabie de piatră şi pînă la ultima barcă do salvare : faptul că, fără nici un motiv, bărbatul acela excepţional cu vocea sedativă o confundase pe Vili cu Piticot – şi responsabilitatea teribilă cu care rostise Vili, în noaptea despărţirii, pe debarcader, adevărul că este mamă. Era imposibil s-o fi înghiţit pămintul !

Totuşi, după o săptămînă, cînd a venit să-şi ia în primire loja masonică în *living-ul* meu, exact ca din pămînt a ieşit.

Plecam undeva, mă gîndeam la ceva *fără nici o legătură cu ea,* cînd am văzut-o în prag, într-o rochie transparentă ca aripile de libelulă, zîmbindu-mi întrebătoare. Inima mi-a făcut un bang sonic şi încă unul, dar n-am ţipat şi n-am leşinat, i-am deschis uşa mai larg şi am apucat-o de mînă şi împieticin- du-mă ca un chior am tîrît-o prin *living* pînă la cufăr, am aşezat-o pe o băncuţă şi am scos din buzunar bileţelul, ferfeniţă de atîta despăturit şi împăturit.

— .Azi nu bem nimic, am anunţat-o. Explică-mi ce-i eu textul ăsta. Şi-n general, vreau să zic, ce-ţi închipui ?

A rîs amuzată şi a dat din cap în felul aceia al ei ca şi cum s-ar fi apărat de o muscă, după care a deschis

poşeta şi a început să extragă din ea o tutungerie întreaga, iar la urmă – un plic :

— Ţi-am adus o scrisoare, mi-a întins-o ca pe un corp delict. Citeşte-o întîi, şi pe urmă...

„Şi pe urmă" numai eu ştiam foarte sigur ce se va întîmpla.

Dar am intrat în jocul ei de-a suspiciunea, am desfăcut tacticos plicul şi am citit pe îndelete scrisoarea de la Piticot : era primul lor contact fizic, chiar dacă unilateral şi indirect, chestia asta îmi amintea ceva, tot unilateral, dar direct, şi mi-ă plăcut ideea că scrisoarea de la Piticot străbătuse o bucată de drum pînă la mine în poşeta în care Vili îşi purta biblioteca volantă. De data asta, scosese plicul din filele *Abatorului* 5 al lui Kurt Vonnegut, jr.

: „Dragă tată ! *('dragă', 'scump' sau 'iubit' erau gradaţiile de pe barometrul melancoliei ei)*

Cam de o săptămînă mă bîntuie o neagră melancolie. *(Mă întrebam uneori de unde o cunosc atit de bine dacă nu asistasem decit meteoric la creşterea şi educaţia fiicei mele de către Signora şi, de fiecare dotă, mă loveam peste frunte, amintindu-mi şi refuzînd adevărul că, de fapt, o cunoscusem perfect pe m a m a ei.)* Nu ştiu de ce, mă gîndesc des la tine, adică mai dos ca în alte dăţi şi mă tot întreb ce-i cu tine, dacă nu ţi s-a întîmplat ceva. Dar ce rău ar putea să ţi se întîmple, ţie, care eşti specialista? numărul unu în evitarea tuturor relelor ? Vezi, aici e toată problema. Sînt sigură totuşi că ai păţit ceva şi-mi ascunzi un necaz. De ce ? N-ai încredere în Piticotul tău ?

De cîte ori îmi amintesc vacanţa trecută, revăd minunatele tale locuri şi mă gîndesc cît am pierdut, în toţi anii ăştia, şi cine o fi fost vinovatul, şi cum ar fi fost dacă... Nu ştiu cum să fac să mă înţelegi /cînd am încercat, ţiî minte?, în seara aceea, m-ai întrerupt în stilul tău deliuat-brutal şi am ştiut că e mai bine să tac/. Te văd mereu singur, acolo, CÎI un urs înţelept în bîrlogul primitor de urs bun şi încîntător în felul cum te

mişti printre toate cele, apăsat şi rar, făcîndu-ţi de mîncare în chicineta aia splendidă în care ai adunat de toate că te-ar invidia un milion de gospodine /cînd voi avea un soţ, îi voi cere să-mi facă una la fel, să tot stai în ea, să uiţi că există şi restul casei/, ori te văd meşterind întruna la telescaunul ăla interminabil care se strică mereu,. tăind lemne şi completîndu-ţi nasturii /numai spălînd rufe nu te-am văzut, cred că le spălai noaptea, să nu te zăresc eu, fiindcă o 'prietenă' sînt sigură că nu ai sau cel puţin pe atunci nu aveai/ şi, tată, mă apucă o jale soră cu moartea. De ce toate astea ? De ce tu singur în bîrlogul tău extraordinar, de ce Mami singură în oraşul ăsta extraordinar, de ce eu singură în căminele şi internatele mele extraordinare, atîţia ani ? ! Dacă ar fi stat adunate în- tr-unul singur atîtea lucruri extraordinare, n-am fi fost nebuni de fericire, împreună, toţi trei ? Ştiu, ştiu, s-o las moartă, să nu dezgrop vechea poveste, vei spune. Dar nu pot. Oare cum ţi s-a părut să mă 'cunoşti', în sfîrşit, să descoperi Piticotul tău cuminte şi ascultător, abia la douăzeci şi cinci de ani ?•! N-ai fost jignit în sinea ta ? M-am mirat foarte mult, pînă-n ultima zi de vacanţă, cît de 'normal' te-ai purtat cu mine, de parcă aş fi lipsit de acasă, din casa ta teribilă şi ingenioasă, doar cîteva zile sau săptămîni /iartă-mă pentru ce am spus despre *living*- ul tău, erau reacţiile mele de apărare în faţa ne-cunoscutului, adevărul e că este încăperea cea-mai-cea-mai din lume, într-o odaie ca aceea aş fi vrut sa trăiesc/. Vreau să spun că nu erai defel fîstîcit /o singură dată te-am văzut încurcat, împlinisem şapte ani, erai despărţit de Mami, şi nu ştiu de unde ne ieşiseşi în cale, pe stradă, cu un buchet de flori, cînd Mami mă ducea de mînă la şcoală, eu cu ghiozdanul în spate, şi te uitai la ghiozdanul meu îngrozitor de fîstîcit!/. Dar acum, în vacanţa asta, nu trădai nici urmă de vinovăţie, şi singurătatea ta statornică şi sinucigaşă ar putea fi o dovadă că nu a fost vina ta cînd ne-ai părăsit pe Mami şi pe mine. Pe de altă parte, am auzit-

o şi pe ea de atîtea ori repctînd că mai bine ar muri decît să mai vadă un pantalon de bărbat în casă, că a ajuns să-mi sune ca un proverb. Şi nici Mami, nu ştiu de ce, nu pare deloc vinovată. Atunci, *cine* a fost ? De ce nu-mi spuneţi acum, cît mai sînteţi tineri ? Cînd veţi îm- bătrîni de tot, probabil că veţi uita, iartă-mă că ţi-o spun – dar m-am îngrozit citind despre efectele scle-rozei. Să rămîn chiar aşa, completamente inocentă şi neştiutoare, ca una culeasă de la orfelinat ?

Să nu-ţi închipui că răscolesc toate astea pentru a te acuza de ceva. Doamne fereşte ! Şi să nu-ţi închipui că, în schimbul vacanţei aceleia nemaipomenite, te-aş fi iertat /în cazul că eşti vinovat/. Nici vorbă. Piticot ştie să ierte, dar atunci persoana în cauză moare,, nu mai există în sufletul ei. Pe *voi* n-am să vă iert niciodată : am să vă iubesc nebuneşte pe amîndoi, dar nu-mi cereţi iertarea.

Citesc în ultima vreme nişte studii recente de parapsihologie, cîte ceva din paleomedicină, ciupesc şi din vechile poveşti orientale, poate de aici mi se trage sensibilizarea – sau virtualele 'talente' telepatice îşi spun cuvîntul ? îţi repet că, o săptămînă întreagă, te-am simţit teribil de neliniştit, cum erai şi astă-vară, ori de cîte ori se rătăcea vreun zevzec prin coclauri! munţilor ; oare s-a mai 'pierdut' cineva, pe la voi, pe-acolo ? Pînă la urmă l-aţi găsit ?

Printre picăţele, am căutat să aflu mai multe şi despre gnomii bunicului tău. în plicul alăturat vei găsi un fel de talisman, gnomii ăştia încep să mă obsedeze, pe care te rog să-l atîrni în *living,* în acel loc, la care te uiţi întîi şi întîi, dimineaţa, cînd te trezeşti /nu-i altceva decît un fel de maximă de-a lor, adevărul e că au existat, nu rîde !, şi probabil mai există pe undeva şi azi !/. Nu mi-ai răspuns la întrebarea din scrisoarea trecută : ai mai citit ceva din lada bunicului ? Să ştii că unii ar da oricît numai să-şi arunce privirea acolo !

Cu dragoste,

Piticot"

Am rămas cu scrisoarea în mînă şi cu ochii în ochii fostei stele de cinema, care nu mai semăna deloc cu Claudia Montale. Era pur şi simplu Vili, şi-n felul în care şedea îmi amintea ceva plăcut-necesar, ' de care dusesem lipsă, şi această stare a căpătat şi glas şi m-a întrebat clar, rapid şi precis – cum mă' înţepau păianjenii mei :

— Cine-i persoana ? După scris, pare tînără şi simpatică.

— Ia şi citeşte, i-am întins paginile, dacă vrei să afli cîte ceva despre mine.

A acceptat imediat, şi graba asta m-a bucurat.

; ,,Talismanul“ era un cartonaş de mărimea unei ilustrate, prevăzut cu un şnur delicat împletit, pentru agăţătoare, pe care scria cu litere de tipar de o şchioapă, pesemne că folosise o trusă de letraset :

GNOMII STAU DOI CÎTE DOI
CÎND SE DESPART DOI GNOMI
CELALALT SE SIMTE
DE PARCA AR STA
ÎNTR-UN PICIOR

M-am uitat în plic să văd dacă Piticot preluase cîte ceva şi din meticulozitatea mea. Preluase totul. Era şi un cui subţire acolo, cu cap mare, strălucitor, din acelea care se folosesc pentru tablouri în expoziţii. Am lăsat totul pe masă şi am-pornit spre barul din perete unde ţineam ceşcuţele smălţuite, cînd Vili a tras cu un sînge rece drăcesc, mai rece decît apa lacului :

— Astăzi nu bem. Vino lîngă mine.

Am fumat pînă a terminat de citit şi, cu scrisoarea aţîrnîndu-i între degetele fără nici un inel, a rămas cu,privirile cufundate în ceva la fel de adînc ca şi lacul, dacă nu chiar şi rfiai adînc. Pe urmă s-a ridicat brusc,

mi s-a aşezat pe genunchi, mi-a lipit capul de pieptul ei („Sînt mamă !“ mi-am amintit) şi mi-a ciufulit îndelung părul sîrmos, reuşind, numai ea ştie cum, să oprească şi ticăitul pendulei străvechi a bunicului meu, şi zumzetul odihnitor al staţiei, şi restul sunetelor acelora mici şi mărunte care făceau viaţa întregii case. îi auzeam doar bătăile calme ale inimii, suprapuse peste foşnetul stelelor, cred că asta era – foşnetul stelelor, cînd ne-am dezmeticit ca dintr-un leşin, tot acolo, pe aceeaşi băncuţă de lîngă cufăr, şi m-am mirat cit de uşoară era la statura ei, dacă nu-mi amorţiseră deloc genunchii. Demult de tot, cit apucasem s-o ţin uneori în braţe, Piticot reuşea să-mi amorţească genunchii.

Se înnopta, făcusem cafeaua şi, sorbind din ceşcuţă, Vili a spus :

— Deci aşa.

— Exact aşa.

— Nu-i pierdut totul.

— Ba totul e terminat definitiv.

— Aş vrea s-o cunosc, a mai spus gînditoare, privind deodată blăniţa de miel de pe duşumea, pe care îşi odihnea picioarele.

— Poate vine la iarnă.

— înseamnă c-o să ne cunoaştem ! se învioră Vili, prea spontan ca să fie un truc, nedîndu-şi seama ci, indirect, îşi prelungeşte vizitele în *living* pînă la iarnă. .Te redeam altfel. Chiar mi se spusese *cîte civa,* vorba ta, despre sufletul tău de zgură...

A:n rîs şi am luat-o în braţe, îndreptîndu-mă spre laviţa bătrînă de brad, dar s-a zvîrcolit şi mi-a scăpat şi şi-a luat pantoful şi a bătut cu tocul pantofului ..talismanul“ de la Piticot, la căpătîiul laviţei, deasupra nişei.

— Nu acolo mă uit, întîi şi-ntîi, dimineaţa.

— Bineînţeles. Dar la asta e cazul să te uiţi seara, la culcare, cum se închină alţii la icoane.

— Ce ştii tu despre gnomi ? ! am întrebat-o abrupt, nemulţumit că se bagă unde nu-i fierbe cala.

— Poate că ştiu, vorba ta, *cite ceva...*

Şi abia pe urmă s-a întâmplat „şi pe urmă“.'Şi ne-a confirmat amîndurora, la trezie, adevărul abia întrezărit atunci, prima oară,. în reflexele alinatei. Era tînără şi mlădioasă şi supusă şi Dumnezeu bunul ştie cum a putut să fie şi mamă, şi încă „de două ori“, dar cel mai frumos ştia să ceară şi să obţină ceea ce i se cuvenea.

Am făcut din nou împreună drumul pînă la debarcader, de data asta în lumina rectilinie a reflectorului, şi Vili s-a oprit brusc tot în punctul în care se oprise şi prima oară – pe locul favorit al lui Piticot. Şi a întrebat cumva complice, abia atingîr.d cu talpa dalele de piatră, umede de brumă :

— Aici stătea, nu-i aşa ?

— Chiar aici.

Ştiam de data asta „¿¡te ceva“ despre ea, măcar atît cît să nu mai alertez băieţii din echipele de patrulare : locuia foarte aproape, nu mi-aş fi închipuit, în casa veche a pădurarului, în familia noului pădurar – un tip care nu-mi răspundea la salut niciodată. Şi mai ştiam amîndoi că ne revedem peste două zile.

Am ajuns ca pe aripi pînă sus şi mi-am dai stingerea mai devreme, gîndindu-mă că, dimineaţa, mai am de făcut o revizie înainte de prima cursă a tele- scaunului. Somnul a venit greu, şi-pe urmă s-a luminat de ziuă şi am dat drumul şi la prima cursă, exact, la zece, amintindu-mi cuvintele din Scriptură : „Şi a ^ost ziua întîia“, pe care le reluam într-un alt registru, dar cu acelaşi sens :

Şi a fost prima cursă.

II

...şi cu prima cursă au venit marinarii bricul uişcoală C a 1 y p s o, cincizeci de gondole alo telescaunului urcau pline de marinari, drăcia dracului, şi muntele s-a umplut de tricourile lor în dungi alb-albastre, exact ca puntea unei corăbii de piatră cum ha mai fost pe pămînt.

Mă uitam cu cită înverşunare debarca zgomotoşi din gondole, strivind iarba pîrlită sub bocancii grei şi fărîmiţînd pietrele şi făcînd să se zguduie sub ei peronul de sosire al staţiei, ca o herghelie de mînji năbădăioşi scăpaţi dintr-un ţarc, gata-gata să răstoarne, şi să nimicească totul în cale şi primul meu gînd a fost unul de fierbinte recunoştinţă : Dumnezeule, mi-am spus uşurat, slavă ţie că Piticot nu-i aici ! Dar vederea calabalîcului pe care-l aducea în spinare acest desant, ars de soare şi cu sîngele tînăr clocotind de energie, a făcut să-rhi plesnească în ţăndări recunoştinţa; nenorociţi! aveau în cîrcă tone de merinde şi corturi militare uriaşe, cazane cît să încapă o oaie şi cam tot ce-şi ia omul cu el pe munte cind se hotărăşte să-şi înceapă o altă viaţă. Ceva mă irita şi nu ştiam încă precis ce şi *de ce,* probabil nu arătam prea încîntat de operaţiunea de debarcare, cînd vocea mi-a pus mîna pe umăr şi a întrebat răspicat :

— Dumneata eşti Boss-ul ?

— Să zicem că da, am răspuns fără să mă-ntorc, încercînd să ghicesc cum arăta.

După căldura şi siguranţa palmei aceleia, care-mi atingea parcă direct pielea umărului, răzbătînd prin puloverul meu ca razele X, ai fi zis că era un tip cumsecade; numai tonul mă deranja – nu eram antrenat să înghit comenzi.

— Să facem cunoştinţă, a propus vocea, priete-

nos, dar cu un vag început de nerăbdare. Eu sînt căpitanul... – şi vîntul m-a ajutat să nu-i aud numele. Şi aşa a rămas, mai pe urmă şi mai pe sufletul meu – „Căpitanul“.

— îmi pare bine, am mormăit, uitîndu-mă în continuare la gondolele pline de tricouri vărgate care nu se mai terminau. Mai sînt mulţi ? Ştii, n-am voie să slăbesc din ochi instalaţia pînă nu coboară ultimul om. Mai ales cînd transportăm marinari. După aia vorbim.

— Ştiu, m-a mirat el cu seriozitatea tonului. Ăştia sînt ultimii. La plecare, jos, n-am zărit nici un ci\ îl.

I-am spu< prin interfon omului meu de jos să oprească, m-am întors posac şi l-am văzut la faţă pe Apollo. Era chiar Âpollo şi asta explica înfăţişarea neruşinat de perfectă a celorlalţi, care nu puteau fi decît copiii lui. Ne-am măsurat -scurt din priviri şi, dîndu-ne seama cîte parale facem, am început tîrgul :

— Chiar dacă seamănă cu o jucărie, chestia asta a noastră e destul de periculoasă dacă nu te porţi Inimos cu ea – i-am arătat din ochi telescaunul. Se pare că unii băieţi se mai cred pe corabie. Vreau să ne înţelegem de la nceput : dacă plănuiţi să-l folosiţi mai mult, am să-ţi dau o cărţulie să le citeşti din ea la culcare.

— Ce-ar fi să le citeşti dumneata ?

Nu glumea, bănuiesc că se gîndea la autoritatea mea în faţa hergheliei de mînji – şi am acceptat, nu fără să salt un pic în propriii ochi, iar Apollo se răsuci deodată cu o sută optzeci de grade şi, arătîndn-mi platoul din spatele casei, mă-ntrebă dacă ar fi un loc potrivit să-şi facă acolo şatra. Spusese de fapt „careul de corturi“, dar tot aia era, şi-atunei m-am posomorit de-a binelea şi-a-nceput să-mi joace în faţa ochilor, ca la cinema, imaginea care mă deranja de la apariţia lor, ca atunci cînd tremură filmul în proiector.

— Pe cit timp ?

— Are vreo importanţă ?

Mă durea undeva de secretele lui militare şi, după felul cum am rînjit, cred că a priceput cam unde mă doare.

— Are, am zis. Dacă vă prind ploile, într-o noapte vă măturăpuhoiul de-aici fix în mijlocul lacului. Nu mă-ndoiesc că băieţii înoată bine, dar sînt gazdă şi-atît – am încheiat misterios.

imaginea din proiector nu mai tremura, se stabilizase, şi-n mijlocul ecranului apăruse în plin soare Vili, traversînd cu mersul ei sprinten şi plutitor şatra mînjilor, urmărită de nechezatul lor nesuferit, aşa cum îl auzeam şi acum din apropierea peronului.

— De la centrul militar meteo ni s-a spus că zece zile avem vreme bună la altitudinea asta, a-nceput Căpitanul să-şi vîndă secretele, cu un aer inutil precaut.

Imaginea lui Vili urmărită de ochii înfocaţi ai copiilor lui Apollo şi ai mării, trecînd la un pas de trupurile lor încinse, merita un cire şi mai mare, dar mam mulţumit să ridic din umeri cu aerul „să nu ziceţi că nu v-am spus“. Apollo nu vedea imaginea, dacă ăr fi văzut-o nu l-ar fi clintit din alegerea locului nici mînia lui Zeus, şi păcăleala a prins. A acceptat zona ce i-o propuneam, de cealaltă parte a crestei, de unde cărarea spre casă nici nu se ghicea şi, mulţumindu-mi, şi-a minat într-acolo mîn- jii. Lăsînd la o parte lucrurile strict personale, dincolo de creastă le era cu adevărat mult mai bine – h erau feriţi de vîntul păcătos şi umed din sud, iar dimineţile, de pe locul acela se ridica pîcla întii şi-ntîi.

Şi a început bîlciul pe care Căpitanul îl numise/ el ştie de ce, antrenament.

Primul lucru pe care l-au făcut viitorii corăbieri de peCalypso a fost, cum era şi de aşteptat, un careu. Mîndru în ţinuta lui impecabilă şi zvelt ca un

catarg, Căpitanul s-a plimbat între zidurile acelea vii şi nerăbdătoare, spunîndu-le nu ştiu ce, după care zidurile s-au răspîndit ca potîrnichile, şi-au aburcat rucsacurile în spate şi, în şir indian, au dispărut după creastă.

Zece zile aveau să ne înnebunească pe toţi cu careurile lor de o geometrie inumană, pe care le formau, cred, la simpla tresărire a sprîncenelor Căpitanului – şi au mers cu aiureala asta pînă acolo că au convins personalul cabanei să le aranjeze şi mesele în careu, de cîteva ori, cînd au mîncat acolo. Aşa au făcut chiar de-a doua zi, de la micul dejun, înainte de începerea antrenamentelor, cînd am fost invitatul lor să le spun cîte ceva despre folosirea telescaunului. Pentru ei, genul ăsta de spectacol de dragul spectacolului era pesemne obişnuit, mie însă regia îmi displăcea, şi treaba m-a enervat, şi, enervîndu-mă, m-am bîlbîit, m-am repetat şi am spus de mai multe ori „ă-ă-ă“, şi din cauza asta m-am • înfuriat, i-am lăsat în picioare (la comanda Căpitanului se ridicaseră să mă salute) şi m-am dus la bac.

Nici aici n-am scăpat de Apollo şi de fiii săi.

Din lipsă de ocupaţie, cît au traversat lacul, s-au • • răspîndit care-ncotro, prea multe nu erau de văzut pe copaia asta dogită, nici măcar nume n-avea, poreclă sau număr de înmatriculare, aşa că l-au luat peste picior pe motoristul care era şi timoryer, şi vînzător de bilete, şi şef de echipaj. Omul nu s-a supărat, ca bătrîn montaniard văzuse destule la viaţa lui, ba chiar se simţea mîndru să transporte, aici, în pustietatea asta, un echipaj de bric adevărat cu căpitan cu tot. La acostare, pe celălalt mal, în timp ce bordul bacului făcea să scîrţîie cauciucurile uscate de automobil atîrnate de chei, iar motoristul îl ancora de bene cu nişte parimé ferfeniţă. Căpitanul m-a prins uşurel de braţ, nu ştiu ce simpatie nutrea pentru mine că mă tot apuca de mina, vrînd să afle dacă obişnuim să

verificăm periodic... carena ! „Ca- rena“ suna în gura lui de parcă vorbea despre vreun transatlantic, m-am uitat la el, nu glumea, ce-n-seamnă deformaţiile, mi-am spus, deformaţiile pro-fesionale...

I-am răspuns că, în ultimii zece ani, n-am auzit pe nimeni să-l ciocănească pe dinăuntru sau pe din afară să vadă dacă sună a gol şi că, după cite ştiu,, lacul nu are stînci pe fund, iar nivelul apei se menţine acelaşi, după cum o dovedeşte şi cerhţil de gunoaie de pe maluri.

— în locul dumitale nu m-aş lăsa pe urechea asta, a spus gînditor Căpitanul. Pun eu băieţii să-l pipăie puţin dedesubt. Lacul e adînc de vreo zece metri, nu ?

I-am atras atenţia că, în sezonul ăsta, apa e ca borvizul din frigiderul barmanului.

— Ştiu, mi-a vorbit preocupat. Vai mult ca sigur stă pe un afurisit de gheţar. Acum are două grade – au măsurat băieţii.

N-a apucat să-i pună pe fiii mării la treaba aceea, să pipăie pe dedesubt bacul, pentru că au fost rechemaţi cu trei zile mai repede de sfîrşitul antrenamentelor, mai aveau de mers undeva şi pe un fluviu, în condiţii de ploi musonice, în Vietnam sau în India, n-am aflat niciodată, aşa că bacul a rămas şi cu .carena sub apă, şi sub semnul unei întrebări care mă sîcîia numai la vremea îngheţului, cînd auzeam de jos trosnituri în puterea nopţilor de iarnă, cu ger sec şi sticlos, dar pe gerurile de ianuarie trosneau toate alea, şi nu mi-am mai făcut probleme cu el. Dacă aş fi ştiut, atunci, în miezul acelei splendori de toamnă, că bacul avea zilele numărate, mai bine mi-aş fi făcut !

Antrenamentul marinarilor de pe Calypso părea de departe hîrjoana unor băieţi zvăpăiaţi, ceva între gimnastica artistică şi acrobaţia de circ, sfi- dînd orice reguli de autoapărare şi securitate corporala ;

numai asigurările repetate ale Căpitanului ne-au convins în cîteva rînduri să nu oprim instalaţia – în orice caz, un altul nu s-ar fi bucurat de atita răbdare din partea noastră.

Făceau ca toţi dracii la urcare şi la coborîre, t săreau din zborul leganat al gondolelor şi se agăţau de piloni pentru a se arunca în gondola următoare ori în perechea ei de pe celălalt fir, cîte unul sau doi cîte doi, se prindeau de braţe din salt ca „oamenii zburători" la trapez, alcătuiau „lanţuri" de cîte trei ca să atingă pămîntul – şi alte năz- bîtii asemănătoare –, care nu le-ar fi trecut prin cap niciodată nici celor mai neconformişti alpinişti sau schiori, totul în acompaniamentul unor strigăte guturale şi al altor sunete de-ale indienilor daka- t a i, dacă o fi existînd undeva acest trib. Singurul lucru comun în acest iureş dezlănţuit pe care l-am putut descoperi, nu fără surprindere (în contratimp categoric cu mişcarea browniană a pîrtiilor aglomerate de schi, cunoscută atît de bine), era, paradoxal, disciplina : o armonie matematică, izvorâtă parcă din ocularele binoclului uriaş din mîinile Căpitanului, care nu şi-a luat de la ochi instrumentul marinăresc mai bine de două ore...

Eram pe peronul de sosire de la Cota 2100 şi mă gîndeam la aceste două lucruri : exemplul de disciplină marinărească, bun de dat peste nas unora dintre băieţii echipelor noastre – şi capacitatea Căpitanului de a ţine atîta timp mîinile ridicate în dreptul ochilor, cînd am auzit exclamaţia admirativă :

— Extraordinar ! De la care circ au venit ăştia ?

— Du-te în *living,* Vili, am rugat-o, şi pregăteşte filtrul pentru cafea. Pune sita pentru porţia dublă şi scoate din cămară şi romul, să vedem cum beau marinarii rom.

Căpitanul rămase cu binoclul la ochi şi, numai după ce auzi ţăcănitul tocurilor îndepărtîndu-se pe platforma de beton, întrebă prim re dinţii strepeziţi

:

— Cine era ?

Cine îndrăznise, adică, ăsta era sensul, să-i cretidă circari pe copiii lui Apollo ?! Am spus fără să ezit o secundă :

—■ Soţia mea.

Pe urmă am găsit totul pregătit pe cufăr, tăiase şi felii de lămîie pe-o farfurioară, numai Vili nu era nicăieri. Am căutat-o prin toată casa, inclusiv în beci şi în pod, eram convins că plecase, şi, totuşi, reveneam pe unde mai căutasem, amăgindu-mă că stă ascunsă pe undeva. Senzaţia asta nu m-a: părăsit toată seara, dar Vili nu apărea.

Căpitanul mi-a inspectat *living-ul,* a rămas mulţumit : „Seamănă cu...“ – şi n-a mai spus cu ce seamănă pentru că practic ar fi fost imposibil să' semene încăperea asta cu ceva cunoscut pe pămînt ori pe mare. Am terminat romul, între timp s-â înserat şi s-a întunecat, Căpitanul a transmis prin interfon nişte ordine, folosindu-se do el ca şi cum s-ar fi născut cu interfonul în mînă, am înţeles că altcineva preluase comanda, puteam începe a doua sticlă şi a doua călătorie în jurul lumii la bordul bricului condus de Căpitan, alături de el, pe puntea de comandă, urmărindu-i explicaţiile şi ascultîndu-i peripeţiile, însă n-am făcut nimic din toate astea, din cauza gnomilor.

— „Gnomii stau doi cîte doi...“ îmi aminteşte ceva, repeta la răstimpuri, bătînd darabana în cufăr, tolănit pe băncuţa lui Piticot, a lui Vili (oare şi a lui Vili ?) şi a tuturor oaspeţilor mei rari, cu ceafa rezemată de brîul înalt de un metru, din scînduri afumate de pin, care înconjura *living-ul,* mormăia şi se tot mira de ce nu-şi aduce aminte „în clipa asta“.

Erei bine şi cald, Căpitanul mă fixa stăruitor şi gînditor cum şedeam pe băncuţa mea, totdeauna aia a fost exclusiv a mea, cu faţa la staţia-mamă, ca să-i văd beculeţul clipind, niciodată nu mi-a fost aşa bine cu cineva, mai ales că nimic nu lipsea din *living*

ca să-mi fie eventual şi mai bine.

— Las-o baltă, Captain.

— Nu se poate. În mod sigur îmi aduce aminte ceva, ceva dintr-un port şi, absolut sigur, un port din sud. Sînt foarte sigur că cineva mi-a vorbit despre chestia asta, despre gnomi, undeva, în sud.

— Prea multe ţi se par sigure, Captain. Suspect de multe. Nu aveai ce să afli despre gnomi într-un port din sud, ăştia sînt nordici, prin excelenţă nordici.

— Asta-i fixa dumitale, Boss. Nu ştiu cine ţi-a băgat în cap fixa asta, te sfătuiesc să renunţi la ■ea. Gnomii ăştia circulă prin toată lumea, ascul-Tă-mă ce-ţi spun eu ! Şi într-un port din sud mi s-a vorbit despre ei, cum te văd şi cum mă vezi.

Aici era toată problema – cum mă vedea Căpitanul : romul era de casă, îl făcusem eu de cîţiva. ani buni, păstrîndu-l într-un butoiaş din lemn de vişin, avea cincizeci de grade, nici un grad mai puţin, şi băusem cu Căpitanul gospodăreşte, parte-parte. „Cum te văd şi cum mă vezi“ spunea totul, dar Căpitanul nu se lăsa, am mai pus un filtru de cafea dublu, am mai adus din cămară un rest de rom, turnîndu-l de data asta peste cafea după re-teta „cafea cu rom, puţină cafea în rom*[4]. Nu din cauza gnomilor din mintea Căpitanului beam, ar fi fost o copilărie să-l iau în seamă acum – pur şi simplu se făcuse foarte mult loc în jurul meu,, atît de mult că nu i se vedeau marginile, fără nici o legătură cu Vili, fireşte : loc gol pur şi simplu.

Pînă în clipa plecării tot nu şi-a amintit, fagă-duindu-mi să ceară ajutorul cuiva în stabilirea punctului exact de pe hartă în care i se vorbise-despre gnomi, repetînd încă o dată în prag :

— A fost undeva în sud, Boss. Ai curaj să punem rămăşag ? Să nu ajung eu înapoi pe C a 1 y p s o-dacă n-a fost în sud ! Şi pe urmă, te întreb eu : unde e nordul *dumitale ?* Orice parte a sudului are inevitabil un nord – asta o ştiu şi copiii ! Şi tot

nordul are un sud, ce zici de asta ?'. rîdea ca un descreierat Căpitanul. Te-am încuiat, Boss, degeaba îţi sugi pipa aia stinsă, tragi din pipă „şi nu ştii punctele cardinale, halal !

L-am urmărit pornind prin pîclă spre şatra lor, cred că ţinea mulţumitor cîrma, şi m-am săltat iarăşi un pic în propriii ochi – avantajul de vîrstă al lui Apollo era o chestie discutabilă, inventată de tinerii imberbi şi încrezuţi.

Am făcut ordine, îmi era foame, şi nu-mi venea să pun în gură nimic – locul gol dimprejurul meu nu se micşora cu nici un centimetru : oriincotrc încercam să mă uit, marginile rămîneau pe linia orizontului. Măsurăm Ziuinp-ul de la un capăt la altul, căutînd să mă menţin pe direcţia seîndurilor, seîn- durile se îndoiau sub ochii mei, se ondulau. Vechea poveste, mi-am spus, între doi prieteni n-are ce căuta o femeie – cum nici perechile foarte fin sudate, cu oxiacetilenă, n-au nici o fisură pentru alte persoane... Poate că totul era încă prea proaspăt, prea nou ca să trag concluzii, dar ceva îmr plăcea în raţionament, dîndu-mi impresip unui lucru vechi, ideea unei perechi în care mi se părea că. Vili ar fi jumătatea cealaltă.

Am stins lumina să nu-mi intre în casă fluturii întîrziaţi de toamnă, nişte fluturi bătrîni şi graşi cum nu mai văzusem pînă în anul ăsta, şi am deschis uşa larg să aerisesc, fumul ieşea în valuri groase pe deasupra capului meu, ridicîndu-se spre reflectorul de sub streaşină, şi în lumina lui rectilinie, ca un tunel, pe cărarea şerpuitoare nu se vedea nici dracu urcînd din vale.

— Şefu', a fîşîit interfonul, avem aici pe unul înt'îrziat, ne roagă să-l aruncăm pînă sus. Dăm drumul ?

Marinar ?

— Marinar.

Nu cheltuiam de regulă atîţia kilowaţi pentru un singur om, dar mi-am adus aminte făgăduiala

Căpitanului de a lămuri întîmplarea din portul uitat din sud, şi-apoi Apollo îmi plăcuse, era dintr-o bucată şi nu meritau ei, chiar din prima zi, să le stric programul şi mecanismul perfect de ordine şi disciplină,, ştiam ce înseamnă la militari o absenţă de la apelul de seară, ar fi fost în stare să. ne alerteze pe toţi şi nu voiam căutări în puterea nopţii – nici un fel de căutări.

— E treaz ?

N-am înţeles de ce trage de timp omul de joş, cum n-am înţeles nici de ce abia îşi stăpîneşte rîsul :

— Treaz ca o fată mare. Şi speriat ca o mireasă.

— Daţi-i drumul ! îl iau eu în colimator.

Maşinăria a pornit, rolele au început să turuie mărunt, am ieşit pe peron cu binoclul la ochi, din vale se ridica o eşarfă lată de ceaţă absolut albă, parcă mă uitam în zare la un pahar cu lapte. L-am descoperit în ultimă clipă, în dreptul penultimului pilon, o pată albă cu dungi albastre, şezînd ghemult în scaun şi cu capul descoperit, cu bărbia în piept – ori mort de frică, ori orbit de lumina reflectorului căutînd un loc nimerit să sară.

— Stai aşa ! am strigat la el, şi mînzul m-a auzit, a ridicat capul şi mi-a făcut semn şi cu mina că m-a înţeles.

L-am lăsat să treacă de ultimul pilon, cel mai înalt, de zece metri şi nouăzeci, marcat cu numărul 46 şi cotat la 2080 altitudine şi abia acum am comandat „stop“.

Văzîndu-l teafăr pe pămînt am intrat în casă, am pus binoclul în cui, mi-ain turnat încă o cafea cu rom după aceeaşi reţetă şi mi-am mai aprins o ţigară, interfonul a fîşîit iar, ce mai era ?

— Noapte bună ! mi-a urat foarte vesel omul de jos.

Pe chestii de-astea nu cheltuiam noi curentul, şi din voioşia lui am înţeles ezitările şi răspunsurile aiurite de adineaori – el băuse ceva, şi nu marinarul, dar n-am zis nimic.

— Răspunde-i, am auzit din spatele meu, din pragul uşii. L-am scos din baie ca să pornească. A fost drăguţ.

în costumul „marinăresc“ era --mai. minunată ca niciodată, pantalonii de un ultramarin catifelat o făceau de două ori mai subţire, cu picioarele lungi lipite părea o lance de oţel nou înfiptă în prag. Pe sub bluza vrîstată, scrobită, cu mîneci scurte, sinii mici i se ridicau în ritmul respiraţiei întretăiate („Am fost mamă de două ori“ – s-o creadă alţii !), era incredibil şi era ceea ce numesc oamenii fascinant şi tulburător, fără să ştie ce-i aia.

— Vili, am spus ca un neghiob. La ora asta !

— *Gnomii stau doi cize doi,* a pornit ea spre mine, oprindu-se la un pas. *Cind se despart doi gnomi, celălalt se simte de parcă ar sta într-un picior.* Tu n-ai să rămîi niciodată într-un picior, iubire ! şi a făcut ultimul pas.

Şi spaţiul s-a adunat la loc în jurul meu, comprimîndu-se atît de etanş, că vidul de-afară părea o noţiune abstractă.

M-am trezit în puterea nopţii, dar nu din cauza fumului de ţigară, fumul a fost al doilea stimul, ci (iarăşi ?!) a golului de lîngă mine : judecind după răceala locului ei, era clar că plecase demult.

Stătea în picioare, la fereastra mică din fundul *Uvtng-ului,* unde fuma şcolăreşte, străduindu-se să sufle fumul prin oberliht, dar aerul rece îl împingea înapoi şi cred că din pricina fumului lăcrima Vili. Am stins lumina la loc, mi-am aprins şi eu una şi am chemat-o, cam 'răstit, lîngă mine.

A tăcut mult, se strecurase sub cergă fără să mă atingă, apoi am simţit-o ridicîndu-se într-un cot. Cred că avea frisoane, de draci sau de frig, cînd mi-a vorbit ţintuindu-mă prin întuneric – simţeam clar ochii ei sfredelind întunericul, cum te uiţi într-un beci adînc sau în propriul tău- trecut, dacă ai vreunul :

— Spune-mi, te rog, cum era ea ?
— Care ea ?
— Femeia despre care îţi scrie fiica ta.
— Asta nu te lasă să dormi ?
— N-are importanţă. Dacă vrei să-mi răspunzi, bine, dacă nu, nu. în fond e viaţa ta. Totuşi; aş vrea să ştiu.

Nu auzeam prima oară întrebarea, mai răspunsesem în fel şi chip la ea, dar nu uneia cum era Vili. Mai precis, Vili nu merita un răspuns ca altele, ca oricare altele – şi „ele“ şi răspunsurile.

M-am trezit de-a binelea, nu mai era mult pînă la ora obişnuită cînd mă deşteptam, m-am dus.să prepar cafeaua şi m-am gîndit atît de concentrat.. pînă 5-a dus jumătate în foc : dimineaţa, făceam turcească, părea mai consistentă, mai apropiată de ideea de cafea decît filtrul.

Am auzit-6 ca prin vis ieşind şi coborînd treptele şi revenind în casă, pe urmă i-ani simţit mina dindu-mă blînd la o parte de lîngă aragaz, m-am dus în baie şi m-am spălat cu apă rece pînă mi-au amorţit degetele şi, intrînd complet echipat în *living,* am găsit-o pe băncuţa ei (ei da !, părea să fie acum şi a ei), în hainele-i obişnuite, cenuşii, în care o cunoscusem. Strînsese aşternutul şi, surprinzindu-mi privirea uimită pe geanta de voiaj în care căuta nu ştiu ce, mi-a explicat amabilă, ăsta-i cuvîntul – amabilă :

— Am lăsat-o aseară în scaun, n-aveam nevoie de ea.

Era, într-adevăr, cel mai important lucru în clipa aceea geanta ! Dar am găsit şi eu un răspuns cît se poate de politicos :

— înţeleg. Coborîseşi din scaun fără ea. N-avea cine s-o ia.

Mai ■ lipsea să amintim şi despre starea vremii, ne dădeam seama că se rupsese ceva, ceva subţire şi inconsistent ca firele păianjenilor mei blestemaţi, şi Vili a încercat să înnoade firul :

— lartă-mă că te-am supărat cu întrebarea aia. Nu ştiu ce mi-a venit, zău, iartă-mă, n-am să mai fac... Eu...

— Uite cum a fost, Vili.

— Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu. Mie mi-ar fi ajuns să nu arunce alţii la gunoi ceea ce puteam să le dau. Nu-mi trebuia 'nimic în schimb de la nimeni. Nici de la tine...

Atunci, am ţipat prima şi singura dată la ea, să tacă naibii din gură – ca să audă în premieră (aşa am spus – „în premieră") adevărul adevărat, pe care abia cu cîteva minute în urmă îl descoperisem, după ce-l căutasem atîţia ani. Şi să ia aminte, am mai ţipat, că, dacă n-ar fi fost ca, m-ar fi durut în şpiţ de toi adevărul ăla.

S-a făcut mică pe băncuţă, mică de tot, cum se feresc copiii cînd ridici mina să-i loveşti. Mi-am lăsat în jos mina aceea, închipuindu-mi că o mingii pe creştet :

— Uite cum a fost, Vili. A fost ca o otrăvire lentă, reciprocă, bine pusă la punct, cu porţii mici de arsenic. Bonaparte, Rasputin şi atîţia alţii, ştii. Numai că a avut farmecul ei povestea. Se intîmpla ca unul din noi să observe, din cînd în cînd. Şi-a- tunci căutam să schimbăm pe furiş farfuriile, înţelegi ? încercam şi culmea e că, uneori, reuşeam.

Tăcea cu un aer absent, învîrtindu-şi ceaşca pe farfurioară şi privindu-mă lung, cred că-mi simţise cit de cît mîngîierea pe creştet, acum încercînd să-mi pătrundă cît mai exact şi adînc sensul cuvintelor. Părea că pricepe şi nu, ori că pune la îndoială ceva, nu totul, dar ceva ce ar fi vrut să nu fie aşa, ca şi cum i-aş fi arătat o cicatrice urîtă, undeva, între omoplaţi, care mi-ar fi stricat „aspectul". împiedieîndu-mă să mă bucur de nişte voluptăţi la îndemîna oricui, cum ar fi plaja, piscina, unde te mai expui ?, eventual pe ambii împiedieîn- du-ne, şi asta numai din cauza cicatricii mele.

— Proasta i-a scăpat deodată, cu o seînteia de

satisfacţie răutăcioasă. în locul ei, aş fi miné® cu tine din aceeaşi farfurie ! Şi cine a început ? Vreau să spun – otrava.

Ei da ! la asta nu ajunsesem nici eu. ar fi trebuit să-mi dea pe de lături toată cafeaua din ibric ca să aflu eventual. Aici era buba : ştiam, dar nu aveam nici o dovadă, era ca atunci cînd lîngă sinucigaş nu se găseşte nici o scrisoare. Cu timpul, compusesem eu textul scrisorii, nu era prea corect ce făceam acum, dar i-am spus textul :

— Al treilea a început, Vili.

— Al treilea sau a treia ?

— A-nceput o persoană asexuată, Vili. Poţi să-i spui cum îţi place. A început... Piticot.

A dat din mînă dezamăgită, cu aerul că se aştepta la un truc din partea mea. Nu trebuia să facă asta : era exact gestul Signorei, în puţinele ocazii cînd lipsea arsenicul din mîncare, deviza mesei fiind sinceritatea şi numai fanionul acesteia lipsind din faţa fiecăruia, ca la reuniunile internaţionale. Acele mese erau eşecuri totale şi nu se încheiau niciodată în doi, m-am întrebat dacă aşa se va întâmpla şi acum, aş fi dat un an din viaţă să nu se întîmple.

— Mi se pare cel mai murdar lucru să dai vina pe un copil, a spus răspicat, adăugind caustic : Fructul dragostei tale ! Mai ales dacă a fost un copil dorit, şi cum altfel poate fi un copil ? L.-ai dorit sau nu ? Fii bărbat pînă la capăt şi nu da cu noroi în lucrurile sfinte pentru tine altădata. Ţi-ai dorit fetiţa ?

Răspunsul cerut conţinea un paradox diabolic, nu aveam încotro şi i-am spus paradoxul :

— Mi-am dorit fetiţa mai muit ca orice pe lume şi nu arunc în nimic cu noroi. Dar a fost şi un accident, Vili.

— Accident?! Doar n-aţi fabricat-o împreună în vis, într-un vis comun, ca să zis aşa ! Ciţi ani aveai cînd s-a născut fata asta minunată ? Cred că are un caracter grozav şi aş fi bucuroasă sa fi moştenit caracterul tău...

Vorbea indignată şi simţeam că se stăpîneşte greu să nu dea drumul tuturor răutăţilor care-i stăteau pe limbă. Probabil o atinsesem în punctul cel mai sensibil („Sînt mamă...“ – mi-am amintit), răvăşindu-i vreun ungher al sufletului unde nu-şi permitea nici ea să intre fără să-şi dea jos mocasinii. Căpitanul spusese că lacul nostru stă pesemne pe un gheţar. Simţeam în *Uving* prezenţa gheţarului, cînd am spus trăgînd de cuvinte cu cleştele :

— Vili, te rog, să nu ne ridicăm de aici pînă nu lămurim lucrurile. De-ar fi să amorţim pe băncuţele astea pînă la noapte, haidem să descurcăm lucrurile. Nu te mai pot vedea aşa. Nu te las să pleci astăzi de-aici – aşa.

— Prezint eu pentru tine *citita* importanţă ?

— Nu-ţi trece prin cap *cită* importanţă prezinţi.

— Vrei să spui, mai mult ca altele ?

— Mai mult ca oricare „altele“. Mai mult ca orice.

— Ar trebui să ai un temei foarte serios pentru asta, şi ar trebui să mă faci să-l şi cred.

— Am un temei.

— Atunci să începem cu el.

işi arcuise uşor sprîncenele peste ochii deodată îhseninaţi, aşa am crezut o clipă, pentru a descoperi imediat că, de fapt, se amuză de mutra mea dezorientată, de subiectul abordat, de prezenţei ei în odaia mea, de amănuntul că, întinzînd mîna pe ghicite, încercasem să beau cafea din scrumieră – de toată viaţa în general. Căută să mă readucă din depărtări, repetînd :

—• Atunci ?

„Atunci“ însă am descoperit pentru a. doua cară America : nu aş fi reuşit să-i comunic nimic în nici o limbă a seminţiilor omeneşti de pe tot pă- mîntul, chiar dacă aş fi fost un erudit poliglot. Şi spiritul meu de sinteză şi-a mai spus o dată cu- vîntul, făcîndu-mă să zîmbesc cu amărăciune la gîndul că graiul oamenilor ar trebui reorganizat pe- vîrste, şi nu pe naţii : o limbă universală a copilăriei, apoi cîte una pentru adolescenţă, tinereţe, maturitate şi • bătrîneţe, practicabilă fiecare între indivizi de .acelaşi statut, pe categorii foarte bine
distincte, dintre care bătrînilor foarte bătrîni, tre- cuţi de optzeci de ani, să le fie accesibile toate...

Dar Vili aştepta de la mine fapte, realităţi, dovezi, naiba ştie ce mai aşteaptă o femeie tînără şi – cu alcătuirea ei, prizonieră în casa păianjenului care eram eu, intrigată de uşurinţa sau nebăgarea de

seamă cu care s-a lăsat prinsă în plasa asta, vrînd să scape din ea sau nu – aici era cheia. Am apucat zdravăn de ea :

— îţi place la mine ?

— îmi place teribil. Şi mi-e o ciudă cum n-am cuvinte pe mine pentru că-mi place aşa de mult.

— Atunci ţi-ai răspuns singură la jumătate din întrebare. Aşteaptă numai puţin, dă-mi voie să mă dezmeticesc, şi va veni şi restul. Restul răspunsului – vreau să spun.

— Nu cred că mai am răbdare. Am şi uitat de cînd aştept de la viaţă *restul.*

A spus-o cu atîta năduf şi aşa de împăcată cu soarta, că-i simţeam tremurul pleoapelor, care nu mai puteau reţine greutatea lacrimii. Asta nu văzusem la ea, şi nici nu voiam să văd. M-am ridicat şi am săltat-o de-acolo şi am strîns-o în braţe, cu capul pe pieptul meu, ciufulindu-i părul tuns băieţeşte.

— Nu totul deodată, Vili. Pentru unele lucruri e nevoie -de timp. Cîteodată, te şi sperii cît timp îţi trebuie pentru una, alta...

— î-hi.

Cu sunetul ăsta simplu, cum nu-l mai auzisem, Vili a semnat armistiţiul, şi-n minutele următoare, tăvălindu-ne de rîs pe cergă, ne-am mirat la ce-a fost nevoie să-şi pună pe ea cu atîta dichis tot echipamentul ei cenuşiu.

Eram ca o săgeată scăpată din arc, şi Vili era coarda întinsă a arcului încă vibrînd, cînd am înţeles la ce folosea echipamentul ei cenuşiu :

Ca să-l îmbrace Vili pe dată la loc, ne-au lămurit izbiturile furioase în uşă. Cineva părea nemulţumit de felul cum o montasem şi ţinea morţiş să-i schimbăm locul, am ascultat vocile care dez- băteau soluţia asta tehnică, şi între ele am recunoscut tonul poruncitor al lui Apollo. Mai erau două ore bune pînă să pornim instalaţia, respectam programul ăsta de fier şi n-aş fi dat drumul la maşinărie cu nici un minut mai devreme, dar nici în asediul lor infernal nu

puteam rămîne, aşa că am răcnit prin uşă :

— Aşteptaţi ' Ies în cinci minute !

N-am spus „deschid“ sau ceva în ideea că-i voi primi înăuntru pe asediatori, şi cei de afară au acceptat compromisul, nu fără o anume ostilitate, aşa cum o simţeam colcăind în tăcerea adîncă.

Era, clar, dimineaţa neînţelegerilor şi a jumătăţilor de măsură, cele mai sinistre jumătăţi, treabă de care, pînă acum, izbutisem să nu prea am parte pe acest munte...

Aiureala era desăvîrşită, dar le-am dat schiu- rile, cincizeci de perechi în cap, cu clăpari şi cu crose cu tot, şi fiii mării s-au aliniat pe iarba arsă, pe două rînduri, la lecţia de familiarizare cu mijlocul ăsta de locomoţie. Aveau şi un instructor de schi cu ei şi bănuiesc că-şi aduseseră şi un cosmonaut, poţi să ştii la ce prinde bine ?, şi de cîte ori am vrut să-l întreb pe Căpitan care dintre ei era cosmonautul, ne luam cu altele şi uitam. Oricum, totdeauna găseam împreună cîte ceva nou şi surprinzător pentru celălalt, ştia o grămadă de lucruri, cu excepţia ritmului în care se bea reţeta mea de cafea cu rom – ca toţi tinerii, se pripea. Ajuns m derivă, dădea simptome de schizo-, repe- tînd de atîtea ori vreo idee pînă mă apuca ameţeala, dar îi admiram forţa misterioasă cu care ştia să-şi stăpînească echipajul în condiţiile uscatului, şi dacă izbutea pe uscat, era clar că-i are la degetul mic şi pe mare. Timpul nu mi-a permis să urmăresc atunci concursul acela militar polisportix, se adunaseră altele prin care nu bănuisem că voi trece vreodată, dar sînt sigur că băieţii de pe C a 1 y p s o au ocupat locul întîi sau unul special inventat pentru ei. Aşa că exerciţiile cu schiurile pe pămîntul golaş n-au fost chiar de tot aiurite.

După cum mi-am dat seama, îi interesau în primul rînd sărituriile, inclusiv cu schiurile-n picioare, naiba ştie ce sărituri complicate îi aşteptau

la concursul acela, fapt e că au pornit în gondole, la vale, doi cîte doi, cu schiurile legate, dîndu-şi drumul pe locurile dinainte alese de Capitan, încercînd din răsputeri să nu cadă în clipa impactului şi izbutind chestia asta tot mai repede[1] şi mai bine. Eram iarăşi amîndoi pe peron, fiecare cu binoclul personal lipit de ochi, şi iarăşi nu-mi puteam ţine mîinile ridicate atîta timp, cum făcea Căpitanul, îl invidiam sincer şi i-am şi spus-o fără urmă de rîcă, mi-a răspuns la rîndul lui invidios :

— Parcă eu sînt în stare să mă ţin după dumneata pe cărarea asta, Boss ? Fiecare cu meseria lui, a conchis.

Atunci am auzit paşi uşori pe peronul betonat, n-am întors capul, paşii s-au oprit în spatele nostru şi vocea a zis cu năduf :

— Asta, ultimul, de ce-i fără schiuri ? N-au ajuns ?

— Ţi-l prezint pe secundul meu, Boss, a spus Căpitanul, nu te uita la el cum arată, e un băiat de aur.

N-am văzut faţă mai slută de cînd mă ştiu, era şi pistruiat, şi ciupiţ de vărsat, şi plin de negi negri, ■ mari, îneît îţi trebuia voinţă, nu glumă, să-ţi focalizezi privirea drept în ochii lui, ignorînd restul. De fapt, în clipa asta n-aveam, timp pentru el. Ceva mă făcea să-l identific pe isteţul ăla fără schiuri, într-adevăr, de ce fără schiuri, dacă le dădusem destule ? – şi l-am prins în ocularul binoclului şi am recunoscut-o imediat după zulufii ei cenuşii, ciudaţi, înfiorîndu-i-se pe ceafă din cauza curentului cald, ascendent. Şedea cumva ţeapănă, cred că nici nu vedea nimic pe firul văii, cu geanta alături şi cu picioarele rigide, fără să-ntoarcă faţa şi fără să mişte un deget, cineva trebuia să spună ceva în clipa aceea, altfel îmi scoteam ochii cu unghiile şi mi-i mîncam, şi Căpitanului i-a fost milă de mine :

— Nu-i de-al nostru. E altcineva.

Am repetat ca în urmă cu două zile, căutând să vorbesc cît mai plat, nu ştiam că „plat“ e atunci cînd îţi tremură vocea :

— E soţia mea.

Era pe la amiază, pornise a treia cursă, şi Vili cobora cu ea.

Trecea prin perioada „plecărilor“ precipitate din care nu ştiam niciodată *dacă* se va întoarce, şi *cînd,* şi *cum,* ceva în genul perioadelor „albastre“ sau „violete“ ale pictorilor, ca un dat, ua un blestem de care n-ai cum să scapi şi nu-ţi închipui ce urmează după aceea – după ruperea vrăjii.

III

Stabilisem cinci, ora tradiţională de ceai, cînd fiii mării aveau zilnic în program ceva asemănător somnului, un fel de „odihnă activă“, cum criptic se exprimase Căpitanul, el însuşi şi cu Secundul fiind liberi pînă â doua zi.

Mi se întâmplă foarte rar să simt nevoia asta, atit de rar că benzile se acoperiseră de un strat gros de praf, ia uite, mi-am zis, a sunat şi ceasul curăţeniei generale, cum obişnuiesc în pragu. iernii, şi am pus o bandă la întîmplare şi am început să caut cuiburile păianjenilor pe la coltuii, ne sub tavan, şi tocmai plimbam măturii pe perete .e cel mare, unde am şi laviţa, cînd, deodată, mătura s-a lovit de ceva, un obiect în plus între două panoplii cu insigne, m-am uitat lung şi am lăsat-o să-mi cadă din mînă, era o fotografie color cam do mărimea unui dosar, fixată pe un tocător de legume, aşa mi s-a părut seîndura aia de nuc batrîn – şi de pe

tocător mă privea, visătoare, Viii. Faţă de cum o făcuse mămica, aici avea în plus un simpatic amănunt.

Era o bandă veche cu Richard Clayderman, nici să fi vrut nu găseam o „coloană sonoră“ mai potrivită, *Balada pentru Adeline,* m-am uitat imediat la ceas, mai erau cîteva minute pînă la ora fixată, drace !, i-am cerut ajutorul şi am rămas ţeapăn, cu cehii la ceea ce numai Zeus mai văzuse probabil cîndva, zămislind-o pe Afrodita.

De aproape, vreau să spun – din braţele mele, nu o vedeam niciodată aşa. Adică nu vedeam chiar totul, ca acum, ăsta e adevărul, cum nu-ti vezi buzele cînd mănînci sau propriul ochi cînd te uiţi la ceva sau propriile urechi cînd asculţi – pentru că atunci, în braţele mele, Vili şi cu mine nu eram două persoane. Banda ajunsese la *Pod peste apa tulbure,* fiecare poate s-o ia cum vrea – *cu necazuri* sau *tulbure,* n-am ştiut niciodată la ' ce s-au gîndit cînd i-au zis aşa melodiei, şi am înţeles deodată cum este ea de-adevăratelea şi am simţit cum mor oamenii fulgeraţi, loviţi de trăsnet, mă rog, şi-n clipele cit mi-a mai rămas de trăit am reuşit să mă menţin vertical, rugîndu-mă la tocătorul de legume :

„Boss – m-am trezit vorbind cu voce tare –, taie-ţi mina dreaptă înainte de a mai pune mina pe ea. Taie-ţi mîna, Boss, scoate-ţi ochii sau mănîn- că-ţi ficatul, dar nu mai face prostia preferată a vieţii tale, să mizezi încă o dată totul pe ultima carte !'•

Tocătorul, de legume zîmbea la mine cu aceeaşi expresie visătoare şi era peste puterile omeneşti să nu te uiţi la triunghiul cafeniu, cum nu puteai să treci cu vederea hidoşenia de pe obrazul Secundului. Oare scrie ceva pe verso ? m-am întrebat şi am întors cu grijă, cu vîrful degetelor, scîndura veche de nuc. „îţi dau o mie de posibilităţi, mi-a spus cineva, cîndva, dacă ghiceşti. din prima, îţi rămîti datoare

nouă sute nouăzeci şi nouă de sărutări.. [K] – dacă nu cumva am visat cuvintele astea.

Nu scria nimic, evident. Era însă mai mult decît speram – o altă fotografie, tot color, un portret în semiprofil, făcut probabil cu un polaroid şi surprinzător prin fidelitatea culorilor. Cine n-o- cunoştea pe Vili ar fi zis că asemenea culori nici nu există, cum m-am îndoit şi eu, prima oară, de naturaleţea părului cenuşiu, şocat şi de albastrul cu picăţele negre al irişilor, şi de vişiniul copt al gurii – buze de incurabilă cardiacă, numite de medici „creole". Fotografia era clară pînă la limita perfecţiunii, i se desluşeau şi porii obrazului, şi, lucru neobişnuit, ignorat de artistul care ţinuse aparatul în mînă, dacă nu cumva Vili însăşi dorise asta, aducea în prim plan şi semnul ei particular – pata de sub bărbie, perfect rotundă, cît o piuliţă de zece, cam la jumătatea distanţei dintre vîrful acelei bărbii voluntare şi locul unde se profila meri- şorul.

M-am uitat foarte lucid la *ele,* pe ambele părţi, cum cercetezi o monedă arhaică, şi am descoperit imediat, mai bine nu le descopeream !, urmele locurilor pe unde umblaseră amîndouă : tocătorul d.e « legume trecuse, cu portretul şi nudul pe el, pînă să ajungă la mine, prin cel puţin jumătate dtn circuitul turistic al zonei din ultimii, cîţi ? hai să zicem – cinci ani, de cînd afirmase Vili că-şi ducea veacul în ţinutul ăsta ! Carbon 14 nu aveam ca să le stabilesc exact vechimea, dar hîrtia fotografică vorbea de la sine. De la sine vorbeau şi „amprentele" gazdelor temporare ale tocătorului de legume – tuşul inconfundabil al pictorului de firme, urmele degetelor unsuroase ale „omului meu de jos", motoristul telescaunului şi pilotul bacului, şi, ceea ce m-a intrigat, ca o posibilă dovadă că portretele stătuseră şi pe-acasă, nişte impresiuni digitale mici de tot, evident ale unor copii („Sînt 'mamă..." – am auzit vocea ei, prea patetică sa nu fie adevărat).

Aş mai fi stat să mă uit în neştire la ea, la *ele,* ■ dar era aproape cinci – şi am încercat să las la vedere, normal, ceea ce puteau să privească fără să leşine Căpitanul şi Secundul: portretul.

Numai am încercat – şi a început nebunia.

Dumnezeule, am repetat o mai veche idee, de ce nu recunoşti că, de fapt, ai zămislit un singur lucru în univers – numai Timpul ?! Şi că în oala asta a Timpului ne-ai băgat să fierbem de-a valma cu toţii de la Adam şi Eva şi Şarpele şi pînă la... ? Pînă la prietenul meu Einstein, de exemplu, ca să te fac, pentru o clipă, gelos !

Dumnezeu a rămas pe gînduri puţin şi a recunoscut pînă la urmă şi *Viaţa în roz,* şi *Serenada Elisabetană,* şi *Melodiile Dolannes,* şi chiar *Nu plînge pentru mine, Argentina,* încăpăţînîndu-se să nu recunoască doar *Sonata Lunii,* deşi i-am pus-o la rînd de trei ori. Şi a mai recunoscut, strîns cu uşa, că singurul lucru pe care l-a .făcut la viaţa lui „a fost“, „este“ şi „va fi“ Timpul – în a cărui oală imensă fierbem într-adevăr cu toţii, începînd cu Adam şi Eva şi Şarpele şi pînă la. cei ce se vor naşte datorită acestui sacru triumvirat.

Pe urmă s-a hlizit, a închis şmechereşte un ochi şi mi-a şoptit la ureche :

„Sit-ţi spun un secret, Boss, dar să nu te prind că-l divulgi : oala Timpului o ţin ascunsă sub pat. Şi cîteodată, buimac de somn, mă-nţelegi, le mai încurc...“

Pe chestia asta merita să fac cinste, m-am uitat la ceas, mă uitam la un lucru neînsufleţit – bă- trîna pendulă a bunicului meu stătuse la cinci fără cinci, ora sincerităţii divine. Aşa că am coborît în micul adăpost antiatomic căruia îi zic, spre deruta duşmanilor, beci, am umplut o sticlă cu rom, am urcat cu sticla în *living,* mi-am turnat o ceşcuţă şi-am adăugat puţină cafea, am dat amestecul peste cap şi am îndrăznit să-mi verific în sfîrşit bănuiala.

Bănuiala se adeverea în mîinile mele, partea dez-

golită a tocătorului de legume transformîndu-se imediat. din Vili, în Piticot – am în vedere pe Piticot-Mama, şi nu pe Piticot-Fiica. Timpul în sine, timpul ca atare, invenţia bunului Dumnezeu, stătea „în continuare“ în loc, nu aşteptam nici o vizită, mătura zăcea pe podea, nu aşteptam decît să se termine *Sonata Lunii,* ei da!, *Sonata Lunii* şi romul, pentru a mărturisi şi eu adevărul – pe care mizasem cînd- va în prinsoarea cu Dumnezeu, pe o pistă ninsă cu prima zăpadă, înaintea unui zbor la Nairobi – cel mai scurt'zbor din istoria aviaţiei universale.

Adevărul era în cufăr, am deschis capacul, m-am aşezat pe blăniţa de miel şi am scos dintre manuscrise mapa groasă legată de-a curmezişul cu un vechi şiret de bocanc – un picior în fund, asta ţi-ar trebui, Boss. *Hărţi de navigaţie,* asta scria pe

mapă, Piticot n-a umblat, aici niciodată, îi cerusem cuvîntul. de onoare, şi cuvîntul de onoare al fiicei mele avea tot atîta acoperire în aur ca şi cuvîntul meu. Am dezlegat mapa. Erau într-adevăr străvechile hărţi de navigaţie ale bunicului meu, impăturite-n patru şi-n opt şi-n şaisprezece, iar dintre cutele hărţilor au început să cadă filele de caiet rupte de Carolihe din caietul de curs pentru engleza intensivă, ei da !, *luna noastră de dragoste* – repeta ca un papagal, alăptînd copilul, ajunsese ca •Mivaţia cîinelui lui Pavlov şi nu era forţă în lume s-o oprească pînă nu termina de alăptat, abia după asta i se uscau şi lacrimile. Erau gînduri răzleţe, imagini fugare, crîmpeie de tablouri rămase prea vii în amintirea ei, scrise parcă intenţionat ca să ic uite :

> „îl simt al meu şi mulţumit şi îngrozit de orice virtual gest care ar putea să însemne negare...“

„Aş vrea să-i spun că pot, pentru el pot orice şi chiar simt cum fericirea lui se agaţă de firul ăsta

de păianjen care sînt eu.“

— De ce naiba semeni atîta cu Vili, dai ung Caroline ? am zis tare, banda se terminase, rolele fîşîiau în gol, şi „numele mi s-au întors pe dos : „De ce semeni atîta cu Caroline, dragă Viii ?“, pe fundul ceşcuţei nu mai era nimic, dar nimic.

O pală de vînt a izbit uşa, balamalele erau bine unse, m-am uitat cum se mişcă în continuare, înainte şi înapoi, ca-ntr-o casă părăsită, se bălăngănea înainte şi înapoi, fără să scîrţîie însă, ca şi cum aş fi privit un film mut – vînturile dracului, am spus. Bine, Turnulo, am spus, aşteptăm – şi am aşteptat fix cincizeci de minute să se liniştească vîntul pe Sheremetyevo-2, nu ne permiteau decolarea, se gîndeau la viaţa noastră, ai dracului, numai la viaţa noastră fericită se gindeau. Şi am stat pe pistă cincizeci de minute, exact cit o oră de curs de engleză intensivă, şi-n timpul ăsta Caroline a făcut cafele şi le-a spus glume prin interfon ălora speriaţi dinăuntru şi mi-a dat şi mie cuvîntul – „vă vorbeşte comandantul !“ Ce rute o fi însemnat el pe hărţile astea de navigaţie zău dacă am înţeles vreodată – cred că nici el nu le cunoscuse la viaţa lui.

Am împachetat tocătorul de legume într-o harţă a insulei Majorca – „de ce mă bagi aici ? 1“ s-a mirat Vili, în ultima clipă, aruneîndu-mi o ultimă’ privire dintre cutele hărţii – te bag imediat altundeva dacă nu-ţi ţii gurii aia de cardiacă, am spus. Şi am strigat :

— îmÎnde, te rog. uşa aia, Caroline, sau ţii neapărat să dea peste noi Signora !

N-a închis-o, a trebuit să mă scol de lîngă cufăr şi s-o închid cu mina mea, cum am făcut şi atunci. Pentru că după zborul ăla întîrziat de la Sheremetyevo-2, ironia soartei !, tocmai de la Sheremetyevo-2 maşina de serviciu a aeroportului nostru plecase şi nu mai aveai cu ce sa ajungi în oraş, tot ce-ţi rămînea de făcut era motelul, pff care chiar aşa şi scria

: Al O T E L. Şi pină a doua zi dimineaţa te simţeai acolo absolut rupt de restul lumii, dat afară din lume, ca atunci cînd zbieri răguşit în microfon – „sínt Cioara i-grec şapte zero şapte, chiar nu mă auziţi, idioţilor ? şi idioţii poate că te aud şi-ţi răspund, asta-i toată chestia – poate. Unde pădurea era cam aşa cum scrie Caroline aici :

> „Era multă puteftţ în copacii aceia descotorosiţi de frunze – aveau ceva proaspăt în ei,' ca bărbaţii care îşi încheie conturile cu vreo amantă.“

Şi trebuiau să fie şi grecii ăia prezenţi, chiar în seara aceea, o formaţie de muzicanţi, din cauza cărora rămăsese o singură cameră liberă : în altă zi nu făceau ei atîta amar de drum ca să înnopteze acolo, puteam să jurăm că-n altă zi nu-i găseam, cum puteam să jurăm că nici vîntul ăla pe Shere- metyevo-2 nu se stîrnise întîmplător, ca sîî ne în- tîrzie cincizeci de minute, şi şoferul maşinii de serviciu de-acasă să-şi fi pierdut răbdarea şi ca să-i spun lui Caroline, luînd ultima cheie liberă de la recepţie :

— Asta o.

> „Cum era cufundată camera aia în lumină difuză şi-n mirosul de ceva foarte vechi, vechi, căutat şi dorit. Cînd îl simţeam timid şi înfierbîntat şi mă amuza cum îşi tot frînge mîinile şi-mi ocoleşte privirea ezitând unde să-mi propună să mă aşez şi ■ bineînţeles încurcat la culme de sticla luată în ultima clipă de la bar...“

— Mai pune-mi un pahar, Caroline.

Nu mi-a pus, mî-am luat singur – exact ca

atunci. Era nouăsprezece septembrie, şi o lună întreagă în fiecare zi a fost nouăsprezece septembrie – nu am rupt fila din calendarul cu foi detaşabile. Cînd intra în baie să facă duş, pentru liniştea sufletului o sunam uneori pe Signora – „vă vorbeşte comandantul“, ziceam, dar îmi suna aşa de scîrbos k de fals, că începeau să-mi clănţănească dinţii. „De 'unde vorbeşti?“ mă-ntreba Signora, ei da!, totdeauna era bine să ştie pe unde sint – bine pentru ea, evident. Vorbeim de peste tot unde există aeroporturi în lume, şi-n treizeci de zile n-am „zburat“ astfel cit zburasem de-adevăratelea, în mii de ore de zbor, numai cu reactorul. N-a ştiut niciodată nimic sigur, dar a bănuit tot timpul ceva – nu degeaba avea nările delicate, fine, părea mereu că mă adulmecă, încercînd să identifice vreun miros femeiesc – altul decît al ei. „Eşti bine ?“ voiri să ştie Signora. Cristoase, dacă eram „bine“ 1 !

> „Astăzi mi-a spus că nu va divorţa niciodată. Ştiam, n-a meritat să-şi răcească gura. I-am repetat că totul rămîne neschimbat, îl acceptăm cit poate şi cit *vrea* să ne dea din el – fetiţei şi mie. A plecat pe la miezul nopţii, negru de supărare, 'ora intensiva' nu l-a luminat nici un pic. Mă gindesc cu tot mai multă duioşie la Signora. Zău dacă nu mi-e simpatică. Mă-ntreb ce va spune cînd va afla, într-o bună zi...“

Asta n-a aflat Caroline niciodată, n-am apucat să-i spun.

Pentru că au venit tipii ăia simpatici cu glumele lor – „ia uite ce mutră are Boss, curat şoarece de bibliotecă, hello. Boss, n-am ştiut că porţi ochelari ! Şoarece de bibliotecă trebuia să te- faci !“

„Şobolani sînteţi voi, le-am zis, voi săriţi primii

în mare cînd se scufundă corabia !“ Şi am rîs cu răutate, dar nu le-a păsat.

„Ce faci cu hărţile alea, Boss ? Să vedem şi noi !“ şi au întins mîna, şi le-am dat peste mînă cu măturoiul.

„E violent“, a zis unul, frumos ca o fată mare.

„Nu cred că e violent, face pe nebunul“, i-a spus celălalt, urît ca dracul.

Am închis cufărul şi i-am poftit să ia loc :

„Staţi puţin să aduc nişte rom, am promis şi am luat sticla goală de pe duşumea. Mă duc în beci să umplu sticla asta, şi restul din butoi îl aduc aici“.

„În regulă, a mormăit urîtul. Umple sticla, las-o acolo, şi butoiul adu-l aici !“

Am trăncănit cu ei o grămadă de lucruri şi ne-am simţit minunat pînă-n zori, tipii erau din ce în ce mai simpatici, şi singurul amănunt care-i strica e că la un moment dat îşi coborau vocea şi pălăvrăgeau între ei, şuşoteau ceva ca şi cum n-aş fi fost acolo sau de parcă n-ar fi vrut să mă trezească din somn.

„Insignele astea n-au nimic cu muntele şi cu serviciul lor de salvare, explica unul. Totul e aviaţie. Auzi, Boss, de ce naiba te ascunzi în gaura asta de lume ? Aici vrei să putrezeşti ?“

„Pe dracu’ ! le-am explicat. Motivul e simplu, băieţi, peste muntele ăsta nu trec niciodată avioane. N-am auzit în douăzeci de ani nici un bîzîit de avion şi n-am cuvinte să vă spun ce minunat mă simt în gaura asta întoarsă pe dos !“

„Cum întoarsă pe dos ?“

„Sînteţi oare cretini ? Ce-i muntele, dacă nu o gaură întoarsă pe dos ?“

„E clar. îl lăsăm să doarmă şi ne explică el mîine.“

„Vezi dacă-i închis gazul.“

„Aici nu se închide nimic, i-am avertizat. Casa

asta e casă deschisă, băgaţi bine la cap ce vă spun.“

t -”în regulă, Boss, mulţumim pentru

trataţie şi pentru zborul la Nairobi. Eşti un tip de milioane. Ne vedem mîino.“

îmi lăsaseră biletul la căpătîiul laviţei.

Ne-ain revăzut într-adevăr a doua zi, după un somn de zece ore şi după ce mi-am spart mintea zadarnic unde o fi dispărut fotografia lui Vili. Am căutat-o şi sub laviţă, şi în beci, şi în coşul cu rufe murdare, încercând să mă pun în locul celui ce-o ascunsese, cii să ajung la concluzia că ori o distrusesem, ori mi-o furaseră Secundul şi Căpitanul. Butoiaşul se golise, toate lucrurile au un capăt, mi-am spus, numai cîrnaţii – două. îmi plesnea capul şi crăpăm de ciudă că n-am cu ce să mă dreg.

Am reluat treaba murdară do rupere din rădăcini a credincioşilor mei păianjeni şi m-am întrebat din nou, ca-n toate dăţile cînd dereticam, ce specie afurisită nc-a lăsat Natura, ăştia de ce nu hibernează, n-au somn ? Erau de o vitalitate inepuizabilă şi numai cîtiva îşi dăduseră duhul după otrava presărată de Vili prin colturi, ceilalţi se mutaseră pur şi simplu puţin mai încolo, îşi ţesuseră alte case şi mă pîndeau cu ochi răi, gătii s-o ia din loc pe picioroangele articulate savant, ca nişte mecanisme. Am pornit .spre uşă cu cîrpa plină de praf şi era cît pe ce s-o scutur pe cascheta imaculată, ca un moţ de friscă, de pe căpăţîna Căpitanului. De fapt, Căpitanul întreg arăta rumen ca un cozonac scos din cuptor, .ar Secundul se înnegrise aşa de bine, că nu i se mai vedeau negii.

— How are you, Captain ?

— Bloody well, old pal, al dracului de'bine, ,

bătrîne. Ne-am făcut plăgi pe piele de la soarele ăsta uscat, uitasem cum frige la înălţime. Fii atent şi la ăsta, arată-te la faţă, boy, nu te sfii, băiatule 1 mil împinse pe Secund în braţe. O să-i închidă nevasta uşa în nas, ce zici de asta ? Apropo, eşti singur, Boss ?

— Singur ca un dop într-o sticlă goală.

— Te scoatem noi de-acolo.

Le-am spus că numai cîrnaţii au douii capete, după cîte cunosc, dar îmi făceam probleme degeaba, aduseseră ei nişte afinată de la cabană.

Tropăiau pe trepte ca doi cai, într-adevăr, şi sunetul ăsta mi-a amintit cum îşi scutură zăpada de pe ghete oaspeţii mei în decembrie, vine iarna, mam bucurat fără motiv, sărbătorile, m-a luat cu frig, sărbătorile altora – se-nţelege.

Pe urmă am ciocnit şi m-am dres şi am simţit licoarea pînă în vîrful degetelor de la picioare şi, privindu-i în faţă, le-am spus despre dispariţia fotografiei.

— Ajutaţi-mă s-o găsesc, am zis. Dacii n-o găsesc, e bucluc.

— Deci nu sînteţi despărţ'iţi. Boss, aseară ne îndrugai ceva despre o despărţire.

— Aseară eram în cosmos.

— Aiurea. Erai uite-aici, cu fundul pe duşumea, şi nu te vedeai de hîrţoage. Erai fioros de-a binelea, Boss, ca şi cum ţi-ai fi prins femeia cu altul. Poate nu strică să arunci o privire în lada asta pe care o apărai aseară cu măturoiul.

— E o idee, am mulţumit, dar nu-i mai spuneţi niciodată, de faţă cu mine, ladă. E cufăr, băieţi, şi uite-o şi pe dînsa.

Am atîrnat fotografici la locui ales de Vili, lăsînd-o să le zîmbească de-acolo, cu semnul particular de sub bărbie la vedere.

— Şi mistress... ? Stăpîna casei unde-i, Boss ?

— A coborît pînă la cabană, m-am mirat de siguranţa vocii.

— Şi cu povestea aia ce-a fost ?

— Lucruri îngropate, băieţi.

— Nu părea complet îngropate, Boss.

— Atunci să fac nişte cafea, am zis, şi băieţii au pus punct pentru totdeauna.

Şi un prost ar fi remarcat imediat asimetria fotografiei, vreau să zic – se simţea că alaltăieri nu fusese acolo, şi Secundul nu era deloc prost. Evaluînd portretul cu ochi de cunoscător, l-a făcut curios şi pe Căpitan, au stat alături, tăcuţi ca la un muzeu, pînă cînd decenţa i-a ajutat să se desprindă, şi Secundul a mormăit pe un ton care putea să însemne şi milă de mine, şi simplă mirare :

— Wcll, we.ll, 1’11 be damned ! Să fiu blestemat, Boss, dacei în locul dumitale aş lăsa-o singură pe coclaurii ăştia !

— Eu nici atît ! întări Căpitanul. Şi doar nu pari copil, prietene... Chiar nu ţi-e teamă ?

— Haideţi să gustăm din ceşcuţe că se răcesc, am schimbat vorba, dar asta n-a ajutat cu nimic să le schimb şi direcţia privirilor, pînă seara.

Totuşi, după primele ceşcuţe am ajuns cu ei şi pe insula Taytay, în Filipine, direct în bîrlogul gnomilor, de care uitase ieri Căpitanul. Unele lucruri, inevitabil, le uiţi. Traversarea Mării Sulu, din estul arhipelagului, cu Căpitanul la cîrma acelor seri demenţiale, şi cU Secundul pe post de tălmaci, e unul dintre lucrurile care nu se uită.

— Ia mai spune o dată, Boss, cum ziceai că ne duci la Nairobi ? m-a iscodit într-o bună zi Căpitanul, tocmai intraseră împreună, şi nu apucaserăm să dăm cep primei sticle cu afinată.

Le-am explicat pe-ndelete, ca unor începători mucoşi, că prin Addis Abeba se vine la aterizare la Nairobi pe compas 197 de grade pînă la radiofarul Nakuru, dp unde se ici cap compas 143 de grade –

şi se aterizează, dacă şmecherii din Turn n-au o idee mai bună.

— Şi cu Lacul Victoria cum e ? Că-n seara aia, cînd semănai cu un şoarece de bibliotecă, • le cam... scăldai, ca să rămînem în termenii cei mai buni, se hlizi Secundul. De unde ziceai că se vede lacul ?

în 'poveştile spuse lui Caroline „scăldasem“ eu lucrurile, şi nu cu ei, dar pesemne că, poveslindule lor itinerarul, nu făcusem deeît să repet cele spuse lui Caroline.

— Bine, băieţi, dacă vreţi şi cifre, poftim '. Prin Nakuru se trece mai aproape de lacul Victoria cam la 150 de mile nautice, deeît dacă am survola zona aia fără escala de la Addis Abcba – şi pe ruta asta, prin Aden, punctul cel mai apropiat de lac este chiar Nairobi, la aproximativ 180 do mile marine, de-ale voastre ! Bineînţeles că-i vindeam o groază de gogoşi lui Caroline, şi ce, n-aveam voie să-i fac o surpriză ?

— Le are în sînge, aproape că scrîşni din măsele Căpitanul, arătîndu-mă Secundului cu o înclinare a capului.

— Clar că le are, mormăi Secundul.

• – Dacă nu încetaţi, sar la bătaie* ! am mîrîit la ei.

— Sîngcle apă nu se face, Boss, sughiţă Căpitanul, scuză-mă, al naibii să fiu dacă mai aduc vorba. Uite, acum mi-e poftă de o baie în lac ! Ai ceva contra să fac o baie în lacul tău ?

Spusese corect – îl simţeam tot mai mult „al meu“ : parcă ş fi pus ceva la păstrare în el. aşa mă uitam la lac în ultima vreme, îngrijorat să numi fi găsit cineva ascunzătoarea...

Erau amîndoi pentru mine o prezenţă binefăcătoare în acele zile, cînd, căutînd explicaţia mărimii neobişnuite a fhnng-ului, mi se năzărise, aşa, din cauza rafalelor vîntului, că iarna şi-a scăpat caii din hăţuri – altfel cine să-mi fi tropăit,

pe-ntu- neric, în prag ? Şi m-am pus pe despicat lemne, vite cinci ceasuri pe zi, din zori şi pinii po la amiază, şi-aşa n-aveam nici o treabă pe peronul staţiei, nu urca nimeni cu telcscaunul, şi, dacă nu urca, nici la coborîre nu trebuia să supraveghez pe cineva.

Dimineţile, în decorul dantelat cu brumă, lacul di- jos semăna cu o copcă sau cu un ochi indiferent, somnolent, şi bacul se vedea mic de tot la marginea debarcaderului.

După primele buturugi despicate gustam mai mult de nevoie ceva, mă călca pe* nervi vederea mîn- cării în farfurie, aşa că luam direct din borcane, din cutiile de tablă, folosindu-mă de o singură lingură, orice-ar fi fost în bazarul ăla nesfîrşit de conserve. îmi preparam o pipă şi trăgeam din ea blestemînd, tutunul se învechise şi nu-l împrospătasem de mult, dar nici cu pipa nu ieşeam pe peron – ce să caut acolo ? Copiii mării erau plecaţi cu instructor.i de alpinism, undeva, la buza abrupt tului, mă invitaseră să-i privesc – nu m-am dus : nu puteam vedea în acele zile pe nimeni atîrnînd d--asupra vreunui gol. Fumam pe un butuc, un anumit butuc ales din grămadă, uitîndu-mă la mormanul de.Jemne, era foarte comod acolo şi aveam buturugi destule în jur de care să-mi scutur pipa. Pe urmă, vreo două ore, căram lemnele înăuntru, um- plusem şi beciul, şi bucătăria, şi restul casei, inclusiv dormitorul de sus, dar Zzt'hip-ul devenise parcă de cauciuc, se întindea .întruna şi nu izbuteam să-l micşorez cu nici un centimetru, oricîte lemne aş fi îndesat în el.

Vili a lipsit trei zile încheiate. în seara întoar- cerii, venise pe jos, m-a găsit cărînd încă un braţ de butuci în *livlng.*

— Poate mă ajuţi să-mi dau jos chestia asta, a spus abia trăgîndu-şi suflarea – şi i-am luat ruc- sacul din spate şi mi-am dat seama ce jucărie erau lemnele în comparaţie cu greutatea lui.

Pe urmă am stat de-o parte şi de alta a cufărului şi vreo jumătate de ceas nu ne-am zis nimic. Ala uitam la ea, căutîndu-i privirea, şi Vili o ocolea pe a mea. îşi ferea ochii cu atîta nevinovăţie că am simţit fierea ieşindu-mi pe nas şi am întrebat, cu seninătate :

— Te-au reţinut copiii ?

— Nu te atinge de copiii mei.

■— Scuză-mă. Tot omul se întreabă cîte ceva.

Cred că nu mai aveam nici un strop de fiere. Dar Vili s-a imblînzit pe neaşteptate şi a pufnit-o rîsul :

— „Cîte ceva“ ! Dumnezeu ştie ce măsură o fi şi asta în mintea ta ! Dar să te-ntreb şi eu : după o zi de umblat pe jos, poate omul să mănînce ceva în casa asta ?

Numai ea ştie unde şi-a ascuns aşa repede expresia de leoaică rănită – nu cred că se prefăcea.

Am condus-o în chicinetă şi i-am arătat locul tuturor ustensilelor şi i-am oferit să aleagă orice din bazarul meu de conserve, vorbindu-i scurt şi ca mulţumindu-mi după fiecare cuvînt şi amindoi căznindu-ne din răsputeri să nu ne. „incomodăm“, să nu ne atingem, parcă dădeam examen de politeţe, lua-m-ar naiba !, şi. dacă în seara aia nu apăreau Secundul şi Căpitanul, cred că ne-am fi încăierat.

Erau în ţinuta lor de zile mari, uniformeJC le şedeau pe trup ca şi cum scutecele din pruncia fiecăruia ar fi fost tot uniforme, plesneau de voie bună şi îşi foloseau mîinile cu acea precizie şi siguranţă pe care numai un costum elegant ţi le dă – mi-am amintit privirile pasagerilor cind apăream. Probabil am făcut o mutră urîtă şi rea văzîndu-i, ei Si -[r]> prieteni îmi căutasem, belea pe cap aveam, fiindcă au rîs şi au luat poziţia de

drepţi, mi-am dat seama că ascundeau la spatele lor ceva, dar le-am dat bineţe :

— Good evening, friends, poftiţi, iar aţi adus doua sticle ?

— N-are imaginaţie nici cit un oposum, a rîs Căpitanul şi, brusc, au făcut amîndoi cîtc un pas lateral, pentru a da la iveală, Cristoase !, un mic careu de sticle cu afinată, în mijlocul căruia sclipea auriu, ca toate alea aurii de pe uniformele lor, gulerul dopului de şampanie.

— Poate aţi turbat, am zis lăudindu-i, şi-am băgat sticlele, din mînă în mînă, în *living,* trăgînd cu coada ochiului la uşa chicinetei – se închisese.

— De rămas bun, îi spus Secundul, şi ca să nu ne uiţi, Boss !

Şi au făcut cc-au făcut în seara aceea, într-adevăr, ca să nu-i uit. Copiii mării fuseseră la înălţime, se lăudau cu ei de parcă ar fi fost chiar fiii lor, Apollo era incorigibil în sentimentele lui paterne, am încercat să-l temperez :

— Aici toată lumea e la înălţime, Captain. Sîntem la peste două mii, am început să le explic, şi le vorbeam în crescendo, ca şi cum aş fi putut să acopăr cu vocea mirosul tot mai pătrunzător de friptură – aveam senzaţia că-l şi vă.d.

Deci asta a fost cu rucsacul, m-am gîndit, iar ei probabil că în sinea lor se tăvăleau de rîs, înţelescseră, dar afişau nişte mutre aşa de sobre, că nu aveai ce să le reproşezi : ştiam că nu vor da înapoi nici un pas pînă la ridicarea cortinei. Am mai umplut o dată ceşcuţele, cînd Secundul a întrebat ca într-o doară :

— Mi se pare că ţi se arde ceva pe foc, Boss. Nu dai focul mai mic ? Cu noi nu-ţi face probleme, venim de la cină, dar ştiu că nu obişnuieşti să mănînci după primul pahar...

— Am aragaz cu program, am rîs.

Puţin mai tîrziu, cînd aragazul cu program şi-a făcut apariţia, plutind aerian spre noi în aşa fel că tava părea să se mişte singură, fără nici o legătură cu mîinile ei delicate, m-am ciupit pe furiş şi, încredinţîndu-mă că sînt treaz, n-am mai rîs. ,

Nu mi se părea chiar nimic de rîs m jocul acela vechi do cînd lumea, dc-a pisica cu şoarecii, aici era toată chestia – cu şoarecii. Vili se întrccuse pe sine în alegerea rochiei, al naibii rucsac, m-am gîndit. Cînd apăruse cu el în spinare, era în tinuta ei „de lucru“, vreau să spun – cenuşie din cap în picioare. Acum, rochia lungă de seară, moale ca o mingiiere, ca o mîngîiere în somn vreau să spun, avea culoarea tuturor frunzelor căzute în tbate toamnele pe pămînt. Şi i se potrivea atît de bine pe talie, că-ţi venea să te-ntrebi dacii nu cumva ai de-a face cu un manechin. Lumina care-i venea din spate prin uşa întredeschisă a chicinetei îmi aduse aminte miresele moscovite sub soarele nordic al pieţei lor unice-n lume, n-am înţeles niciodată de ce lăsau vederii chiar totul sub rochiile lor de mireasă. Din grabă probabil, m-am gîndit acum, am sărit ca ars şi-am aprins toate luminile în *‘living.* N-am făcut decît să aduc şi mai aproape miresele moscovite 1 Orb din naştere dacă erai, şi tot întrezăreai pe sub rochie imaginea de pe partea nefolositii a tocătorului de legume.

Vili şi-a tras şi ea o buturugă alături de mine, lîngă cufăr, legea casei le rezerva oaspeţilor locurile de pe băncuţe, am ciocnit cîteva ceşcuţe şi am stat la taclale, şi ochii ei au început să emane fosforescenţă, exact ca atunci, în cabaţiă, în preajma echinocţiului. Cam la fel străluceau şi ochii Căpitanului şi Secundului, şi Vili le zîmbea duios-enigma- tic, fără să se sinchisească de mine, ca şi cum aş fi fost o prelungire a buturugii pe care şedeam. între timp, a prins să aducă fel de fel de

minuni din bucătărie, u'mindu-mă cu repeziciunea şi ştiinţa secretă de a le prepara, pînă cînd mi-a căzut cu mare întîrziere fisa – totul era fîţîiala, iar gustările, doar pretextul pentru a se mişca.

Cred că redusesem o latură a careulul de sticle cu afinată cînd am simţit că bila îmi funcţionează iarăşi normal şi stimulul secreţiei biliare a fost ideea lui Vili de a dansa. Căpitanul şi Secundul au scos simultan unul din strigătele de luptă ale indienilor d a k a t a i, iar Vili a pornit magnetofonul din punctul în care îl oprisem ultima oară eu – pe melodiile dragului meu Richard Clayderman. Ca gazdă ireproşabilă, le-am tot cedat *Balada pentru Adeline* şi celelalte, ştiu că la un moment dat am şi refuzat un dans, şi fîţîiala a devenit pentru Vili punctul cel mai din mijloc al universului, iar fosforul din tot universul s-a concentrat în ochii ei, sub forma unor uriaşe faruri cu sclipiri orbitor-albastre.

Mă uitam la ei cum dansează, în trei, băieţii o învăţau un fel de scălîmbăială marinărească. Vili era partenera Căpitanului, şi Secundul se învîrtea în jurul lor, era foarte frumos aşa-, cu unele lumini ştinse (le stinsese Vili), parcă încăpeau mai multe mirese moscovite în *living,* vedeam clar mîinile bronzate ale Căpitanului pe talia ei de „mamă-de-două-ori" şi tocmai mă întrebam ceva fără nici o legătură cu asta, cînd a-nceput *Sonata Lunii,* şi Vili s-a evaporat pur şi simplu dintre degetele frumoaso ale Căpitanului, făcîndu-se nevăzută în bucătărie, de unde am auzit un vas rostogolindu-se pe duşumeaua de mozaic şi un ţipăt mic, ăsta-i cuvîntul —- mic : „AU !" După sunet, am înţeles că scăpase din mină ibricul vechi de aramă, numai ibricul ăla scotea atîta hodorogeală, din cauza minerului pe jumătate dezlipit.

Băieţii îşi poluaseră locurile pe băncuţe, tocmai se pregăteau să-şi mai punH în ceşti şi i-am văzut

gala să sară şi ei în ajutorul „stăpînei casei*[1], mis- t r ;e s s, mi-am amintit, clar i-am oprit cu iun gest -şi am pornit într-acolo cu picioarele ca de plumb.

Am intrat tot aşa, cu încetinitorul, am închis uşa după mine şi mi-am ridicat privirea de-a lungul rochiei ei, pînă la talia pe care Căpitanul o confundase în mintea lui cu linia de-plutire, ncgmd visul oricărui navigator de a se menţine deasupra ei, pînă la pieptul trcsăltîndu-i nebuneşte în strîn- soarea sutienului, acum o vedeam *prima oc.ră* cu obiectul acela pe ea, şi mai sus, pe linia girului cu semnul ei particular, cît o piuliţă de zece, iar din dreptul gurii lipite ca o lamă de brici am sărit di- rect în luminile fagurilor scînteietor-albastre. are mă fixau ca pe un condamnat. N-am observ at ca- rafa mare de cristal din mîinile oi pină-n clipi cîr.d a început să cadă. Iar după sunetul ultimului ciob am înţeles şi cuvintele :

— Dă-i afară imediat. Nu mă pune în situaţia...

N-a fost pusă de nimeni în nici o situaţie. Treji ca lacrima şi perfect verticali, cu caschetele în mină, băieţii îmi zîmbeau înţelegători-complice, cu zîm- betul a~ela bărbătesc care ţine adesea locul iertării :

— 'Mulţumim pentru găzduire, Boss, m-a privit drept în ochi Căpitanul. Vreau să zic – pentru toată găzduirea şi pentru toată marina. Eşti invitatul nostru la vară.

— E-n regulă, i-am întors privirea. Totul e-n regulă. Aveţi aici casă deschisă orieînd.

N-au mai zis nimic către uşa închisă la chicine- tă şi i-am felicitat pentru perspicacitate pentru că n-ar fi auzit de-acolo, cu siguranţă, nici un răspuns.

Sonata Lunii nu se mai termina, aveam impresia că, între timp, cineva umblase la- magnetofon şi trădase înapoi banda, nu m-am dus după ea, şi nu a ieşit de-acolo pînă la cel din urmă acord. Cînd a

apărut, avea mîinile inerte şi capul plecat, i se curbase toată coloana – şi-n felul ăsta, strivită de propria-i inconsistenţă, a ajuns pe bîjbîite la laviţă şi s-a trintit pe ea cu faţa în palme şi umerii au prins să i se scuture neauzit, ca şi cum m-aş fi uitat la ea printr-o vitrină. Nu puteam privi treaba asta şi am ieşit în noapte, mi-am umplut pipa şi am aprins-o şi, aşezat pe trepte, m-am uitat în lungul tunelului luminos săpat în pereţii nopţii pe deasupra cărări'. Mi se părea un secol de cînd o condusesem, aici, la mine, pe cărarea asta în lumina inconfunda- bilă de septembrie – nu-mi trecuse prin minte, atunci, pe cine conduceam, şi de ce ? şi de unde ştiuse ea că mă va găsi la cabană ? şi de ce nu venise cu alt autobuz ? şi de ce ? Vuiturile dracului, am reluat o mai veche idee fixă, vînturile dracului de pe Sheremetyevo-dva sau Sheremetyevo-2 sau She- remetyevo-zwei sau Sheremetyevo-tvvo, cînd în toate limbile lumii Turnul se gîndeşte la fericirea ta conjugală şi se gîndeşte să-ţi facă un bine : şi *doi* şi *dva* şi *zwei* şi *two* înseamnă al doilea, dar poate să-nsemne, nu -i aşa ?, în unele limbi, şi *a doua ? !* Şi Caroline a fost într-adevăr *a doua,* pe Sheremetyevo-dua. Ca să vezi pînă unde l-a dus mintea pe prietenul meu, Dumnezeu, inventatorul Timpului : ştia să numere pînă la doi !

Nu ştiu cît aş fi stat acolo şi cîte pipe aş fi fumat dacă nu venea să mă cheme, în felul ei – ieşind din casă în cămaşă de noapte şi aşezîndu-se lîngă mine, pe betonul rece, cu picioarele desculţe pe letonul ăla, lipindu-se toată de mine aşa cum se gudură orice vietate domestică pe lîngă stăpîn.

IV

Nu ştiu cc-a fost în ea, în mintea sau în inima ei, cînd a început cutremurul ăla. A spus să stingem, şi lumina s-a stins parcă înainte de a întinde Vili mina, şi o explozie alb-orbitoare a incendiat tot h'imip-ul, ca-n filmele vechi, de după război, în care băieţii din R.A.F. şi U.S. Air Forces îşi luau iubi- tele-n braţe în zgomotul motoarelor în forţaj, iar şoferii ii aşteptau la uşa dormitoarelor de campanie, cu ochii pe cronometre, ca să-i ducă direct din pat în carlingă, de unde să se ridice la cer, cu şansa să se mai întoarcă în acelaşi pat, şi nu neapărat.în braţele aceleiaşi iubite.

Doamne, l-am rugat, dacă tot ai recunoscut că eşti ceasornicarul nostru, demontează-ne şi noaptea asta ! Şi Dumnezeu şi-a pus monoclul la ochi şi îi idicat capacele de pe cutia de aur a nopţii, oprm- du-i şi mecanismul.

Dar reactoarele continuau să vina la aterizi.ro. din unsprezece în unsprezece minute, culoarul de intrare pe pistil trecea chiar pe deasupra motelului, şi sub unele tipuri de aparate vîrfurile celor mai înalţi brazi fremătau. Şi puful de pe ceafa ei părea cii se nfioară la apropierea reactoarelor grele, 4 Caroline apusa pe butonul casetofonului. apăsa pe buton şi uita să ia degetul de- acolo, n-am înţeles niciodată de ce uita. Rolele porneau, aparatul funcţiona, toată duioşia lui Richard Clayderman ni se picura, stereo, în sufletele deschise ca o rană la schimbarea pansamentului, dar mina ci, şi Caroline întreaga, rămînea rigidă, insensibilă, parcă drogată *au paralizată.

Poale că o blocau cuvintele mele : „Fă-mi o ft iiţă, Caroline. ii spuneam la începutul jocului, semene ca turnată, ca să te val încă o dată, peste douăzeci şi unu de ani, aşa cum eşti acum, Caro-

line, înainte de a muri eu, Caroline...“

Şi nu era zi de la Dumnezeu să nu se prăbuşească vreun avion în apropierea motelului, cred că din cauza lor începeau zguduirile în pădure, deşi ziarele nu scriau nimic, iar pe-nserat. cînd rătăceam înlanţuiţi printre brazii înalţi, pe covorul moale de cetină, nu găseam niciodată epavele – o lună întreagă s-au tot prăbuşit avioane, ca nişte albina în borcanul nostru cu miere. Cu polonicul mîncam miere din borcanul ăla dumnezeiesc, şi garsoniera aceea de la etaj, cu balconul ocrotit de streaşină lată mirosind a găinaţ de porumbei sălbatici, cu faţa spre aeroport, devenise' atît de *a noastră,* înеît n-am înţeles, în dimineaţa plecării, de ce ne cereau cheia. Ne cercau cheia cu un fel de insistenţă răutăcioasă —- şi nu înţelegeam de ce trebuia să o dăm. Mi-o prinsesem maşina! în brelocul de eare aveam legată masoaua unui *ursus speleus,* era o cheiţă cromată. Strălucea stins, terminată într-un design savant, ase- mănătoare cheilor din cărţile de poveşti, cea- mai- . cheie din toata legătura mea, la care Caroline se uita totdeauna cu neplăcere, şi cînd la lăsam din nebăgare do seamă pe undeva, mi le întindea ca pe un obiect murdar, infectat :

„Măseaua dumneavoastră. Boss 1“

Toate echipajele işi numeau comandantul a.şa$_T$ Boss am fost. Boss îmi este scris să rămîn şi la intersecţia asta ti rutelor care *ar. li putut* trece peste muntele nostru, unde altimetrele arată două mii o sută metri —- ca să vezi ce-ţi poate coace mintea cînd te laşi frămîntat, dezmierdat, făcut fărîme şi adunat la loc de braţele unei făpturi ca Vili – beţia simţurilor, mi-am zis. Şi cit durează un zbor ea ăsta, cu altimetrul îngheţat la două mii şi o şutii, şi de ce Turnul îţi dă corecţia abia după ce-ţi verifică semnătura pe copia foii de zbor, pardon – în registrul căsătoriilor ? Corecţia dracului, ini-ani zis, şi vînturile dracului, lua-v-ar naiba cu Turnul vostru cu tot dacă.nu lăsaţi omul să ajungă, de capul lui,

unde vrea el, fără să se ţină cu dinţii de semnătura din foaia de zbor !

„Stai puţin – îi spun la ureche, lucid pînă la disperarea ălora dinăuntru care fac pe oi pentru viaţa lor –, *nu acum !“,* dar ca nu înţelege, şi planurile nu mă ascultă, îşi trăiesc viaţa independent de voinţa mea, ca nişte aripi adevărate, obligin- du-mă să-mi înfig degetele în manşa ciudat de elastică, îngăduitoare la apăsare, de mărimea căuşului palmei mele.

— Nu ştiu ce simţi tu în clipa cînd eu nu mai sînt – o aud pe Vili vorbind întretăiat.

Aterizarea, îmi vine să-i spun, dar ştiu că nu va înţelege niciodată jignirea aterizării, sfîrşitul penibil a ceea ce nu are sens decît în starea de zbor.

— Simt o mare ruşine, îi spun. Ruşinea de a nu-mi fi dus la capăt ideea.

— Dumnezeule, dar ai dus-o pînă la celălalt capăt 1 exclamă, şi-mi pare că nu trebuie să stabilesc concentraţia adevărului din ţipătul ei.

Iarăşi „îmi pare“ – mereu mi s-a părut cîte ceva.

— Poate-mi spui, totuşi, cum se întîmpla cu ea ?

— Care – ea ?

— Femeia despre care îţi scrie fiica ta.

Piticot nti numai că nu scria pe vremea aceea, Piticot nici măcar nu vorbea, am rîs, nu se poate, totul se termină cîndva, nu orice secret se-ngrbapă odatcă cu tine-u mormînt ! Am apăsat pe ceva din ca, nu ştiu precis ce era :

— Tu ce vrei ? . Adevărul ?

— Adevărul şi nimic altceva. Dacă simţi nivcii să minţi, mai bine nu-ţi răci gura.

— Mă-ntreb cit de urîtă ii fost minciuna care te face să sîngerezi şi acum ? *Şi* în momentul ăsta sîngerezi ? am apăsat din nou pe ceva.

— A' sî afli odată.

Era să-i spun că adevărul e ca felul de a te îmbrăca, de gata sau la comandă, ?şi te ţine exact ca hainele –

cu cît mai scump, cu atît mai mult. Filosofic ieftină, am dat înapoi, pe ea stau perfect orice haine, n-o să înţeleagă nimic – nu merită. Sau n-o să creadă, cum nu a crezut că haina de capră de Anatolia o port de un sfert de veac, cu ceva mai puţin decit vîrsta ei !, de cînd am luat-o, nou-nouţă, din mers, din cuierul din hoD cînd Sig- nora invîrtea deja măseaua de urs între degete, măseaua aia de care se mirau toţi, şi nimeni nu mă credea că e veche de patruzeci «i şase de mii ae ani... Mai bine simplu şi clar, mi-am propus, de exemplu – un adevăr te poate costa o viaţă de om, viaţa lui Piticot, bunăoară, dacă l-ar afla Piticot, dar dacă Vili nu crezuse în vechimea hainei de capră, de ce să dea credit vorbelor mari ? Dacă nu crede că haina de capră o port de un sfert de veac., de ce să admită că măseaua de *ursus speleus* are patruzeci şi şase de mii de ani ? ! Dumnezeule, l-am întrebat, ce dracu faci cu oala aia a Timpului – poate te-ai trezit buimac astă-noapte din somn ?

Şi limba mi s-a învîrtit singură şi am auzit, în sfîrşit, din gura mea, nişte cuvinte care mi-au luat toată apăsarea aia penibilă a unui dinte stricat – cît măseaua de *ursus speleus :*

— Femeia aceea nu e mama lui Piticot, am spus.

— Pooftiim ! ?

— Femeia aceea nu e mama lui Piticot 1

I-am simţit iarăşi privirea cercetîndu-mi prin beznă obrazul, ca un reflector într-un spectru inaccesibil muritorilor de rînd, cînd a vorbit tărăgănat :

— Vrei să zici că femeia din scrisoare, M a m i, nu este mama lui Piticot ? Dar a cui e fiica ta ? !

— Signora n-a fost niciodată mamă, am scos din mine cuvintele, abţa acum extrăgeam măseaua adevărată de urs. Vreau să zic – nu putea face copii. Asta-i tot, dragă Vili. Şi-acum închipuie-ţi cum *era* cu ea.

Şi mi se pare că vibraţia duşumelei şi a acoperişului şi a laviţei s-a terminat normal, trist, firesc şi normal – *post coitum omne bestiae triste,* ce deştepţi erau latinii, trişti şi deştepţi, ca Vili, acum. Cum înceta

şi trepidaţia carlingii, atunci, cînd nu puteam suporta încremenirea scaunului – şi încălcăm legile politeţii şi regulamentul Companiei şi pierdeam bani din leafă şi călcam pe picioare fel de fel de *ladies and gentlemen, Jor your secu- rity !,* pe naiba, fericirea lor c-am ajuns nevătămaţi pe pămînt, şi-mi uitam cheile agăţate undeva prin băruleţul lui Caroline, iar Caroline, ştiind că le uit totdeauna, ştia c-o să mă găsească în braseria personalului, şi eu, păşind furios pe pistă, ştiam că din mîna ei le voi recupera – „Măseaua dumneavoastră, Boss !“

„Măseaua“ o irita mai mult decît verigheta, era pentru ea simbolul intrării mele direct la Signora, intrare în sensul Vechiului Testament, şi asta pînă-n ziua plecării Signorei la Moscova, cu un avion la bordul căruia n-am mai urcat, schimbasem cu un coleg în ultima clipă, cred c-aş fi ajuns drept pe Lună simţindu-le în spate pe amîndouă : pe Signora, .primind dejunul din mîna lui Caroline, şi pe Caroline prefăcîndu-se că plouă, cum se închide în el ariciul cînd încearcă vulpea să-l privească în ochi. Dacă-mi dădeau drumul să plec cu corabia aia, chiar că s-ar fi scufundat imediat, ca un pietroi s-ar fi dus la fund.

— Nu putea să aibă copii ? repetă Vili. Ce avea ?

— Avea friguri.

Ca de friguri, aşa se scutura Caroline, la intrarea pasagerilor, cînd m-a-ntrebat printre dinţii strînşi, nu putea să-şi deschidă gura :

„Arată-mi-o ! Doamne, nu te atinge de mine ! Arată-mi-o, să nu omor una nevinovată ! Care e ? Şuba do oaie ? Do ce taci ? E clar, acum ştiu de ce miroşi de dimineaţă ca un cioban !“

Şi a dispărut, s-a topit pur şi simplu în aerul condiţionat, cum se întîmplă totdeauna în diferite locuri aglomerate, cînd rămîi deodată singur şi te simţi la fol de artificial ca aerul ăla splendid.

Ar fi fost prima oară cînd i-aş fi putut arătă Signorei ce fel de navigator sînt’în aer, vreau să spun –

şi în aer, şi cum aş fi vrut să ne plutească de la începuturi corabia, corabia pentru care semnasem primti foaie de zbor în registrul căsătoriilor, poate că ar fi înţeles ce înseamnă să fii pe un bord în mîinile propriului tău pilot, şi ce legături invizibile, dar rnai sigure decît lanţurile, se ţes în plutirea asta între pasager; şi echipajul tău, atît de familiar şi de al tău – nu a fost să fie aşa.

„Cum adică nu zbori cu mine ? ! Aşa, deodată, nu mai zbori ? !“ s-a mirat Signora, a fost mai mult (decît simplă mirare.

I-am îndrugat ceva, şi ea a înţeles că îndrug, renunţîjid însă la privirea aia bănuitoare, scormo-- nitoare, şi cu asta s-a terminat şi zborul în mintea mea – idcea de zbor împreună cu ea. Mai tîrziu vei afla, Boss nenorocit şi ticălos, şi asta abia aici, unde' altimetrele au îngheţat la două mii o sută de metri, că Signora a continuat multă vreme zborul ăla în mintea ei – dacă nu cumva mai zboară şi azi.

Nu pricepuseră do ce, „bolnav[1]* fiind, am stat pînâ seara tîrziu în barul personalului, aşteptînd ivionul să se întoarcă din nord. Mă văzuseră mai mulţi însoţind-o pînă la scara avionului pe Sig- nora – o cunoşteau cum se cunosc toţi în familiile serioase de piloţi, de la căsătorii şi botezuri pînă la înmormîntări – şi abia în seara aceea, zărindu-mă cum plecam împreună cu Caroline, s-a înţeles în fine că regulamentele aveau destule lacune. Cred că pînă la urmă au interzis prezenţa concomitentă ia bord a unor persoane ca Eva, Şarpele şi Adam – ultimul inapt pentru zbor din cauza primelor două.

— Totuşi, se hotărăşte Vili într-un tîrziu, de ce o numeşti S i g n o r a ? îmi sună...

— Ştiu cum sună ! o întrerup răstit, şi imediat regret, o strîng lîngă mine, bineînţeles că o iert, daca aş- avea pentru ce s-o iert pe Vili.

Pentru că Vili habar nu are în ce fel s-a făcut botezul, şi cînd, şi cum se simte pentru a dou:i oară o femeie vinovată privind în ochii nevinovaţi, în acel

ciudat şi unilateral schimb de priviri, plin de toate trăirile dintr-o parte, şi complet indiferent din partea cealaltîi – partea inocentă, cum spun □vocaţii.

Trei zile la rînd după zborul acela, începînd cu seara întoarcerii lui Caroline şi plecarea noastră braţ la braţ din barul personalului, care a scandalizat „lumea bună“, Caroline a acceptat să stea acasă la mine. Şi-a călcat pe inimă să admită asta ca pe un rău necesar, ca pe-o durere inevitabilă, cînd mîn- dria şi suferinţa rămîn în urma dorinţei de cunoaştere – dacă astfel gîndesc fecioarele, *după aceea.* furase că niciodată, dar niciodată – şi-acum eram ănguri, în faţa uşii, pe palierul pustiu.

Privea fascinată cum folosesc cheile, ca şi cum s-ar fi uitat, pe furiş, la vreo scenă domestică din viaţa de zi cu zi din spatele uşii aceleia De-atunci, cind se întîmpla să le uit pe undeva, nu mai zicea „măseaua dumneavoastră...“, spunea simplu, cu o vagă afecţiune complice : „cheile“.

Imediat după asta a rămas cumva derutat-con- fuză în mijlocul holului, ca oamenii care participă prima oară la o ceremonie religioasă sofisticată, ne- ştiind ce gesturi sau atitudini se impun de la o clipă la alta – parastasele colegilor mei care se prăbuşeau, mi-am amintit, cum m-am simţit şi eu, prima oară, ca o maimuţă, în biserica aceea cu catapeteasmă de piatră, ca de pe altă planetă, înconjurat de oamenii necunoscuţi care eu toţii aşteptau de la mine ceva, îmi ofereau ceva, îmi spuneau cuvinte la care trebuia să răspund cu anumite cuvinte, ca într-un cod prea recent, stupid şi greoi – cum apreciau totdeauna băieţii codurile cele mai noi.

Cam aşa arăta Caroline, acolo, în mijlocul holului, căutînd să găsească o rezolvare a reflexii!ui celui mai banal la intrarea în casă, mai precis – la intrarea în casa ta : papuci de damă nu se vedeau nicăieri, cine ştie prin ce încăperi umblau în clipa aceea. Avea expresia amestecată şi derutată a intrusei şi inocentei şi m-a cuprins furia („şi de ce nu e Caroline stăpîna ? !“), pe care am încercat s-o ascund sub o

falsă dezinvoltură, dar îmi era greaţă de tot cc-i arătam şi spuneam. Şi, în fond, ce-i puteam eu prezenta acolo, dacă nu un fel de spaţiu de tranzit, asemănător vestiarelor de la aeroport ?' Ce aveam eu acolo – *al meu,* în afară de bioxidul de carbon pe care-l expiram ? .

Caroline trecu repede în-revistă „exponatele“ şi înghiţi de formă explicaţiile „ghidului“,-cu un aer abătut-absent, afişînd o curiozitate puţin speriată, în general privind şi parcă nevenindu-i să creadă în realitatea obiectelor asemenea oamenilor din păturile mijlocii cărora li se iveşte prilejul sa intre întîmplător într-o „casă mare“. Nu-mi dadeam seama ce-i place şi ce o irită, şi ar fi fost absurd să-i placă vreun lucru în casa asta, în care nu-şi găsea stare să se aşeze undeva, deşi o invitasem de cîteva ori să-şi aleagă un loc oarecare. Sfîrşi prin a mă întreba cu o grabă bolnăvicioasă, febrila :

„Ai ceva de băut ? Simt nevoia să beau ceva !“ Alte dăţi, abia dacă-şi muia buzele în băutură, acceptînd cîte un pahar cu CCVÎI ca dintr-o obligaţie, ca pentru a-mi face plăcere, deşi, jucindu-se îndelung cu paharul, îşi încreţea nasul, strimbîndu-se, cînd gusta din el. Am rugat-o să-mi îngăduie o clipă, să caut, nu eram sigur că jămăsese ceva prin cămară după ultimele mele absenţe, Signora „obişnuia”, şi „obişnuia“ cam des şi cam mult, n-am aflat niciodată cărui supraplin îi corespundea supapa asta, dacă în băutură îşi gasea vreo alinare.

„Aşteaptă puţin“, i-am spus, în timp ce se instala pe un scaun stingher, dintr-un ungher al sufrageriei – avea şi un nume în limbajul domestic- secret al casei : „scaunul nimănui”.

N-a vrut şi'i rămînă singură nici o secundă. M-a urmat în bucătărie, şi aici pupilele i s-au mărit vizibil, ca şi cum ar fi descoperit deodată pe toate alea de-acolo amprentele digitale ale celeilalte. Am găsit un rest de băutură de casă, afinată sau vişi- nată, şi am rînjit amintindu-mi definiţia unui coleg – „băuturile de

casă, care ajută la înşelarea nevestelor“. Am întins mina spre raft, Caroline mi-a întrerupt gestul :

„Te rog, dă-mi un pahar sau o ceaşcă sau orice altceva, din care ea n-a. băut niciodată !“

Am inspectat repede colecţia de ceşti şi pahare, am ridicat din umori şi i-am arătat pîlnia :

„Dacă reuşeşti, bea din asta“, nu. glumeam, şi Caroline şi-a permis primul zîmbet, simţeam că din clipă în clipă îşi va înlocui crisparea cu altceva, era efectul dintotdeauna al cuvintelor mele asupra ei, întrebarea erti ce va veni în locul crispării.

A ieşit cu paharul şi cu ceaşca do cafea pe terasă, căutînciu-şi singură un loc ferit şi nimerind din- tr-o dată, condusă de un simţ special, în balansoarul *meu,* fără să-şi ceara voie şi fără să mă întrebe ce fac între timp şi fără să mă cheme după ea – mi-am amintit poziţia pisicilor de casă adulmecînd prin iarbă, cu o lăbuţă în aer, şi căutîndu-şi firul tămăduitor eînd le doare ceva... După două ţigări fumate păfiimaş, una de la alta, şi-a revenit în formă, irăsesem jaluzelele, aruncasem pe divan o pătură moale, cu arabescuri galbene-verzi, CÎI o haină de camuflaj, Caroline o cunoştea, moţăisem adesea pe pătura asfa, undeva, la capătul pistei, uitîndu-ne cu ochii mijiţi la burta avioanelor, la scoaterea sau escamotaroci trenurilor, am intrat sub duş, şi la ieşirea din baie aproape că m-am ciocnit de ea, nu ştiu de ce ne feream absolut fără nici un rost, cil şi cum ar fi fost prima oară, i-am arătat prosopul ..ia] liniştită, e al meu“, şi nu mi-a *i* ramas timp efectiv să-mi termin şi eu CameZ-ul, minunatul *Camei* fără filtru, cu tutunul lui taro, îmbătător, şi cu scrumul cenuşiu pur – ca părul lui Vili.

A venit repede lingăi mine, cu o nerăbdare la fel de neobişnuită ca mai-nainte, cînd îmi ceruse de băut, s-a lipit de mine şi, întinsă perfect, ca pe-o saltea de gimnastică, în acelaşi moment a descoperit portretul sau studiul de lumină de deasupra canapelei, la cîteva palme numai de nivelul aşter-nutului – studiu do lumină ora, şi din jocul acela de

lumini şi umbre ne cerceta o privire melancolică, precisă şi înţeleaptă – privire de pedagog inteligent.

Caroline şi-a încrucişat numai o secundă plivirea cu ochii aceia atoateînţelegători din penumbrele studiului de lumină, unul mai definit parcă, mai lucid şi mai puţin iertător, şi-a ridicat mina cu delicateţe şi, împreunindu-şi indexul cu mijlociul, ca înainte de a se închina, a întors portretul pe partea cealaltă. murmurînd cu o sfidare amară :

„Scuză-mă, Signora 1“

Şi a repetat, ca la bord, sfidarea asta amară în patru limbi, terminînd ruseşte : „izvinite“. Ca şi cum aş fi auzit-o pe Babushka, întrebînd de la Moscova prin telefon : „Izvinite, Ludmila dorm după care trăncăneau pe limba lor cîte jumătate de ceas, şi Signora îşi nota ce legume doreşte să primească Babushka la următorul zbor...

Şi cu degetele împreunate astfel Caroline a oprit cu gingăşie balansul ramei uşoare de tei.

Am rîs amîndoi, crisparea îi dispăruse, aşa credeam, şi Caroline, întoreîndu-se brusc şi i'ăcînd „pielea găinii-*, cum i se întîmpla totdeauna cînd îi cuprindeam mijlocul, îmi încăpea toată în cuprinderea braţului drept, a mai aruncat o privire ea de despărţire ramei ce încă pendula, întregindu-şi ideea cu o nuanţă de ironie – mi-a plăcut calitatea iro- hiei şi superioritatea leoaicei tinere, conţinută în ea : „For your security, Signora 1“

Signora nu s-a înlocuit niciodată cu alt cu- vînt între mine şi Caroline, nu se rostea peiorativ, şi nici în glumă, se spunea cu acel mister subtex- tual folosit de părtaşii la o crimă.

Cum era să explic toate astea, acum, în conversaţia cu Vili, împinsă pînă la esenţial ?

— Ştiu că nu sună firesc, am repetat. Sună însă sublim.

— Îţi mulţumesc, zice Vili pe neaşteptate, vocea îi tremură imperceptibil, ca şi degetele care îmi tot scarmănâ, în neştire, claia de păr sîrmos. îţi

mulţumesc că nu m-ai minţit, eşti primul care nu mă minţi. Boss.

îmi trag sufletul după sărutarea lungă, nesfîrşită, Simt ceva umed pe faţă şi un gust sărat – într-a- devăr, ce minciună sinistră o face pe Vili să sînge- reze de-atîta timp ? Dar zic altceva :

— Tu despre ce vorbeşti ? »De ce să-mi mulţumeşti că îmi curge sînge adevărat în vene, şi nu apă chioară ?

Tace mult, şi cînd deschide gura mă sperie vidul din vocea ci – nu o credeam capabilă să vorbească aşa tranşant şi murdar, birjăreşte :

— Viaţă, scuipă cuvântul. Viaţă cusută cu... Deci e adevărat că fetiţa, Piticot, a fost persoana în plus în barcă 1 Din cauza fetiţei vî s-a dus barca la fund. Bine, dar *ea* unde este, ce a făcut după aia, ţi-a adus copilul într-un coş şi vi l-a lăsat pe prag ?

Nti trebuia să vorbească aşa, îmi vine să-i astup gura.cu palma, să-i fac ceva dureros, dar îmi dau seama că-i normal să gîndească astfel, n-are nici o vină, nu ştie nimic. Ca să-i răspund, ar însemna să vorbesc, prima oară după douăzeci şi unu de ani, despre un lucru care se poate întîmpla în aviaţie o dată la o sută de ani, şi Vili să fie cea dintîi, cu hîrleţul în mină, la operaţiunea de deshumare...

Simt că se va lumina în curînd. ma retrag de lîngă.jea şi mă strecor de sub cerga aspră, în *living* s-a făcut cald, înăbuşitor, merg bîjbîind spre uşa bucătăriei fără să aprind nici o lumină – în ultima vreme nu mai văd bine pe întuneric, îmbătrîneşti, Boss, tîmpitule, ca să vezi ce-i trece prin cap „din cauza fetiţei vi s-a dus barca la fund“ ! Corabia de piatră, Vili, iubito, şi nu barca – în barca navighează toţi mirii exaltaţi şi stupizi, atît de stupizi şi de convinşi în siguranţa şi trăinicia ambarcaţiunii lor minunate, Vili ! Mă cert tot mai înverşunat cu ea, dar nici acum nu aprind lumina,
unde naiba e sticla aia neterminată, aseară era aici, găsesc şi paharul şi-mi torn, după auz, unul plin şi-l

dau peste cap, înghit coniacul greşit şi tuşesc şi-mi vine acru în gură – nu-l vomit nici să ştiu că mor.

Totdeauna primul e mai greu, de turnat în tine, durează puţin, pînă-îşi face efectul, căldura se răspindeşte în vîrful degetelor şi coboară m glezne, aprind aragazul şi-n lumina flăcării verzi-albăstr îmi văd picioarele lungi şi păroase – parc-aş fi frate cu păianjenii moi. Pun zahărul şi cafeaua în ibric şi adaug apa, încep să le amestec pe foc, sticla e goală, văd în lumina slabă dopul pe fund, imi vine să rid de mutrele Căpitanului şi Secundului cînd mă-ntrebaseră dacă sînt singur – singur ca un dop într-o sticlă goală, parcă le răspunsesem, aţi venit :Să mă scoateţi ?

„Se poate şi chestia asta, mormăisc Secundul, cu un capăt de sfoară, Boss. Dar trebuie şi un pic de săpun!“ .

începe să bolborosească. Vili se foieşte în *Hving,* te pomeneşti că se-mbracă s-o întindă iar undeva, să mă lase aici cu sticla asta cu dopul pe fund-

— Nu aprinde lumina, Vili, mă rog de ea. Vin îndată !

Mai era una plină aici, în debara, mai era şi mai este – Dumnezeu să-i dea sănătate cui n-a găsit-o ! Tai felii de lămîie, a-nghoţat apa minerală în frigider, bine c-a dat în foc şi cafeaua, al dracului frigider !

A strîns patul, asta a făcut, stă turceşte şi fumează cu sete, în aceeaşi fustiţă sau cămaşuţă moale la atingere, pufoasă parcă, acoperită cu ouful gutuilor coapte, şi chiar de culoarea guiuii – deci nu i pleacă nicăieri, mă liniştesc, mă aşez şi eu turceşte la celălalt capăt al laviţei, pun tava între noi, la echidistanţă, pe cergă, îngrămădesc pe ea ţigările şi bricheta japoneză cu aprindere electronică – minunatul ci cadou de aseară : „O aveam într-un sertar în care n-am mai umblat de cinci ani, e bărbătească, ţi se potriveşte în mină...“ Ce bun ar fi un *Camei* acum.

Vărs cîteva picături pe covor, Vili face ochii mari, rămîne cu ţigara neaprinsă în gură – în lumina strecurată pe sub uşa bucătăriei sîntem ca două fantome, imediat vom fi trei, şi trei vom rămîne cîte zile ne va fi dat să îngrijim împreună a treia fantomă – din capul meu. Sorb din coniac, Vili mii urmăreşte cu ochii măriţi şi n-o rabdă inima să nu-şi arate protecţia : altă leoaicii tînără, ale naibii, îmi ,pun, cum te protejează leoaicele astea tinere !

— Aşa de devreme, Boss? Pe nemîncate ? Dar lasă-le dracului de amintiri ! A fost, a fost – gata, acum eşti cu mine, nu-ţi ajunge ? Nu te mai întreb nimic, niciodată, Boss, pe cuvîntul meu !

— Nici nu trebuie să mă-ntrebi ceva. Totul e să-ţi închipui, sughiţ. Dar nu coşul de rufe cu copilul în el, asta e altă pisică. M-ai întrebat ce-a făcut după aceea mama lui Piticot... Cînd, „după aceea“ ? După ce-a apărut fetiţa ? Mama lui Piticot a pierdut avionul, asta-i tot. A fugit după avion, dar n-a reuşit să mai sară în el. Pricepi ?

— încerc.

— Nu încerca nimic, o încurajez. Am pus tava prea departe de mine, cade scrumul pe cergă. Cînd e să pierzi un avion, îl pierzi şi gata. Imaginează-ţi pur şi simplu, fără să-ncerci. Nu vreau să te văd şi pe tine că alergi după ceva. îmi ajunge cît a alergat ea, sughit iar.

— Nu se fuge după un avion, cum spui tu – ca să-l prinzi din mers, Boss, te implor, gustă ceva înainte de a te otrăvi de tot cu mizeria aia !

Al naibii să fiu dacă am să „gust“ ceva pînă nu termin sticla, îmi zic, şi duşmănia faţă de felina asta afurisită dospeşte în mine şi tot creşte şi începe să zvîcnească plăcut şi îngrijorător, ca un buboi, cum se întîmpla altădată, în controversele cu Signora, îmi amintesc, acum do ce insistă daca ştie că nu obişnuiesc să mănînc după primul pahar ? Nu-mi place să încurc lucrurile, mi-a ajuns o dată-n viaţa, şi de-

atunci Boss n-a mai încurcat niciodată nimic, nici măcar ţigara nu mi-o pun invers în gură, ca să-i aprind filtrul din nebăgare de seamă, dragă Vili ! Stai tu acolo turceşte şi ră- coreşte-te şi lasă-l în pace pe Boss. Boss *al vostru* nu mănîncă după primul pahar, îi zic în gînd, iar cu voce tare îmi iese mai scurt :

— Boss nu mănîncă după primul pahar.

— N-am spus să *măninci,* încearcă Vili să mă convingă, precis a făcut ceva actorie la viaţa ei. aproape că-ţi vine s-o crezi. Te-am rugat numai *să guşti* o îmbucătură înainte de a-ţi face rău 3or- căria aia. Şi pe urmă n-ai decît s-o termini, dacă-ti place...

Ca să vezi, acum o clipă fusese vorba să nu mă „otrăvesc cu mizeria aia“, şi acum aflu că de fapt nu ar vrea să-mi „facă rău porcăria aiaT deci recunoaşte că exagerase, uite că poate şi-aşa. mai prieteneşte şi mai reconciliant, dar nici că s-ar mişca de acolo, să aducă din frigider ceva. Ea stă turceşte acolo şi fumează în draci şi se răcoreşte.

— Ba se aleargă şi după avioane, zic, cu gura plină de suc acru din stomac, mă căznesc să-l înghit şi sughiţ şi-mi înghit şi sughiţul. Se aleargă după orice pe lumea asta. Mama lui Piticot ştia şmecheria cînd a fugit după avion, numai că l-a scăpat. Cred că era cam nedormitei în dimineaţa aia şi n-a fugit destul de repede.

— îmi închipui că măcar ea are un nume. Cum o cheamă ? mă întrerupe Vili cu un fel de bunătate asemănătoare cu mila, şi nu-mi dau seama dacă mi compătimeşte pe mine sau pe Caroline.

Mă uit lung la ea, şi ea caută să-mi cîştige bunăvoinţa, mă priveşte senin, înţelegătoare ca niciodată, o văd tot mai clar, afară se luminează de ziuă, parcă mai repede ca de obicei, poate că ne-ă stat ceasul, nu pricep de unde atîta lumină. Aşa a fost şi atunci, eram orbit de prea multă lumina în dimineaţa cînd a căzut din avion Caroline.

— N-o mai cheamă nicicum, îi spun mirat, uluit de tot ce-mi vine pe limbă. Un lemn ars în sobă poţi să-i

mai numeşti „lemn“ ? Un pahar spart mai este „pahar“ ? O stewardesă care-şi pierde avionul mai e „stewardesă“ ? Mama lui Piticot e o opţiune, Vili, o noţiune sau un fenomen natural, pricepi ? Ea e gheaţa care a fost apa. Sau ea o cerga asta care a fost cîndva cu patru picioare, ivea o talangă la *¿it* şi făcea me-he-he-e-e...

— Frumos spus, face Vili, mirată şi ea de unde le scot. Poate îmi zici şi mie – eu ce fenomen natural voi fi în amintirea ta ?

— Tu ? Tu eşti apa care-şi caută corabia, Vili. Adică nu mai cauţi nimic, pentru că ai găsit : ai găsit pe fund cea mai uşoară şi mai sigură corabie din cîte există pe lume – corabia mea de piatră Din nefericire pentru mine, nu mai poate pluti.

— Şi ? De ce din nefericire numai *pentru tine ? Crezi* că apa plesneşte de fericire că nu pluteşte pe ea nimic ?

Privea mirată mîna mea, cum mîngîiam cerga, ca pe-un material didactic, şi o umbră necunoscută i se îngroşa între sprîncene.

Adică o Sprinceană necunoscută îi creştea între umbrele de pe Arcade, cred că asta am vrut sq. spun. Pe naiba – mi se întîmplă ceva cu cuxinte'.e ! O umbră necunoscută ii apărea lui Vili între Sprinceana mea Dreaptă şi Sprinceana mea Stingă – acum e corect : nu Ea a spus că-mi aparţine Toată ?! Pe naiba, coniacul ăsta a fost amestecat cu ceva ! Adică amestecul ăsta ¿1 fost ceva în care s-a adăugat şi coniac, am găsit în sfîrşit, la naiba :

— Vili, ia-ţi de pe frunte chestia aia care-ti sprîncenează umbra ! Te rog. Engropftm nişte lucruri vorbite demult, scuză-mă, îngropăm' inutil nişte vorbe lucrate, vreau să spun. Nu ajung pînă acolo, eşti bună să-mi pui încă o portic[1] în pahar ?

„Două felii“, îl aud pe barman, dimineaţa. în sala cabanei, în preajma echinocţiului, eînd eram, cu Vili, primii lui muşterii. Dimineaţa era. Înţeleg că toate lucrurile mari în viaţă ni se intîmplă numai la

începutul zilei, începînd cu naşterea cu ieşirea din peştera caldă şi întunecata , care ce altceva este, dacei nu cea dintîi dimineaţa?! „Două felii“, asta spusese barmanul.

Leoaicele tinere, graţioase şi ascultătoare, îmi întind paharele[1] pline-ochi, nu e beat nimeni în casa asta, pur şi simplu să te dregi e un lucru foarte marc' în viaţa şi nu se poate* face* decît tot dimineaţa.

„Cel mai bine ar fi să facem dragoste*. Carolinc, dă-l naibii de* zbor la Nairobi !“, îi spuse sem înainte de* a se* lumina de ziuă, în garsoniera ei. Pi- ticot dormea neîntoarsă, de vreo trei uni sau trei şi jumătate. în pătuţul demuntabil lipit de calorifer. Nu eram obligaţi să o ducem la cămin zilnic. O duceam cind aveam nevoie noi de cămin.

„Vorbim de un an de zile desore zborul ăsta, s-a desprins Caroline unduindu-se din cuprinderea braţului meu. după naştere' părea şi mai mlădioasă, iar felul în care i se întărise* musculatura nu l-a bănuit ia vremea lui nici măcar Avicenna în descrierile corpului omenesc. Stai cuminte, a spus, încet Caroline, mă duc să fac cafeaua, ori mai bine ocupă-te de Piticot, să nu întîrziem...“

„Du-că-se-nai-bii-de-zbor-la-Nai-ro-bi [1] îi prinsc- sem glezna şi n-o lăsam. Haidem să facem un tur de onoare, Caroline !“ – ea inventase chestia cu turul de onoare, într-o secundă de pierdere a controlului, în luna noastră de miere de la motel : ,,E ca atunci cînd ne lăsăm pe-o aripă şi venim ia aterizare, iar lumea crede că facem un tur ¿e onoare !“

„De un an îmi promiţi că mă bronzezi înir-o singură zi la Nairobi, nu fi nebun, trezeşte-c pe Piticot !“

„Cel mai bine ar fi să ne lăsăm acum pe o aripă, Caroline !“

— Ce spui ? o aud de departe pe Vili. N-am înţeles ce-ai zis.

— Am spus să-l dăm naibii de zbor la Nairobi.

— Nu te mai chinui, Boss. Te strici de cap Şi mă

înnebuneşti şi pe mine. Las-o pe altă dată.

— Asta-i ziceam şi eu – s-o .lăsăm pe altă dată.

— Bine, oftează Vili, povesteşte-mi cum a pierdut avionul mama lui Piticot, fă-te criţă, dormi, pregătesc ceva bun pentru prînz şi împacă-te odată cu cine eşti certat în capul tău nepieptănat! După masă te tund. Auzi. Boss, după masă te tund.

S-a luminat de-a binelea în *living,* şi părul cenuşiu al lui Vili pare mai cenuşiu ca oricînd. Şi-a tras rochiţa sau cămaşa de culoarea gutuii peste îndoitura genunchilor desfăcuţi turceşte şi arată aşa de decent, că mi se face frig.

Frig a fost şi atunci, şi paltonaşului lui Piticot îi lipsea un nasture. Dacă nu i-ar fi lipsit nasturele, prindeam şi noi maşina dc serviciu, barul lui Caroline s-ar fi umplut ia timp cu toate alea, şi bidonul cu frişcă nu s-ar fi vărsat pe mochetă, chiar pe pragul uşii compartimentului de clasa a doua. Şi dacă mocheta n-ar fi fost umedă şi unsuroasă, nici Caroline n-ar fi alunecat...

— Boss, îi simt atingerea blîndă. Trezeşte-te.

— A fugit după avion, mormăi indiferent, descuind cu palma cercuri pe cerga. Noi o văzusem alergînd, copilotul adică, şi-i lăsase uşa deschisă, uşa din spate, în compartimentul de clasa a doua – pricepi ? Avionul pornise şi chiar, atunci ne des-, prindeam de sol – dacă sărea niţeluş mai tare, copilotul ar fi prins-o de mînă şi ar fi tras-o el cumva înăuntru, ce naiba, doar nu avea o sută de kilograme ! Eu eram la manşă, nu vedeam nimic în momentul ăla şi n-aveam cum să intervin, doar nu era să trîntesc avionul cu burta de pămînt. N-a sărit destul de sus, asta-i chestia. Şi a rămas de căruţă – şi nu a mai prins căruţa aia a morţii, să vadă şi ea Nairobi.

— Spui prăpăstii, Boss. Te-a luat apa. Nu se întîmplă aşa ceva ! se revoltă Vili.

— Corect, zic. Atunci închipuie-ţi invers – şi în- ’ cep sa desenez invers cercuri pe cergă, cu paharul gol. Fii bună şi umple-l, zic, şi mă mir o clipă că . nu mai am paharul în mînă, pînă îmi reapare între degete –

plin. închipuie-ţi că a căzut din avion.

— E aiurea ce-mi spui, iubitule, vocea asta plîngăreaţă nu i-o cunosc. N-am auzit să cadă cineva din avion în felul ăsta ! Nu se poate, Boss, nu există aşa ceva !

• Aşa a spus toată Compania şi multe alte companii. Pînă' au aflat despre nasturele lipsă de pe paltonaşul lui Piticot. După ce au aflat despre nasture, se poate orice, au spus. Pînă să ştie însă despre nasture... dar, de fapt, s-a vorbit aşa de puţin la decolarea aia, parcă nici nu s-ar fi vorbit.

„Vino puţin !" l-a chemat Caroline pe cupilot, tocmai pornisem, era prea multă lumină, şi min tea mea nu făcea legătură dintre pudra de zăpadă de pe pistă şi cantitatea luminii din cabină, eram concentrat pe aparatele de bord.

„Adu-mi o cafea fără zahăr. Caroline !" am rfm-r bit la ea, ştia ea ce înseamnă o cafea fără zahăr, şi am rămas cu zîmbotul ăla şi cu toată lumina aia albă pe faţă pînă s-a întors copilotul.

I urmii îmi mormăia nu ştiu ce în cască, părea alarmat, pe naiba, ăia se sperie din orice în fişte- care secundă, nu ascultam, aşteptam cafeaua din mina lui Caroline.

„Turnule, l-am auzit deodată pe copilot, avem o problemă !" şi m-am mirat că vorbeşte în numele şi-n locul meu, fără să spună nici indicativul. Era ceva într-adevăr în plus faţă de alte dăţi, era ca atunci cînd înoţi şi te atinge sub apă ceva, un peştişor, o frunză, te miri scurt şi înoţi mai departe.

„Ştim că aveţi, a răspuns Turnul. Am văzut, întoarceţi-vă !"

Uitasem complet de Caroline şi nu înţelegeam unde dispăruse toată lumina aia nefirească şi de unde vine bezna în cabină. Parcă adormeam.

„Ce naiba se intîmplă ?!" m-am uitat la copilot şi am văzut de unde venea bezna : de pe figura lui. Nu avea ochi pentru mine şi cred că nu mai avea ochi nici pentru aterizare, dar a reuşit, numai el ştie cum, să

aducă avionul pe pistă.

Atît s-a vorbit la bord în zborul ăla de cinci minute – col mai scurt zbor la Nairobi din istoria aviaţiei

„Vino puţin“, spusese Caroline.

„Adu-mi o cafea fără zahăr, Caroline !“

„Turnule, avem o problemă.“

„Ştim că aveţi. Am văzut. întoarceţi-vă !“

„Ce naiba se întîmplă ?!“

— Şi nu ţi-a spus ? explodează Vili. N-ai ştiut nimic... ?

— N-am ştiut nimic pînă jos, zic modest, iau toate alea de pe tavă şi încep să le mişc pe cergă ca pe nişte jucării, explicîndu-i cită agitaţie începe pe-o pistă cînd se întoarce un avion imediat după decolare, cum seamănă pachetul de ţigări cu autotunul cu spumă al pompierilor, cu girofaruri galbene şi sirena dezacordată, cum bricheta poate fi şi Salvarea argintie cu girofaruri albastre – „iu- iu, iu-iu” –, şi toată lumea asta turbată te îm- brinceşte şi nu te lasă să te apropii dacă nu eşti „rudă directă cu victima“, neînţelegînd, idioţii, că nu mai contează *acum* cine a semnat foaia de zbor în registrul căsătoriilor, şf cîte altele se mai întîmplă pe aeroport, dacă avionul ăsta decolase cu uşa compartimentului de clasa a doua deschisă, şi pe uşa aia, incercînd s-o închidă din mers sau din zbor, cade ca proasta o stewardesă care a fost Caroline.

Şi după ce-am învîrtit toate iucăriile alea pe cergă pînă le-a apucat ameţeala, Vili mă trezi simplu, cu un duş rece ca apa din lacul nostru de jos :

— Era frumoasă, Boss ?

încet, încet, am reuşit să-i focalizez ochii, vreau să spun – amîndoi ochii : larg deschişi şi plini de-o curiozitate invidioasă, era ceva rău în ei, ceva din mulţumirea răzbunării, cum te uiţi la o vulpe prinsâ-n capcană : „ţi-am venit de hac ?!“ Ce trebuia să fac – să o mint ? Nu puteam minţi amintirea lui Caroline !

Am împins pe tavă toată harababura de pompieri, salvări şi alte maşinării şi am netezit dungile vişinii-negre ale aeroportului de pe cergă :

— Vin lîngă mine, Vili.

— Ţi-e greu să-mi spui ?

— Nu mi-e greu, am început să-i mîngîi părul. Proasta-proastelor să fi fost în locul ei, şi tot ar fi priceput că nu-mi era greu s-o descriu pe Caroline : îmi era imposibil.

— Spune-mi doar axît, Boss, că era mai frumoasă ca mine. Era ?

Am strîns-o tare în braţe, am rostogolit-o pes:e mine, şi răspunsul a venit singur – l-am rcstit neslăbind-o din ochi :

— Cînd un cardinal l-a-ntrebat pe IMichelan- gelo cum de-a cioplit atît de perfect una dintre celebrele lui statui, bătrînul i-a răspuns că, de fapt, statuia fusese de la-nceput acolo, în blocul de marmură, şi că el n-a făcut decît să dea la c rarţp marmura de prisos. Poate că a fost statuia unei femei, poate era chiar Caroline, ei bine – :u eşti grămada de cioplitură.

S-a ridicat brusc şi m-a scrutat cu ochii mijiţi, mi s-a părut că i se umeziseră :

— Eine, iubitule, mă mulţumesc şi cu af*ta. Atunci, poftim – fă dragoste cu o grămadă de pietre în plus.

— N-ai înţeles nimic ! am încercat s-o împac, trăgînd-o din răsputeri spre mine.

Trăgeam într-adevăr de un morman de cioburi de marmură rece şi mi-a trebuit ceva timp s-o îmbunez. Nu voia să înţeleagă metafora —. adică efortul meu de a da la o parte cu mîinile goale, cu dinţii, ceea ce era între noi de prisos, mă amăgeam că m-aş putea trage pe sfoară şi că o vei păcăli şi pe ea, dar Vili nu se lăsa păcălită.

— Ştii ceva, a răbufnit într-un tîrziu, 'aş prefera să pui la loc cioplitura aia, să nu se mai vadă nimic din ce a fost. Boss, faci pentru mine atîta lucru ?

— Chiar acum, am strîns-o în braţe.

Ne-am trezit din cauza frigului, nu ştiam – de unde vine, pînă am întins mîna, şi nu am ajuns la lampă să aprind lumina.

I.ampa era la locul ei – numai bătrîna laviţă de brad

o rupsesem.

■Am rîs ca nebunii şi, acolo, *la sol,* am înscris în. istoria zborurilor încă o situaţie nouă – ne-am aplecat pe o aripă într-un „tur de onoare“, eu condus de Vili, pînă n-am mai putut de bine, şi Vili abia a vorbit : „Mi-e rău şi ini-e sete, mă doare... Lasă-ma puţin, Boss, să-mi iau un pahar cu apă...“ – numai în stările de extaz devenea vulgară, nu- mindu-şi luminişurile trupului cu numele lor de maidan, şi semnul bărbăţiei mele numindu-l tot aşa, golăneşte, cum îl scriu copiii pe garduri şi obsedaţi! în vespasiene, privindu-l sălbatic şi mîrîind la el, iată leii tineri din *Diva smqelui tău pe zăpadă* îi lui Marquez, îmi ziceam. Pe urmă a sărit la bătaie, făceti cîteodată destul de urît dacă boa ceva înainte, voia bătaie într-adevăr şi m-am îngrozit – cu tinereţea n-ai cum să lupţi, mi-am zis, războiul cu tinereţea l-au pierdut şiruri nesfîr- şite de generaţii, oare de ce n-are nimeni curajul să scrie „Istoria universală a războaielor cu tinereţea“ ?

Mă ameţisem la loc, ca-n noaptea de pomină cu Căpitanul, cînd îmi spusesem orgolios că avantajul lui de vîrstă era discutabil, uite că nu era deloc discutabil : ştiam acum de ce mă iritaseră Secundul şi Căpitanul şi toţi mînjii ăia nărăvaşi şi totuşi supuşi lor – prin tinereţea şi prospeţimea aia sforăitoare, prin autoritatea categorică a celor doi asupra hergheliei, prin toată revărsarea aceea de bărbăţie, agresivă şi aproape că impregnată de mirosul ei special – pe care Vili ar fi putut s-o observe şi eventual s-o compare cu mine, cum îi apăream eu . un leu bătrîn şi jigărit şi năpîrlit, păstrin- du-ş; în formă doar mîrîiala.

— Stai cuminte, am rugat-o frumos. Nu e bine să lac eforturi. Sînt la plămîni cu pămîntui, am zis – şi mi-a sunat penibil văicăreala asta în iala ei, am încercat >a mă repar : sînt la pămînt cu plămîiiul, am zis, blestematul meu plămîn sting, şi am întins mina sa iau o ţigară, cînd Vili rni-a arătat, violent, brutal, reversul vulgarităţii şi sălbăticiri, aşozîndu-şi pe faţă o mască necunoscută mie şi deschizîndu-şi pupilele pînă la ultima gradaţie a diafragmei :

— Lasă-le naibii de ţigări, Boss ! Oare nu poţi face măcar atît pentru mine ?!

— Cit e ceasul ?

— Şapte fix.

— Atunci mă duc să- sting becul în cămară. Am uitat azi-noapte lumina aprinsă în cămară, am spus indiferent, gîndind că, în mod sigur, trebuie să mai fie o sticlă neîncepută acolo.

— Nu te obosi *tu* pentru atîta lucru. Mă duc eu.

Şi dusă a fost, iar eu am adormit dus, aşa cum eram – pe laviţa ruptă ţăndări. Ceasul de bcrd, imens, îmi acoperea tot orizontul şi arăta şapte fix, ora primei ninsori, ora 07.00 G-M-T, prec'S după grafic, decolarea spre Nairobi, unde Carc-line nu voia s£i ajungă pentru aiureala aia cu plaja de-o zi, ci ca să vadă, în dreapta, la schimbarea plafonului de zbor, argintul lacului Victoria.

„Aş vrea o oglindă ca aia în casa noastră", zisese ascultîndu-mă în ajun, cînd îi povestisem cum arată lacul Victoria la coborîre ,,să scriu mereu pe ea TE IUBESC cu litere cît tine de mgji, dacă oglinda mea nu-ţi ajurjge ! Să scriu pe ea TE IUBESC şi şti golesc atîtea tuburi de ruj pînă n-o să mai ai bani să-mi cumperi şi va trebui să înţelegi !"

Trecea printr-o altă criză „anuală" atunci, Pi- ticot împlinise trei ani. şi lipsisem de la sărbâto-

rire, avusesem iar un scandal de pomină cu Sig- nora:

„Dar du-te odată, Canalie, la nenorocita aia care-ţi toacă zilele, sănătatea şi banii !“

Aranjasem la caserie să nu-i mai dea banii mei Signorei, iar Caroline credea exact contrariul :

„Dacă o îmbraci în blănuri şi-i plăteşti telefonul cu toate convorbirile alea internaţionale şi dacă te poartă ca pe-o momîie elegantă pe la sindrofiile cu psihopatii ei, ce mai vrea, Boss, de la tine femeia asta ?! Nu-ţi dai seama că te exploatează ? N-ai de gînd să te desparţi odată de ea ? Ce vă mai ţine împreună, dacă nici patul nu-l împărţiţi ? Sau poate v-aţi împăcat şi-l împărţiţi ?!“

— Linişteşte-te, o aud pe Vili şi-i simt palma răcoroasă, ca o adiere de vînt, pe frunte. Cu cine te războieşti tu şi în somn, Boss ? Vino să guşti ceva, o să-ţi facă bine.

Nu zic că, pentru moment, nu mi-ar fi făcut bine gustarea păstoasă încropită de Vili – era neîntrecută în salatele răcoroase, preparate din crudităţi, cu sosuri dulci-acrişoare, pigmentate cu condimente şi fel de fel de prafuri din ierburi de munte uscate. Cred că gătea aproape la fel de bine ca mine, cel puţin aşa va susţine, la sărbătorile de iarnă, un arbitru imparţial ca Piricot.

Am mîncat tot, m-am uitat la ea şi am crezut că încă visez : era iarăşi în costumul ei „marină- resc“ de pe vremea antrenamentelor celor de pe Calypso, sfinte Doamne, dar cîte încap în rucsacul ăla al ei ?! Probabil, mi se citea pe faţă un amestec de rîs şi de plîns, întocmai sosurilor dulci- acrişoare, Vili a ales rîsul :

— Şifonat mai arăţi, iubitule. în ambele sensuri, iubitule. Şezi acolo şi bea-ţi liniştit cafeaua, ascult a-mă şi-ai să vezi cum îţi revii îndată. Ai ţi

gările deasupra capului, nu le mai căuta prin buzunare.

Nu ştiu ce-a fost în capul meu sec, împodobit cu atîtea cucuie, cînd am proiectat şi construit aşa chicineta – „să tot stai în ea“, cum zicea Pi- ticot, „să uiţi că există şi restul casei“, poate- că nu se înşela : era exact atît cît să cuprindă gesturile unei perechi, inclusiv perechea, iar pe fondul albului mat toate alea îţi săreau singure în mînă, numai să ştii şi să vrei să le foloseşti. Dacă în *living* făcusem fereastra de-o palmă, din raţiuni de căldură, aici avusesem în vedere aerisirea – era cît tot peretele exterior. Proiectată pe acest perete de sticlă, de la nivelul podelei pînă-n tavan, se vedea dantelăria florilor mari de gheaţă de astă- noapte. Iar pe fondul draperiei de flori îngheţate, Vili îmi oferea al doilea duş din dimineaţa asta, cu apă adusă direct din lac :

— Primul lucru pe care-l ţin minte din copilărie e marea. Ştii ceva ? Aşa cum a îngheţat fereastra asta, la fel a îngheţat şi oglinda ta mare din hol. Cred că în noaptea asta a îngheţat şi lacul, începu ea ca în treacăt, rotindu-şi mîna fără să atingă geamul, ca şi cum ar fi şters ceva, de parcă ar fi dat la o parte o perdea imaginară.

— De unde ştii ? am întrebat-o repede, ca un psihiatru, atent la reacţia ei – evident, ceva nu era în regulă.

— Adineaori am trecut prin hol şi m-am uitat în oglinda. E îngheţată bocnă. Cînd îngheaţă oglinda, minunata oglindă înaltă din hol, e semn sigur că a îngheţat şi lacul. Din oglindă a venit şi muzica, toată noaptea, pînă să îngheţe în zori.

Bătea cîmpii, bineînţeles, nu. se auzise nimic peste noapte în afară de trosnetul buturugilor în cămin, totul era să aflu de unde-i vine ideea. Mi-am aranjat şi mai bine halatul psihiatrului :

— Oglinzile multiplică şi sunetele, nu-i aşa. Vili ?

Pantalonii de un ultramarin catifelat îi accentuau subţirimea taliei, agilitatea abia reţinută, cînd se

întoarse intrigată spre mine, umilindu-mă cu privirea serioasă :

— Asta o ştiu şi copiii.

— Şi tu chiar ai copilărit la mare ?

— Dar bineînţeles ' Ce-i aşei de curios ?

— Şi copm tăi. Vili ?

În chicinetă erei cald, ardea şi cuptorul unde pusese la copt nu ştiu ce, dar ea se scutură cuprinsă brusc de-un frison, masîndu-şi braţele dezgolite pînă la cot, cît o acoperea bluza cu dungi orizontale albastre, întoarse capul spre dantelăria florilor îngheţate şi-mi răspunse uscat, răguşit :

— Parcă eram înţeleşi să nu te atingi de copiii mei, Boss. Copiii mei încă n-au văzut marea, de ce nu laşi lucrurile să curgă în voia lor ? Chiar ţii neapărat să forţezi lucrurile ? Sau poate vrei să te-n- treb şi eu fără oprire, ca un papagal, tu cum ţi-ai crescut fetiţa orfană de mamă după acel accident nerod ? Să-mi închipui că a crescut-o de fapt Sig- nora ta, nu-i aşa ? Atunci spune-mi – cum a reacţionat Signora, cînd a găsit coşul cu fetiţa la uşă ? Sigur, nu-ţi convine* ce-ţi spun, te deranjează... Dar tu mă provoci !

Ce era în ochii ei cînd m-a privit după cuvintele astea mai bine n-aş fi văzut niciodată, arăta mai urît şi mai rău decît plînsul ei mut şi cutremurat d.n seara dansului cu Secundul şi Căpitanul. Poate reuşesc să îngrop şi făptura asta, mi-a trecut prin cap, dacă încă nu am scăpat de condiţia pilotului – un gropar, care trage după cl prin cer un morman de virtuale sicrie. Asta eram – un gropar. Dacă nu cumva toate avioanele erau sicrie frumoase din pluş şi durai, iar groparul care le tot îngropa în înaltul cerului – Dumnezeu ! Şi de ce nu, dacă-l consideram pe Cristos copilul unor ozenauţi, adus de cei trei extraterestri numiţi în Scriptură „mani“ ?ţ Care au lăsat copilul născut la bordul navei lor în ieslea unor păstori cumsecade, şi copilul s-a adaptat mediului, şi asta explicit absolut totul : şi fecioria Fecioarei, şi „minunile“ Fiului-Lui-Dumnezeu, şi impactul dintre inteligenţa lui

superioară cu ignoranţa pămîntenilor do atunci, pînă la ridicarea inevitabilă a tînărului extraterestru – la cer ! Ce simplu se poate tălmăci toată Biblia ! De fapt, orice se poate oricînd tălmăci – chestie de imaginaţie, cum spune Vili : „fetiţa adusă în coş“ !

— Iartiţ-mă, am spus – şi m-am uitat la ea ca un cerşetor.

— Cînd am venit, atunci, scara, îmbrăcată aşa, poate m-ai crezut cam nebună – risc vesel. N-ai înţeles nimic, nu-i aşa ? Mă făceau să plîng copiii ăia caraghioşi, marinarii, cu uniformele lor, îmi răvăşeau amintirile, mă gîndeam la copilărie, şi-am căutat în dulap şi mi-am găsit costumul şi culmea 'o că mă mai cuprindeau pantalonii – *asta* aş fi vrut să înţelegi tu ! După atâţia ani, e drept că mai greu, dar încă mă cuprindeau ! Vrei să-ţi spun despre bunicul meu care m-a crescut ?

Era tot acolo, rezemată de pervazul ferestrei, cu faţa spre florile mari de gheaţă.

— Povesteşte-mi, am rugat-o absent, simţind cum se îndepărtează de mine, cum creşte distanţa dintre noi, fără să ne putem opri, ca pe-o pantă îngheţată, lipsită de orice obstacol.

— Bunicul a fost paznic de far, zise mîndră şi visătoare.

Am întins piciorul sub masă şi m-am lovit de ceva ori ceva s-a lovit de mine, m-am uitat, era o .-’ticlă abia începută... Am adus-o încet cu piciorul spre mine şi mi-am pus pe furiş în cafea – era mult mai bună aşa, după reţeta „cafea cu rom, puţină cafea în rom“. Am întrebat tare, să accpăr moş- mondeala cu sticla :

—- în ce port ?

S-a gîndit un timp înainte de a continua, în aceeaşi poziţie, fără să se întoarcă :

— Era un port prăpădit, decăzut, amărît, unde aproape că nu mai veneau vapoare, dar bunicul meu. se încăpăţîna să stea de veghe noapte de noapte la far – zicea că tot va ademeni el, cu lumina farului, pînă la urmă, pe cineva. Nici comerţ cu peşte nu se mai făcea,

dacă oricare era în stare să-şi pescuiască un peşte din mare... Se bea, se cînta toată ziua, iar noaptea se prcacurvea...

Am tresărit – de unde cunoştea Vili placa asta,, pe care mi-o pusese în ultimii ani de căsnicie Signora ? ! „Bei, te distrezi toată ziua, Canalie, eu muncesc pentru tine şi fiica ta, iar nopţile – prea- curveşti !“ Am golit ceaşca şi i-am mai cerut un strop de cafea, iar cînd s-a apropiat de mine, adu- cînd ibricul, am întors capul să n-o otrăvesc cu răsuflarea :

— Mulţumesc, atît. Totuşi, din ce trăiau ?

— Din contrabandă în special, reveni Vili la locul ei, lîngă fereastră, repetînd gestul rotund cu mina, fără s-atingă geamul, ca şi cum ar fi şters ceva. Aveau nişte mărfuri vechi de cîteva sute de ani, dosite prin port şi prin casele unora, de care nu reuşeau să se descotorosească. Le vindeau şi le re- cumpărau pe preţuri de nimic pentru a le vinde clin nou, imaginează-ţi : clopote vechi şi oglinzi. Asta era toată afacerea lor neroadă, şi culmea e că scoteau totuşi banii pentru distracţii, că de rnîncare nu ştiu ce-şi găteau.

Am ciulit urechile, clopote şi oglinzi, ştiam ceva despre afacerea asta, dar erau informaţii vrednice de toată mila – din cufărul bunicului meu ! S-o-n- treb pe Vili dacă umblase în cufăr ? am căzut pe ginduri şi, imediat, am avut definiţia cea mai plastică a dilemei : dacă-mi turnam repede rom în cafea, cu siguranţă ar fi auzit gilgîitul şi m-ar fi surprins asupra faptului ; dacă umblam încet şi cu grijă, putea să-şi întoarcă întîmplător privirea spre mine – şi tot mă prindea ! Trebuia să acţionez şi rapid şi eficient, dar una o excludea pe cealaltă, şi nici pe faţă nu aveam chef să-mi torn – mi-ar fi stricat absolut toată plăcerea, şi plăcerea era să-mi iau pe furiş ! Am zis ca să mă aflu în treabă :

— Nu cumva unele clopote le ascundeau chiai’ în oglinzi ? în apa adîncă a oglinzilor, n-au ascuns nici un

clopot ?

— Tu de unde ştii ? s-a răsucit atît de grăbită spre mine, că era să cadă pe spate, pe geam, bine că pusesem de zece milimetri şi foarte bine că nu umblasem încă la sticla de sub masă.

— N-are importanţă. Cred că am citit undeva.

A făcut o grimasă înainte de a-mi întoarce iar ■spatele :

— Eu nu-ţi vorbesc despre lucruri citite, Boss, puţinele mele amintiri de la mare sînt toate adevărate, aşa cum le ştiu de la bunicul meu... Dacă te plictisesc, poate ai să fii mai bine dispus altă dată...

— Dar nu mă plictiseşti deloc ! am spus rar, şi sticla se tîrî de-a buşilea, ei da !, şi ascultătoare spre mine.

— Nu apucasem să înţeleg una dintre poveştile lui cele mai frumoase, dacă nu cea mai frumoasă . bunicul a trebuit să moară, şi eu să plec de la mare, şi să treacă mulţi ani pînă să pricep că el îmi vorbea de fapt dinăuntrul oglinzii în care se scufundase un clopot cîndva... Era foarte simplu, dar nu pentru mintea mea de copilă, copiii nu au simţul perspectivei, te-ai uitat vreodată cum desenează ei o casă, •o stradă, un automobil sau un animal ? Toate le
apar plano ! El îmi povestea despre descărcarea acelei corăbii, ultima văzută în port, după care s-a şi umplut oraşul de clopote şi oglinzi. Zicea că, după ce aduseseră de pe corabie o oglindă veneţiană ne-maivăzut de frumoasă, rezemînd-o cu argintul -pre mare, oamenii se buluceau pe dinaintea ei şi se mi-nunau de claritatea cristalului, fără să le pese că începuse furtuna, şi vîntul se înteţea, şi valurile din radă se ridicau tot mai furioase, ameninţînd cora bia. Cum căscau ei gura în faţa oglinzii, normal[1] că vedeau furtuna şi hula din rada *în răsjringerea ei,* deci în spatele lor, şi acolo – în *oglindă* – se Ier gănau primejdios şi corabia, şi clopotul de pe puntea ei, aşteptîndu-şi descărcătorii. Dar cine să mai descarce ceva, dacă ei rămăseseră înţepeniţi, imba- taţi de

frumuseţea oglinzii şi de furia furtunii din argintul ei ? ■! Şi uite-aşa un val înalt a măturat pur şi simplu clopotul ala în mare, şi s-a scufundat imediat şi corabia, numai că oamenii au văzut totul, îţi repet, în reflectarea oglinzii – şi p< amănuntul ăsta se bizuia bunicul meu cînd mă încredinţa, hîtru şi misterios, că în oglindă e scufundat un clopot. Eram măritată cînd am priceput...

Toată istoria asta o citisem într-un caiet cu menţiunea PENTRU CARTEA GNOMILOR din cufărul lui Aleksander Mertz, cu deosebirea că bunicul meu dinspre mamă, fie-i ţărîna uşoară !, dădea exact şi dimensiunile oglinzii : 3,14 pe 4,13 metri. Cu ingeniozitatea lui anormală, bunicul meu făcuse şi produsului lui II cu inversul său – una din cifrele iui „norocoase“, ştiam deci multe în plus faţă de istorisirea lui Vili, dar am sorbit o gură zdravănă de rom cu cafea şi am întrebat-o altceva :

— Nu ţi-a povestit niciodată bunicul tău despre un navigator singuratic care cutreiera mările lumi' în căutarea unor pitici ?

S-a uitat bănuitoare la mine, nemulţumită de ceva, sînt sigur că sticla se tîrîse la locul ei, alta era supărarea :

— Te referi ki gnomi ? Ajung şi la asta. Să-ţi spun întîi ce-a făcut el cu oglinzile pe care le-a recuperat de la vagabonzii din port, după ce s-au chinuit ei să scoată de pe fundul apei clopot«!* şi oglinzile răsturnate de pe corabie. A născocit cel mai bun reflector pentru luminile iacului ! Iar cind a ieşit la pensie, hotărînd de capul lui că şi-a terminat misiunea, pentru că-n ultimii ani tot nu-l plătise nimeni, le-a cărat pe toate din far şi şi-a căptuşit casa, pe dinăuntru, de jos pinii sus, cu oglinzi. Cea mai mare a aşczat-o în hol, la capătul scărilor spre odăile de la etaj...

Ştiam şi asta din 'CARTEA GNOMILOR', dar nu bănuisem că romul de sub masă e din cel vechi, au-

tentic, făcut de mine, trebuia să iau o gură de aer, am spus că revin imediat şi m-am năpustit spre ieşire, pe oglinda inaltti din hol scria cu ruj „Vili îl iubeşte pe Boss“, am deschis uşa şi-am înţeles de ce se luminase de ziuă aşa devreme – ninsese şi geruise, albul mă durea, iar arborii de jos, dimpre- jurul debarcaderului, păreau mai mari şi mai groşi sub promoroacă, şi în. mijlocul lor, lacul fumega leneş, arăta ca un ochi bătrîn, gîndiloi\ deschis către cer, prefăcîndu-se că nu mă vede.

Am respirat adînc şi mi-am revenit, „Vili îl iubeşte pe Boss“ – p*nă şi literele rotunde le semănau, şi culoarea rujului cărămiziu, Carolino folosise numai cărămiziu. Nu mai ştiam dacă-i spusesem lui Vili despre dorinţa lui Caroline de a-şi aduce lacul Victoria în casă ori numai îmi amintisem, şi ce importanţă avea ?, pe poliţa de sub oglindă zăcea ultima carte din biblioteca ei ambulantă, dar multe au mai încăput în rucsacul ăla !, cartea era o antologic de nuvele nordice, m-am încruntat şi am răsfoit-o şi am găsit : în nuvela „Fata paznicului de far“ se vorbea de-o fată cam într-o ureche, îmbrăcată în rochiţă „marinărească“ cu dungi orizontale alb-al- bastre, în pustietatea unui cătun de munte, şi ce urmărea Vili de fapt – făcea literatură cu mine ? Sau toate se repetă cîndva, undeva, şi nu-i nimic nou sub soare ? Am păşit băţos în bucătărie. Vili nu se clintise, şi din cuptor începea să te ameţească mirosul'specialităţilor ei. M-am trîntit pe scaun:

— N-ti îngheţat nici un lac – şi nici oglinda din hol ! am rîs. Br-r-r ! Te rog, mai este un strop de cafea ?

— îmi amintesc cum mă deştepta zvonul melodios al unui clopot rămas pe fundul radei, nu-l putuseră scoate, îmi închipui că anumiti curenţi îi mişcau limba sub apă, poate la flux şi reflux, în orice caz cel mai bine se auzea în nopţile cu lună plină – şi-l trezeam şi pe bunicul şi-l sîciiam să-mi spună, de unde se aude ? „De unde s-a scufundat, mormăia el, din oglindă !“, dar aşa de serios, că mă.- strecuram de sub plapumă şi

lipăi am, în cămăşuţă. pînă în hol... îmi lipeam nasul de cristalul rece şi-mi ţineam răsuflarea, doar-doar se va auzi... E adevărat că dangătul clopotului submarin se desluşea mai puternic acolo, dar, în afară de propria mea răsfrîngere, cum stăteam, ciufulită, în cămăşuţă de noapte pînă la glezne, nu zăream în oglindă nimic...

Pe naiba, îmi spune ea mic, la cei treizeci şi trei de anişori ai ei, poveştile cu care adormea singură în copilărie ! în cămăşuţă de noapte pînă la glezne umblase Piticot, şi nu Vili, în după-amiaza zborului amînat la Nairobi. După ce urmărisem cu un taxi: Salvarea pînă la poarta spitalului, făcusem bucăţi portarul şi aşteptasem trei ore şi jumătate să pună chirurgii la loc bucăţile lui Caroline. Le adunaseră la loc şi o cususeră şi o scoseseră din sală – întreagă cum fusese de fapt şi pe pistă, cu deosebirea că,. aici, pe căruciorul ăla înalt, nu mai respira. Num*, inima lui Piticot batea nebuneşte cînd mi-a sărit în braţe – „melgem acasă ?“

• „Sigul că acasă, dai unde altundeva ?“

Se stlica de lîs cînd îi volbcam aşa, dai nici ci s-al fi colectat vleodată !

— Vrei un castravete murat ? mă îmbie Vili.

— Cu multă plăcele, zic. Vleau un castlavete mulat !

— Ce te-a apucat, Boss ?

Asta voia să ştie şi barmanul de la barul de zi- cînd am intrat în bar de mină cu Piticot. înainte dc a o aduce la bar, o îmbrăcasem în cea mai elegantă rochiţă şi-n acelaşi paltonaş cu nasturele proaspăt cusut la loc – pe atunci încă nu înţelesesem importanţa nasturelui în viaţa mea. Şi, îmbrăcînd-o, răscolisem garsoniera lui Caroline în căutarea vreunei fotografii – era adevărat, nu avea nici una. I-air. comandat prăjituri, şi Piticot le-a terminat, nici nu ştiam dacă mîncase de prînz, după care s-a lipit cu: nasul de vitrină şi a rămas acolo, ca o păpuşă în vitrina barului de zi, mîzgălind sticla care se tot aburea de la respiraţia ei şi privind încîntată cum ninge' şi cum se răstoarnă pe trotuar primii trecători pe-

primul gheţuş din iarna aceea. Beam whisky sec,, şi barmanul nu pricepea cît încape în mine şi de ce nu mă-mbăt, dar nici nu mă întrebă nimic *: se* uita doar cu un reproş mut cînd la mine, cînd la Piticot.

Pînă la urmă am cumpărat o sticlă şi am chemat un taxi şi, pe drum spre casă, am luat un buchet mare de-flori – idee n-am ce erau.

„Acum unde melgem ?“ mă înnebunea Piticot şi nu-mi venea să cred că nu mă întreabă despre Caroline – mai tîrziu am priceput că se mai întîmplasc s-o iau singur de la cămin, şi Caroline să vină acasă a doua zi.

La uşă n-am scos din buzunar măseaua de urs, mi-am aranjat numai nodul cravatei şi am scuturat zăpada de pe flori şi am strîns-o mai tare do mină pe Piticot şi i-am şoptit să spună frumos sărut mina. „Să nu zici *sălut* mina, c£i mă supjfr !‘* şi Piticot ii rîs ca un clopoţel, nu ca un clopot cit un ceaun, cum i se năzărea lui Vili- în casa bunicului de pe malul mării, şi de unde născoceşte atîtea bazaconii despre portul ăla misterios plin de contrabandişti ? ! Am împins la loc ştergătorul de picioare, îl deranjasem freeîndu-mi tălpile de el în neştire, l-am împins discret, cum fac cu sticlei de rom acum, atent să nu-mi stric armonia ţinutei, şi Piticot a spus răspicat, parcă o aud :

— Sălut mina ! Mulţumesc pentlu castlavcti, Vili !

— Tu chiar ai căpiat, Boss ? se îngrijorează Viii, dar nu o mai disting limpede, nu ştiu ce naiba arc ţigara asta că mă ustură ochii de la fum.

Signora era într-un halat de casă plușat, machiată ca întotdeauna şi cu părul ridicat pi* ceafă într-un coc cvasincglijent, întîi mi s-a uitat bănuitoare în ochi şi pe urmă a descoperit buchetul, şi abia la sfîrşit a auzit glasul subţire al lui Piticot :

„Sălut mîna !“

„Asta ce mai e? !“ a rîs amuzată Signora, unduindu-şi talia de viespe în prag şi făcîndu-ne loc.

„Dacă nu se vede că e fetiţă, îi pun etichetă“, am

spus, am împins-o pe Piticot înăuntru, i-am pus în' cuier paltonaşul şi am rămas ţeapăn uitîndu-mă cum arată lîngă hainele „mari“, între blana Signorei şi mantaua mea.

Pe urmă am luat-o de mină şi-am adus-o în sufragerie şi i-am spus să stea jos, fără să-i arăt unde, şi Piticot n-a găsit ceva mai bun de făcut decît să-şi • aleagă, dintre atîtea !, *scaunul nimănui.* N-am scos un cuvînt pînă n-am dat pe gît un pahar plin de whisky soc, nici astăzi nu ştiu ce marcă era, aştep- tind să-l termine şi Signora pc-al ei. în continuare, conversaţia putea să degenereze, din partea mea, şi într-un cataclism natural : mă lovise o veselie soră cu nebunia la vederea gravităţii ce tot creştea pe chipul Signoréi.

— Boss, nu văd ce găseşti de rîs, se miră Vili, ei da !, n-a observat nici o manevră cu sticla de rom, pot să recunosc că sînt as.

— Mi-am adus aminte o întîmplarc hazlie, zic. Ce-ar fi să luăm şi noi un pahar înainte de prînz ?

— Asta de unde a mai apărut ? la-ţi numai tu, eu pregătesc o salată, şi dacă nu te-am plictisit, am să-ţi spun cum a decăzut pînă la urmă portul bunicului...

Aşa s-a mirat şi Signora, atunci, uitase să mă caute în manta, aveam un buzunar interior cît să încapă un depozit de sticle, dar i-au sclipit ochii cumva ciudat privind la activitatea lui Piticot : plictisită să stea pe scaun ca la fotograf, scormonea în vraful cu benzi de magnetofon.

„Spune-i să stea cuminte, m-a rugat Signora. O să le deşire pe toate 1“

„Spune-i tu. .Obişnuiţi-vă una cu alta !“, am turnat în pahare, amuzat de deruta Signoréi.

„Cum o cheamă, în definitiv ?“

„Ai să vezi pe acte, m-am posomorit, nu mi s-ar fi învîrtit limba să pronunţ numele lui Caroline. în general, răspunde la Piticot.“

„Piticot, a smuls din ea Signora, fii cuminte şi nu încurca benzile de magnetofon. Vrei ceva să te joci ?“

„Vleau ! a răspuns Piticot curajoasă. Ce-mi dai ?“ „La asta nu te-ai gîndit, mi-a şoptit şerpeşte Signora. Acum să te văd ! Dă-i ceva să se joace 1“

l-am dat hîrtie şi un creion, şi Piticot a amuţit.

„Nu, a hotărît Signora după alt pahar, mie să nu. ai'i-a la'şi plocon aici ! Du-o la maică-sa !“

„Ţi-am mai spus că maică-sa a murit. înţelege udată. La cămin nu o duc şi nu am de gînd să mă despart de ea !“

„Admiţînd că nu-i o altă farsă de-a ta, şi eşti tatăl ei. înseamnă că povestea de anul trecut a fost adevărată-?”

Perfect adevărată a fost ticăloşia aia de anui -reçut, cînd Piticot împlinise doi ani, o sărbătorisem cu Caroline, şi Caroline făcuse una din crizele ei ..anuale“ : zisese că mai bine *se aruncă clin avion* ăecît să continuăm aşa – sinistra glumă. Şi mai sinistru fusesem eu, în aceeaşi noapte, intorcîndu-mă treaz ea lacrima şi bfînd la Signora şi mărturisin- du-i întreaga istorie, în cele mai mici amănunte, din care fireşte că nu crezuse nici o iotă, dar şi avertizînd-o că n-o mai las pe Piticot la cămin ! După ce-i descrisesem garsoniera lui Caroline, perucile, cosmeticele şi hainele folosite de ea şi o mulţime de alte nimicuri reale, Signora rîsese cu lacrimi şi se amuzase : „Minţi ! Slăbeşte-mă cu aiurelile tale !” ca să mă conving, o dată în plus, că nu există minciună mai bună decît adevărul. Nici fotografia lui Piticot în braţele lui Caroline n-o convinsese xdupâ chestia asta şi-a ars Caroline toate fotografiile), iar la auzul accidentului de automobil în care mama fetiţei mele şi-ar fi pierdut, chipurile, viaţa, Signora replicase că ziarele n-au publicat nici o ştire... Parcă despre avioanele prăbuşite zilnic în preajma motelului se scrisese ceva ? Şi totuşi, în zori, numindu-mă „monstru fără inimă“, fusese gata să pornim spre cămin, să aducem fetiţa acasă ! Pînă şi un şal gros de lînă îşi pregătise, s-o înfăşoare pe Piticot ! Nu există nici un Piticot în realitate, dre- sesem eu lucrurile, şi nici Caroline nu există, am vrut pur şi simplu să văd ce ai face dacă totuşi s-ar întîmpla... Şi abia atunci îşi dăduse Signora arama pe faţă, arătîndu-mi culoarea şi consistenţa sînge- lui moştenit de la Babushka ei. Se

înnegrise, pusese şalul alb pe cuier şi, înainte de a ieşi din casă, palidă şi verzuie, îmi spusese încet-încet, zimbind absentă, cu privirile-n gol : „Ar fi fost mai frumos dacă era adevărat...“

„Acum de ce dezgropi... ? !“ m-am răstit la .Signora. Mai bine gindeşte-te cum o culcăm, aş fi vrut să-i spun – nu i-am spus, am lăsat-o să-şi bată capul şi m-am trîntit îmbrăcat pe pat, ca să adorm imediat, dărîmat.

N-a ezitat să rezolve şi treaba asta – plăcerile ei sacre de psiholog. M-a trezit pe la miezul nopţii şi m-am mirat că eram în pijama, cu Piticot ghemuită lîngă mine, ca o lingură într-o lingură – vorba lui Kurt Vonnegut, jr. Signora făcuse baie, se dezmeticise complet, îşi trăgea cămaşa de ncapte lîngă uşa deschisă a dulapului şi îmi zimbea pro- vocator-visătoare :

„Bine, Canalie. Am să ţi-o cresc. Fac din ea c stea de primă mărime, să-şi frîngă grumazul un popor de bărbaţi alergînd după ea ! Dar te costa. Preţul e ăsta !“ – şi şi-a pus degetele uşor desfăcute sub ombilic acoperind acel preţ, pentru a-mi arăta şi mai clar ce pierdeam în afacerea asta...

— ...şi cine mai vizitează azi vechiul port se mira de ce n-au oglinzi băştinaşii prin case ? Dacă zici că ştii atîtea despre gnomi, Boss, spune-mi : trăiesc şi sub apă ? Au ei vreun amestec în dispariţia acelor oglinzi ?

— Uite ce-i, Vili, îi vorbesc răspicat şi rar. Şi limba nu mi se împleticeşte deloc. Ştii că nu pot jtnrnca după primul pahar. Cred c-am să dau o fugă pînă jos, la cabană, să aduc ceva.

— Nu te las singur ! Vin cu tino !

— Acum ? N-aş apăreii în halul ăsta cu tine nici în faţa Judecăţii de Apoi ! Şezi blînd aici şi aşteap- tă-mă, vezi ce faci cu cuptorul ăla. întru ora sînt înapoi !

Mi-am luat hanoracul îmblănit şi şapca de viţel şi ghetele cu fermoar – nu aveam timp să-mi leg şireturile de un kilometru de la bocanci, şi am ieşit în hol, „Vili îl iubeşte pe Boss oglindii îngheţase bocnă şi nil m-am zărit în ea, în schimb am descoperit schimbări substanţiale pc-afară, nu recunoşteam nimic din peisaj :

Cineva lucrase la telescaun. crod că-l dublaseră, în loc de două fire apăruseră patru, iar gondolele semnulţiseră într-atîta, că nu le puteai număra. Şi în locul cărării line spre cabana din vale se ivise o pîrtie abruptă de bob, bine stropit« .cu apă şi îngheţată, pregătită de dat startul pe ea !

Cristoase, l-am rugat pe colegul meu etern de profesie, cosmonautul, pilotează-mă pînă jos, fac cinste cu un coniac dublu ! Pesemne s-a milostivit de starea în care ieşisem pe pistă, că m-a ajutat să reperez lacul – ea un ochi bătrîn, într-adevăr, gînditor, deschis exact către mine, şi ceva mi-a spus că aşa trebuie să arate, cînd fumegă leneş, ochiul lui Dumnezeu. L-am fixat în focarul privirii mele îndoielnice şi l-am făcut nemişcat şi am strigat la el :

— Dacă zici că numai oala aia îi Timpului ai inventat-o, pe care o mai încurci cîieodată cu altă oală, atunci pe noi cine naiba ne-a născocit ? !

Dumnezeu m-a luat prieteneşte în braţe, ne-am tăvălit prin zăpadă şi, ostenit, m-a pupat. Dacă n-ar fi duhnit a băutură, sînt sigur că nu mi-ar fi divul

gat niciodată ceea ce mi-a şoptit, gîdilîndu-mă *îr* ureche cu barba :

— Voi v-aţi născocit unii pe alţii, Boss, n-am nici un amestec în chestia asta. Dar, te rog, ţine-ţi gura! Eşti singurul care ştii, a rîgîit şi mi-a trimis un damf că nu ştiu cum de nu am murit.

Am vărsat tot ce aveam în mine şi, rezemat de balustrada scării, am aşteptat să mi se despăienjenească ochii. Şi-am văzut, departe, la picioarele colinei, pe fundalul orbitor al primei zăpezi, lacul meu drag de jos – ca un ochi plin de aburul înţelepciunii, zbircit şi întunecat, deschis către cer. Mai aproape, la picioarele mele, pătasem zăpada cu o băltoacă de otravă în stare pură – arsenicul din farfuriile schimbate pe furiş cu Signora, atît mi-am mai amintit.

PARTEA A DOUA
CARTEA GNOMILOR

„GNOM : un fel de pitic, locuitor în subteran sau spirit al pământului care păzeşte minele şi tezaurele preţioase păstrate în subsol. Mitologia medievală îl reprezintă ca fiind mic, deformat fiziceşte, de obicei cocoşat, fiinţă asemănătoare cu un bătrîn noduros. Gob, regele speciei gnome, şi-ar fi‘ condus supuşii cu o sabie magică – şi se spune despre gnomi că ar influenţa temperamentul melancolic al omului/'

(Marea Enciclopedie Britanică)

„Zile trecute : 340
Zile rămase : 25:“

M-am uitat Iun« la cifrele astea, încă nu mă trezisem, nu pricepeam ce înseamnă „zile trecute“ şi „zile rămase“, după ce-am dormit toată noaptea, ca un prunc – neîntors. De cînd Vili vărsase pe' zăpada din faţa casei restul de băuturii din ultima sticlă şi spălasem şi butoiaşul din baci, dormeam din ce în ce mai adînc şi mă simţeam ca revenit de pe alt continent – lucrurile şi înţelesul lor îşi recăpătaseră sensul obişnuit, fantomele vechi dispăruseră, cedînd locul unor zăpezi cum n-au mai fost – la altitudinea asta de două milenii. Totuşi, ce-i cu zilele „trecute“ şi cele „rămase“ ? chibzuiam – şi aşa m-a găsit ea, adueîndu-mi cafeaua.

Cafeaua la pat nu-mi amintea nimic, era un fenomen meteo cu totul nou, începeam să-i simt lipsa dacă întîrzia cîteva minute şi intram în alertă, cu toate simţurile la pîndă, pînă o auzeam pe Vili hăr- nicindu-se, tiptil, în bucătărie. Aşa şi astăzi, 6 decembrie, dacă era corect calendarul la care, ameţit de somn, mă zgîiam. Multe lucruri erau noi de un timp : aburul cafelei din ceaşca susţinută de Vili la nasul meu le întrecea, de departe, pe toate.

— 'Neaţa, Boss ! Ce-ai păţit ? Ăi visat urît ?

- Zile trecute şi zile rămase, am mormăit.Nu-mi place cum sună – parcă ar fi o numărătoare inversă. Problema e – „rămase“ pinii la ce ? Vine sfîr.şitul lumii ?

A rîs şi, cu spiritul ci practic, mi-a descifrat ecuaţia, urmărindu-mă curioasă cum mii îmbrac – - parcă mai curioasă ca alteori. Am ieşit afară, în- tunpinat de acelaşi balamuc din ultimele două săp- tămini : viscolea întocmai ca ieri, nămetele di[1] po trepte îmi ajungea pinii la genunchi, şi balustrada peronului de sosire nu se zărea prin ninsoarea groasă. Bineînţe les că nici al patruzeci şi saselea stilp al tclescaunului nu se vedea – numai cablurile« urlau, la fel cum urlaseră şi aseară, alternînd cele d juă-tre: note joase în aceeaşi succesiune -lipsită do imaginaţie, repetată la infinit, ca o orgii dezacordată.

Am dezgropat din nămete treptele şi am dat ocol casei – eram din ce în ce mai asediaţi : uşa magaziei de lemne se troienise pinii la pragul de sus. Am făcut apoi pîrtie nouă pînă la punctul de observaţie metro, am desfăşurat gluga – invenţia meci – şi, cu gluga pe cap, ca un fotograf de-ncepul de secol, la lumina lanternei, am notat datele : presiunea atmosferică – 703 milibari, incredibil ' ca-n pîlnia unui ciclon !, umiditatea – 86 la sută, puţin ne lipsea să ne simţim ca în peşteră, în jungla sau în colibele polineziene lacustre !, temperatura aerului – minus 19 grade Celsius. De cîle ori ziceam Celsius, îmi aminteam scrînteala lui Paracelsus, inventatorul arborelui genealogic al gnomilor : să-şi spună astfel ca să fie mai „para“ decît... Celsius ! Ani făcut gluga sul şi am scos girueta – îmi arăta viteza constantă de 19 metri pe secundă, iar pute rea rafalei, aproape de 25 : pe asemenea vînl nici vorbă să pornim instalaţia, şi la ce bun ? cabana din vale era pustie de cîteva săptămîni.

Am intrat în casă şi, în faţa oglinzii din hol, mi-am scos ţurţurii împletiţi în barbă – acum să mă fi văzut Piticot! Cu datele meteo în faţă, m-am aşezat la pupitrul

staţiei, gata să le transmit, cind am înţeles că pietricica din bocanc era reală, nu fusese o senzaţie falsă cît timp robotisem pe-cfară. Am scos bocancul, l-am scuturat, şi din bocanc a căzut un ghemotoc de staniol, ce naiba ?, şi am pri-, ceput imediat toată semnificaţia filei de calendar. Sfîntul Nicolae îmi adusese ceva, am scrutat *living*- ul, sfîntul nu era nicăieri, se ascundea.

Am desfăcut ghemotocul. Intîi nu l-am descoperit, conţinutul şi ambalajul erau de aproape aceeaşi culoare, şi cînd l-am luat în palmă n-am vrut să cred : mi-l dorisem de-o viaţă, şi nu-mi amintesc să-‘ fi spus vreodată lui Vili visul ăsta neîmplinit. Aii se potrivea pe deget perfect, ca şi cum ar ii fost făcut la comandă – inelul masiv, bărbătesc, de argint, cu muchii septagonale late, fără zorzoane .şi demn ca o piesă dintr-un mecanism solid .şi masiv. Am răcnit :

— Sfinte Nicolae, arată-te !

Şi Vili a apărut din chicinetă ; numai foşnetul stelelor mai lipsea ca să fie ca atunci, demult, la-n-ceputul toamnei, de la care mi se părea că trecuseră o mulţime de ani. Era cald şi plăcujt în casă, .mormanul de butuci de lîngă cămin părea neatins – şi nu exista nici un motiv să ieşim de aici pînă la sfîrşitul lumii, dar absolut nici un motiv : Sfîntul’ Nicolae nu-mi amintea nimic, şi dacă inelul cu şapte muchii îmi spunea ceva, acel ceva nu avea legături cu trecutul. Am auzit-o oftînd cu îndoială :

— îţi place, Boss ?

— E cel mai frumos dar din cîte am primit vreodată, am spus apăsat şi rar. De unde ai ştiut că mi-l doream ?

— Mi-am închipuit, a zis şi ea încet, cu şi mai multă aesiguranţă, parcă, ezitînd să-şi termine un gind.

— Ce este ? Ce nu e bine, Vili ?

— Totul e bine, Boss. Sînt o proastă. Totul e bine.

□ar ¿şi ştergea pe furiş şi colţul ochilor, parcă-şi trăgea şi nasul – asemenea daruri nu erau pentru mine, nu-mi trebuiau :

— Ce te supără ? De unde... ?

— Din prea plin, iubitule. Din prea bine. laită- mă,

nu vreau să te necăjesc.

Cum puteau să mă necăjească sărbătorile ? De la ultima ei travestire în marinar, cînd mă mirasem cîte încăpuseră în rucsacul ăla fermecat, surprizele nu se ma; terminau – rucsacul era mult mai mare deci: îmi închipuisem. într-o zi a scos la iveală din el luminările elegante, în diferite culori şi forme, pentru noaptea de Anul Nou, aşezîndu-le cu gust prin toată hardughia – unde te uitai, dădeai cu ochii peste o luminare, unele în sfeşnice, altele pe farfurioare de pămînt ars, împodobite cu panglici de betelă aurie şi argintie, şi aerul mirosea tot mai puternic a brad de Crăciun.

Ieri dimineaţă, m-a-ntrebat cu cel mai firesc aer din lume :

— Boss, într-o clipă liberă, ai vrea să speli maţele ?

— Maţele ? !

Credeam că-mi propune o „curăţenie“, mă rog, ceva din arsenalul ei de tămăduiri secrete pentru prelungirea vieţii pînă la adînci bătrîneţi – nici vorbă : erau chiar maţe adevărate, uscate în sare, pentru cîrnaţii de casă, aşa că am robotit împreună ■cu ea toată ziua, dînd prin maşină carnea de mistreţ dip afumătoare. Mistreţul îl împuşcasem într-o noapte de noiembrie, în perfectă „legitimă apărare'[1], coborind spre cabană după nu ştiu ce, şi gazda ei – pădurarul cel nou – nu a aflat de braconajele mele pînă-n ziua de azi. Dar trebuia şi carne de vită – altă ..vită'? n-aveam decît pastrama de căprior de astă-vară, şi am tocat şi pastrama, \ iii a adăugat condimentele, am împins la *spritz* de-am făcut bătături în palmă şi, tîrziu, seara, la lumina reflectorului de afară, am pus în afumătoare... zece metri do cîrnaţi proaspeţi. S-ar fi zis că ne aşezăm pe iernat ca pentru noaptea polară, zîmbeam pe furiş – nici nu-mi doream altceva !

începuse să se însereze cînd a fîşîit interfonul, şi m-am uitat la el ca la un animal necunoscut : pe-o vreme ca asta nu aveai ce să-ţi spui, era un nonsens să discuţi altceva decît despre starea vremii, ori să povesteşti, ca

să treacă timpul, bancuri răsuflate demult. Dar omul de jos nu se ţinea de prostii, am ridicat microfonul din lăcaşul lui şi am spus „ascult”, fără să bănuiesc cît mă poate costa cuvîntul.

— Şefi? ! i-am auzit vocea speriată de-a bine- lea. Auzi, Şefu’, sînt aici o duzină de puştoaice care vor să ştie dacă eşti acolo, sau nu. Au de gînd să urce !

— Poato au înnebunit.

— Dacă a înnebunit cineva, Boss, ăla sînt eu. Arată mai normal decît toate puştoaicele pe care le-am filat la viaţa mea. Şi-s hotărîte să urce, numai să te găsească acolo. Ce le spun ?

Era o întrebare. O duzină de puştoaice, m-am gîndit, nu poate fi decît o ispravă pusă la cale de Piticot. Dar îmi cunoşteam prea bine fiica, treaba era sută la sută neserioasă, ultimul lucru de care ar fi în stare una ca ea 1 Totuşi, am vrut să verific :

— Piticot e cu ele ?

— Ţi-aş fi spus de la început. Ce să caute Piti- cot printre nemţoaicele astea ? 1

— Nemţoaice, ai zis ? De ce nemţoaice ?

— Naiba ştie, Boss. Acum beau ceai la cabană şi se strictă de rîs. N-am înţeles o iotă ce spun, una singurii a vorbit cu mine, celelalte discută lioha. Şi s-a părut că ar fi nemţeşte. Ce le spun ?

— Sti se ducă do unde-au venit, ori acasă la ele – sub plapumă ! m-am răstit. Au capiat ? Stratul de zăpadă pe-aici e de o sută zece ' îmi închipui că jos o şi mai mult.

— O suttă patruzeci de centimetri. Boss. Dar dăjjni un răspuns. Eşti acolo – sau nu ?

— Şi dacii n-aş fi ?

— Dumnezeu ştie, a oftat omul de jos. Dar ani impresiti că le-ti ciripit cineva tot programul dumi- tale do viaţă pe următorii cincizeci de ani. Gagica cu care-am vorbit mi-a zis că \tie precis că nu cobori de acolo pînă la primăvară. Deci cum rămîne, eşti acasă sau nu ?

— Ce mă tot pisezi ? ! am izbucnit. Lasă-mă întreg !

— Domnişoara e lîngă mine. Boss. Acum ti în- ' trai.

Se grăbeşte...

— Dă-mi-o la aparat, am mîrîit.

A urmat o pauză care nu se mai termina, dar prea scurtă pentru avalanşa de întrebări din mintea mea, drăcia dracului !, o duzină de puştoaice, deodată, pe vijelia asta – de unde veneau şi cine le trimitea ? ! Mi-am scuturat umerii ca de frig şi. imediat, am simţit pe ceafă mîna lui Vili :

— Nu te enerva, Boss. Descurci tu şi minunea asta.

Era încă un lucru nou do cînd am venit pe munte – să am pe cineva lîngă mine, cu mine, într-un ceas greu, şi-n clipa următoare m-am liniştit de tot şi am ştiut că Vili are dreptate : puştoai-
cele nu aveau nici o şansă să mă scoată din balamale !

— Nu vrea să discute, Boss ! În-a informai iritat şi jignit omul de jos. Zice că n-are timp. Iii atent că pornesc toate în momentul ăsta ! Au şi pcrr.it ! ! a strigat speriat, ca în faţa unei căderi ah pietre.

— Calmează-te ! am preluat lecţia lui Vili. Au ceva haine pe ele ?

— Doamne sfinte ! Dacă au haine ? De cînd sînt n-am văzut echipament ca pe turbatele astea ! Au *absolut* de toate, m-a asigurat cumva invidios, şi fii atent că fiecare trage după ea şi un cîine '

— în regulă, l-am liniştit. Anunţ eu băieţii şi le venim noi de hac. Pînă diseară ţi ie trimit pachet înapoi. Spune-le ălora de la cabană să încălzească două camere cu priciuri şi să nu tragă oblonul. Terminat !

— Boss ! ! a ţipat îngrozit omul meu, de parcă ar fi văzut altă rostogolire de pietre. Fii atent ce cîini au puştoaicele !

— Dă-i naibii de cîini ! m-am răţoit la el. De cîini îmi arde mie acum ? Terminat !

La jumătatea distanţei dintre debarcader şi Cota 2100 aveam o magazie cu piese de schimb, ţinea loc şi de refugiu pe vreme rea, acolo se adăposteau băieţii cei mai de nădejde ai lui ,,Number One“ – echipa numărul unu. După toate semnele, ar fi trebuit să fie acolo în clipa asta, şi chiar acolo erau. Le-am spus povestea, şi băieţii au pornit drăcuind la vale, să-mi întîmpine

musafirele, ba să le şi întoarcă din drum de va fi posibil.

Cam după un ceas am aflat că le-a fost imposibil.

— Bătrîne, l-am auzit prin staţia-mamă pe bărbatul cu voce sedativă, gîfîind ca o locomotivă Stephenson model 1814, astea nu-s fete. Sînt zece tancuri cu rezervoarele pline, şi nu se opresc pînă sus. Nu le-ar strica la sosire nişte ceai fierbinte. Recepţie.

— Vili . Pune pe foc oala de zece litri pentru un ceai rusesc tare. Mai este ?

— Este destul, iubitule, vezi-ţi de ale tale, lasă restul pc mine ! s-a înrolat voluntară şi Vili în „armata salvării“ recrutată de dragul puştoaicelor —- şi mi-a plăcut siguranţa din vocea ci.

— Number One ! Number One ! Pe unde sîn- teţi ? Vedeţi pilonii ?

— La pilonul doisprezece, Bătrîne. Repet – doi-sprezece, abia sufla Stephenson 1814. Nici bocancii nu ni-i vedem prin frişca asta malaxată, şi află că abia acum porneşte iar malaxorul. Cred că ne face terci. Păstrează-ne o amintire duioasă, Bătrîne. Recepţie.

— Ascultă, Number One, i-am vorbit frăţeşte, dacă-i chiar aşa groasă, întoarceţi-vă ! Luaţi de-o aripă paţachincle alea, mînaţi-le la cabană şi tăvă- liţi-le-bine.-n zăpadă să se-nveţe minte ce fac altădată cînd le arde pipota să umble creanga. Ştii chestia aia, ce ti-e scris în frunte ţi-c pus. Nu scrie nimic pe fruntea lor ? Recepţie.

— Nu se pune problema întoarcerii, Bătrîne, ii oftat din rărunchi Stephenson 1814 – probabil îl dureau şalele de atîta lopătat cărbuni în focar. Ajungem noi cumva. Mergem după sunet. Recepţie.

„După sunet“ însemna că se menţin pe linia firelor telescaunului, ascultînd vuietul cablurilor pe deasupra capului, iar pilonul doisprezece (aveam schema instalaţiei pc capacul staţiei de emisie-re- cepţie) se afla ia 820 metri fix, do la nivelul mării, bineînţeles, de la nivelul portului copilăriei lui Vili, unde contrabandiştii scufundau fel de fel de clopote în cele mai strălucitoare oglinzi – dacă era să cred povestea. Mai palpitantă însă mi se părea acum povestea descreieratelor mele

musafire : aveau dc urcat o diferenţă de aproape 1200 de metri şi, dacă porniseră de o oră, trebuia să mă aştept la sosirea lor, moarte sau vii, nu mai devreme de şapte seara, în beznă deplină.

— Number One ! l-am chemat străduindu-mă să par vesel. Auzi, la refugiu faceţi un popas de juma' de ceas şi daţi-le cîte o gură de ceai ! Cine-i în cap ? Recepţie.

De data asta trebuia să vorbim după toate canoanele, cu toate farafastîcurile pe care, îndeobşte, le ignoram.

— Sînt pregătite pentru popasul ăsta din start, punea cărbuni în focar Stephenson 1314. Nebunele astea cunosc traseul pe de rost. în cap sînt cîinii. Recepţie.

Cîini în capul vreunei coloane nu avusesem pînă acum, mi-am adus aminte spaima din vocea omului meu de jos – „Fii atent ce cîini au puştoaicele !" M-am gîndit că nu puteau fi decît nişte lupi zdraveni – şi am început să le recunosc fetelor ălora, .nu fără rîcă, şi un dram de seriozitate în aventura lor. Dar nesăbuinţele abia începeau.

M-am uitat cum arăt şi m-a pufnit rîsul – cine era marele strateg care conducea operaţiunea ? Un coategoale ! Luasem pe mine, de dimineaţă, cele mai ponosite ţoale, ce naiba, veneau să mă vadă o duzină de fete, una şi una, cum bănuiam, şi nu se făcea să găsească, după atîta drum, un pîrlit în zdrenţe ! Cu ochii pe beculeţul roşu al staţiei, m-am schimbat imediat, ţopăind pe dinaintea lui Vili – nu s-ar zice că treaba astei o înţînta, dar a tăcut mîlc pînă m-a văzut gata, şi ci făcut şi descoperirea :

— Dar ştii că eşti *un tip,* Boss ? Or să leşine mucoasele alea cînd te-or vedea ! Şi bărbos, şi cu pipă, şi cu aroma asta de tutun olandez – precis leşină.cîteva ! Vezi, să le prinzi la vreme în braţe !

Ştiam că fusesem cîndva „un tip", noutatea era că mai sînt. Dar pînă să leşine „mucoasele" (mi-a zgîndărit orgoliul Vili cu dispreţul ei), mai aveam de aşteptat. Mi-am strîns zdravăn cureaua şi m-a pufnit rîsul :

— Poate eşti geloasă !

— Poţi să ştii ? s-a eschivat ea, lăsîndu-mă să înţeleg ce-mi plăcea din legănarea nervoasă a piciorului pe care şi-l tot balansa pe marginea laviţei – gestul ăsta îmi amintea ceva : cam aşa mă privea Caroline, de pe divan, urmărindu-mă cum îmi leg nodul cravatei, înainte de a porni spre „casă“, unde mă aştepta, obosit după zborul de noapte, Signora...

— *Setea e gelozia apei,* am început să-l citez din memorie pe constructorul *Citadelei. Apa te face să urli, pentru că o doreşti...* – stai puţin, nu-mi amintesc mai departe.

— Iar începi, Boss, să calci în străchini ? Doar n-ai băut nimic de-o groază de timp ! s-a neliniştit Vili, privindu-mă bănuitoare.

— Aha ! *Te simţi trădat de apa care curge iu în altă parte,* parcă aşa zicea despre cei însetaţi în pustiu, *aidoma femeii care zîmbeşte duşmanului tău !* Al naibii, m-am strîmbat la Vili, aşa-i că a nimerit-o ? Spune şi tu dacă setea nu e gelozia apei ?

— Cine zici că a nimerit-o ? s-a neliniştit şi mai mult Vili. Despre cine vorbeşti ?

— Am avut un coleg de meserie cîndva, un pilot grozav – Antoine, uite că nu-i mai ştiu numele de familie, scumpo. Chiar aşa – Antoine şi mai cum ? am făcut o mutră de nătărău, şi Vili nu şi-a dat scama, cum nu-şi dădea nici Signora seama cînd îi vorbeam ceea ce aş fi vrut să-i spun de fapt lui Caroline. începeam cîte-o conversaţie despre Saint-Exupéry cu Caroline, în garsoniera ci, timpul ne fugea printre degete, trebuia să ajung şi „acasă“. şi-acolo, avînd-o vie în faţa ochilor pe Caroline, îmi dezvoltam în faţa Signorei ideile rămase neterminate în garsoniera din care veneam.

— Parcă ai băut totuşi ceva, caraghios mai eşti. Boss, cind te apucă filosofia ! a rîs gros şi răguşit Vili, căutîndu-şi altă ţigară. Fuma tot mai mult în ultima vreme, ajunsese să mă exaspereze, pe mine, fumător de la nouăsprezece ani !

Exact aşii credea şi Signora, totuşi îmi scotea

cuburile do coca-cola din tăviţa pitită în refrigerator, îşi punea şi ei cîte un pahar cu whisky simplu, şi pînă la miezul nopţii ne înţelegeam de minune, „spălînd oasele“ lui Saint-Exupery, cum spune zicătoarea rusească, pînă ne apuca ameţeala. Dar nu mă mulţumeam cu atât : în prima cursă, îi vindeam lui Caroline ideile Signorei ca şi cum ar fi fost ale mele, şi izbutisem să le confund atît de ames- tecat-inseparabil, că nu mai ştiam, deseori, care din ele fusese ultima oară mai originală în idei – fireşte ca exclusiv în idei ! Păcat, mi-am spus acum, privind-o pe Vili fără s-o văd, că s-a-ngrijit numai de forma căpşorului ăstuia cenuşiu, ignorîndu-şi conţinutul ! Nu aveam nici o şansă, şi nici timp, să-i completez conţinutul...

— Boss 1 am auzit-o strigînd de pe celălalt mal al prăpastiei. Vino-ţi în fire, te cheamă staţia !

Ajunse la jumătatea urcuşului în promenada lor de după-amiază, însoţitoarele clinilor refuzau să-şi dezmorţească oasele la refugiu :

— Şefule, vorbi sobru Stephenson 1814, ceea ce însemna că-l auzeau şi străinele. Domnişoarele vor să continue fără popas, ca să nu-şi iasă din ritm. Ai baterii destule acolo sau luăm de aici ? Le-ar trebui vreo cincizeci. Recepţie.

Pentru cine-şi cunoaşte ritmul interior şi posi- – bilităţile fizice, e şi asta o treabă bine gîndită pe munte – să nu-ţi ieşi din ritm. Pesemne că „mucoasele“ îşi învăţaseră măsura efortului fizic, numai lungimea nasului nu şi-o cunoşteau, dacă porniseră cu atîta aplomb spre mine în puterea nopţii, să le moşesc! Şi-n fond, de ce mă miram? După toate semnele...

— Bătrîne, începu să urce din nou Stephenson 1814, deci scăpase de auditoriu, ţin-te bine că-ţi aducem belea pe cap ! Tineretul vrea apă caldă pen- tru cîini – cincizeci de litri. Repet – cincizeci de litri ! Recepţie.

— Pentru baie ? Poate vor şi prosoape fierbinţi ?

Recepţie.

— Pentru hrană, Bătrîne, veni răspunsul, seda- tiv şi împăciuitor. Le diluează nişte conserve speciale, din depozitele armatei, amestecate cu vitamine şi calciu Sandoz. Cred că sîntem pe la pilonul douăzeci şi cinci. Mare minune dacă ne vedem în seara asta. Recepţie.

...Ei da !, după toate semnele, astrul meu norocos se afla acum drept în zenit ! Fel de fel de persoane se înghesuiau, de la echinocţiu încoace, să-mi caute de grijă şi să mă cocoloşească, începînd cu Vili şi Piticot şi echipajul unui bric întreg, ca să apară acum şi un desant de fete frumoase, nemaivorbind şi de cîinii lor ! Copiii şi cîinii s-au gudurat pe lîngă mine de cînd mă ştiu, şi pe încrederea asta a lor mi s-au dat felurite certificate – „om bun“, „suflet mare“, „inimos“ şi aşa mai departe. E adevarat că după ce mi l-au mîncat lupii pe Spirt, n-am mai vrut cîine lîngă casa mea din cauza poliţelor mele insolvabile de ataşament : nu reuşisem niciodată sa-i dovedesc că ţin la el mai mult decît îi arătam, sau, mai exact, mai mult decît înţelegea el.

Spirt a fost dalmaţian cu pete negre ca smoala. Cunoscătorii în materie, auzind cum îl chem, ma făceau cu ou şi oţet, şi asta nu în apărarea lui Spirt, care era antialcoolic convins, n-o să ghiciţi ce-i scotea din sărite : mulţimea consoanelor ! Toţi pretind că-n numele unui cîine trebuie să domine vocalele, ca să audă cit mai de departe cînd e chemat, ceea ce în cazul dalmaţianului meu nu avea nici o însemnătate : cu Spirt comunicam telepatic şi odată a reuşit chiar să mă trezească de la distanţă din somn, declanşîndu-mi un anumit vis, dar asta e o poveste mai lungă – haideţi să ne vedem de treabă :

— Vili, fii bună şi umple cada din baie cu apă fierbinţi' 1

Zgomotul apei mi-a confirmat că Vili a recepţionat corect rugămintea, numai că lăsasem butonul de

emisie apăsat, şi Stephenson 1814 se amestecă nechemat în problemele mele domestice :

— Prea devreme, Bătrînc, în două ore se răceşte, păcat de lemne. Dacă ajungem sus anul ăsta, bine-înţeles. Recepţie.

— Care mai e situaţia ? Unde sînteţi ? Recepţie.

— Dumnezeule, veni răspunsul cu întîrziere. Nu se văd stîlpii. Oricum, cablul mai z.bîrnîie undeva pe deasupra. Ai aprins reflectorul ?

Reflectoarele, mi-am adus aminte, şi cuvîntul. m-a luminat, ca şi cum şi în capul meu s-ar fi aprins deodată un reflector : începeam să-mi amintesc o grămadă de lucruri, ca unul băgat la reanimare. Aveam două faruri mobile, puternice, în magazie, se miraseră şi Căpitanul şi Secundul de ele, cît de departe „băteau", în noaptea cînd le demonstrasem că pot să luminez, de la mine, de sus, suprafaţa lacului, şi bacul ancorat la debarcader, numai să nu fie ceaţă – ar fi trebuit să le pun sub tensiune de mult, căscatul de mine !

— Vili, vino te rog mai aproape cu amintirile talc din copilărie.! Cum zici că făcuse bunicul tău sistemul ăla de oglinzi reflectoare în farul lui ? Ţii minte instalaţia ?

S-a uitat iarăşi bănuitoare la mine, se uita de- ‘ geaba – strop de băutură n-aveam în casă. Şi, liniştindu-se :

— Ce te-a apucat, Boss ? Nu-mi amintesc cum erau puse... ştiu numai că, dacă te uitai în oglinda cea mare, te vedeai reflectat în ceti din spatele tău şi-n toate celelalte, dar tot mai mic şi mai depărtat, ca-n desenele animate : parcă te micşorai, pînă ajungeai cit un punct.

Auzeam în difuzor respiraţia gifîită a lui Stephenson 1814, aştepta răspunsul, nu insista, nu se văicărea, îi ajungea să ştie că-l urmăream, fie şi prin hăul eterului, deci nu era părăsit şi singur în nămeţii ăia, croindu-şi drum prin pereţii de zăpadă pînă la piept. Asociaţiile de idei mi-au jucat iarăşi renghiul – şi-am desluşit în urechea interioară vocea Signoréi,

era ca atunci cînd dedesubtul unei înregistrări noi pe bandă se mai aude, ca prin vată, vechea înregistrare :

„Te-au căutat la telefon trei îngeri blonzi !“ îmi spusese cîndva, la-nceputul lumii, şi putea fi adevărat – unele corpuri astrale nu ştiau că, gata, sínt în cămaşa de forţă a căsniciei.

„Şi ce-au zis ?“ o sărutasem firesc, nu mii sim- – ţeam vinovat.

„Nimic. Au tăcut toate trei.“

„Şi de ce crezi că au fost trei?!“

Signora îmi restituise sărutul, cu un licăr diavolesc :

„Fiecare a tăcut altfel!“

Number One avea într-adevăr felul lui propriu de a tăcea —’ asociaţiile de idei, rni-ain spus, specialitatea Signoréi, strălucitoarele ei demonstraţii de sociologie – ar fi fost capabilă să prevadă şi scă- dorea producţiei de lapte din cauza interzicerii claxonatului într-un oraş de pe ţărmul mării !

— Number One, am apăsat pe emisie, branşez reflectoarele imediat. Dacă nici pe astea nu le vodcii, fiţi liniştiţi, aprind casa...

Mi-am tras hanoracul căptuşit cu puf de pinguin şi-am ieşit în balamucul de-afară – curat balamuc era : nu se hotăra de unde să vină şi încotro să pornească, vreau să spun – Pasărea Albă, zăpada.

Porneau dinspre pilonul patruzeci şi şase, ultimul, adueîndu-mi în nări mirosul uleiului special de iarnă, fluid încă pe rolele de curînd unse, dar, pn a pătrunşi de sunetul gros al cablului, fulgii făceau un popas sub copertina reflectorului de deasupra uşii, cel de rezervă, montat în toamnă, pentru orice eventualitate şi *fără nici o legătură cu Vili,* pe vremea cînd o bîntuise „perioada plecărilor“ misii rioase, zăboveau nehotărîţi şi dansau şi se zbenguiau pînă scăpau de greutatea sunetului şi, abia dupi ce-şi recăpătau uşurinţa şi sprinteneala, ţîşneau încotrova, în sus, împinşi parcă de un brînci

antigravitaţional, pentru a dispărea din conul de lumină a reflectorului, în neant, peste streaşină casei. Era incredibil cît de mult rezistau, existau, trăiau, vreau să zic – fulgii, tocmai- ei, hărăziţi să îmbrace cu trupul lor mort pămîntul '. Mă uitam cum se agăţau disperaţi de viaţă, de mişcare, de starea de zbor, prelungindu-şi agonia – şi mi-am amintit istoriile colegilor de altădată, ei da !, unii scăpaseră şi izbutiseră să plutească fără motor exact atît cît le trebuise să-şi aşeze avionul pe-o suprafaţă plană... Ce te-a apucat, Boss, te ustură ochii ?

Am stat ca un prost, nemişcat, pe trepte, ca să înţeleg ce mi se întîmplă. Cred că începeam să mă redescopăr, dar era mai adevărat şi mai adînc ca-n oricare dintre ultimele douăzeci şi una de ierni : numai iarna încercaseră să-mi dea tîrcoale tot felul de revelaţii, nu mă lăsasem îmbrobodit, le vîrîsem, aşa cum veniseră, în sticlele goale – şi le cetluisem definitiv. Iarna, mi-am spus caustic, iarna care vine din Nord, rostogolită ca un bulgăre de gnomii, bunicului meu şi purtată de vînturile de pe Sheremct- yevo-2... - vînturile dracului 1

Am încercat să prind nişte fulgi în palmă, nu se dădeau prinşi şi mi-am croit drum spre magazie – trebuia să scot reflectoarele alea mobile, atîta lucru meritau băieţii care-mi aduceau plocon duzina de paţachine nebune. Uşa nu se lăsa abordată, mai precis nu exista nici o uşă în dîmbul de zăpadă cu laturile cam de cinci metri, care înlocuise magazia, şi efectele autodescoperirii n-au întîrziat : am început să chibzuiesc, mirîndu-mă cît de repede o făceam. Dacă spărgeam uşa cu tîrnăcopul sau cu ranga, mă pricopseam cu destulă roboteală, în vară, pînă voi reuşi s-o repar ; mai practic era şă scot dintr-un perete două-trei scînduri, ca să rămînă uşa întreagă !

Aşa proceda cu toate alea din casă vechiul meu cunoscut – Contele, vecinul septuagenar de palier, usa n uşă cu locuinţa ce-o împărţeam cu Signora. Asociaţiile de idei, mi-am spus. Pînă şi pe prag îşi bătuse o fîşie de tablă groasă, ca să nu se roada lemnul, de parcă l-ar fi

asigurat cineva că mai are do frecat pragul ăla încă o sută de ani. Daca-i cereai un cui, te-ntreba imediat „cît de mare?*' -- le ţinea în cutii vechi de halva turcească, pe mărimi şi modele, şi toată casa-i era arhiplină de casete, cutiuţe, lădiţe, pungi de hîrtie şi pachete legate cu sfoară şi învelite în plastic, şi peste plastic, înfăşurate cu capete de elastic, borcane cu capace înşurubate, ambalaje bizare recuperate de la farmacia cartierului, pe care le tot adunase pentru a le umple cu mărunţişuri de o incredibilă varietate : Contele nu arunca nimic, nici măcar cojile de nucă ori becurile arse, pretextînd că aşa sînt de la natură cei născuţi în Zodia Taurului, după un străvechi zodiac „autentic“ şi pe care nu mi l-a aratat niciodată, invocînd cele mai prăpăstioase motive şi scuze. Bănuiesc că, de cînd citise zodiacul ăla, dacă exista într-adevăr, îşi schimbase tot felul de-a fi. adaptîndu-i-se, şi descoperind că şi eu sînt Taur, nu scăpa nici un prilej să mă „dea pe brazdă“, adică să mă aducă la acelaşi numitor cu el ! Parcă-i văd barba cu fire de toate culorile, bogat inspicată cu alb, zbîrlită şi neîngrijită, făcînd un tot cu mustaţa netunsă, din care ţîşneau spre mine învăţăturile – esenţa „sistemului filosofic“ propriu, cum pretindea :

„Mai bun este sjirsitul unui lucru decît începutul lui.“

Abia aici, după ani şi ani, avînd timp să citesc- pendelete Cartea, am înţeles ce farsor fusese – „învăţăturile“ Contelui nu erau decît citate luate la nimereală din *Ecleziast,* mi-am amintit, dar ce mi-a venit acum să-l scot îri viscolul ăsta şi pe răposatul meu vecin de palier ? Cu siguranţă e mort demult – şi mi s-a strîns inima întrebîndu-mă ce s-o fi ales de bazarul lui necuprins de vechituri adunate cu atîta migală ?

Alte femei nu se găseau la ora asta în preajmă, aşa că strigătul nu putea veni decît de la Vili :

— Staaa-ţiii-aaa ! Booss ! Staaa-ţiii-aaa !

N-o învăţasem să umble cu staţia şi eventual să răspundă în locul meu, cum îşi dresează părinţii

odraslele de o şchioapă să gîngurească la telefon : „Nu-i nimeni acasă...“ Dar nu m-am mişcat din • loc la chemarea ei, cum nu mă clintisem nici atunci, în cabina telefonică de pe stradă :

La o săptămînă după solstiţiul ăla de iarnă, Solstiţiul Solstiţiilor – cum le-am propus astronomilor să-l numească, şi astronomii nu au acceptat –, trebuia s-o ajut pe Signora să aducă ceva din oraş, un pachet de la vamă parcă, darurile de la Babushka pentru Anul Nou. Creşa se închisese, Piticot era singură-n casă, cu blocul de desen şi „cleioanele cololate“ risipite pe duşumea, ştia să stea singură ceasuri în şir, cuminte ca un şoricel, numai să-i fi dat destule creioane să roadă. Signora era pe punctul de a o accepta definitiv, părea că se-mpăcase cu soarta, nu ştiam că mai aveam de trecut un hop

— unul şi bun, cînd i-a venit din senin ideea şi, luîndumă strîns de braţ, aproape prieteneşte, ca-n' vremurile cele mai bune, m-a înghesuit în primii cabină telefonică de pe stradă. Radia toată de nerăbdare, îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul, şi nu nimerea obiectele din poşetă, exact ca-na- inte de căsătorie, cînd o rugam să deschidă uşa casei cu cheia ei :

„Acuma să vedem cu cine avem de-a face !“ vorbea repede, formînd numărul, nu zăream discul, şi mi-a lipit de ureche cutia rece a receptorului greu, de metal.

„Ce naiba ai de gînd să...“

„Alo ! Bună ziua !“ a spus bine dispusă, încruntîndu-se la mine, adică eu să tac.

„Bună ziua, răspunse repede şi veselă Piticot. Cine este ?“

Vorbisem cu ea, de nenumărate ori, de la aeroport, sosind cu felurite curse tîrzii, cînd Caroline era prin baie sau prin bucătărie, şi era destul să zic „alo“ că mă recunoştea înainte de a-i spune ceva

— Caroline rîdea după aceea- cu hohote povestin- dumi ciim îi reproducea Piticot convorbirile acelea cu mine.

„Dar tu cine oşti ?“ a-ntrebat eu blîndeţe Signora, cum li se vorbeşte copiilor pentru a le cîştiga încrederea.

„Eu sunt Piticot. Mama nu-i acasă. Cine-i acolo ?“ Signora a tresărit scurt, nu se aştepta să fie numită de Piticot „mamă“, şi-a muşcat buza de jos, dar a continuat cu răbdare angelică :

„Sînt o prietenă, Piticot. Dar tăticul unde-i ?“

„Nu te cunosc ! a răspuns Piticot, curajoasă, ca-n filmele cu *kidnappers.* Cinc-i acolo ?“

„îţi spun imediat cine sînt, a continuat Signora acţiunea ei de răpire. Dar spune-mi tu întîi – un- de-i tăticul tău ?“

Niciodată nu mi s-a părui atît de străină, necunoscută şi indiferentă – vorbesc de Signora.

„Tăticu e la aelopult, a răspuns Piticot, important şi ferm. Da tu cine eşti ?“

„Spune-i că l-a căutat o prietenă, a urmat Signora cu dicţie perfectă, fără să-i tremure vocea nici o sutime de ton. Am să vin mai tîrziu pe la voi şi-ţi aduc o ciocolată mare de tot pentru că eşti cuminte ! Bine ? “

Piticot respira în receptor, nehotărîtă dacă-i bine să primească o ciocolată, oricît de mare, de la o necunoscută : cînd se afla pe stradă, cu mine sau cu Caroline sau tropăind repede şi mărunt între noi, ca să ţină pasul, era învăţată să nu primească nimic de la nimeni fără încuviinţarea noastră. Acum era o situaţie nouă, miza destul de ispititoare, şi Piticot a acceptat cu îndoială princiară :

„Bine“, ca şi cum i-ar fi făcut Signorei o mare favoare.

„Atunci, la revedere !“ aproape că a ţipat Signora, cu vădit şi exagerat entuziasm.

Piticot nu răspundea entuziasmelor exagerate, i se păreau suspecte, şi asta era o altă situaţie nouă – aşa că tăcea.

„Auzi, Piticot ? La-re-ve-de-re ! ! 1“

„La levedele“, ii acceptat Piticot răpirea, cu jumătate de gură, fără nici un chef.

Şi-am înţeles că poveştile cu diferiţi *kidnappers* erau mai simple şi mai veridice decît îşi închipuie toate femeile care varsă lacrimi de crocodil la cinema. Iar Signora ii amuţit şi, pe măsură ce trecea ziua, mă-ntrebam tot mai neliniştit dacă are să-şi recapete vreodată graiul.

Abia seara, târziu, după ce-o culcasem pe Piticot în pătuţul ei nou („Să nu-mi aduci toate hîrburilc din casa aia murdară !“), în timp ce-o ajutam să coasă burta unui gigantic crap umplut cu carneii altui crap, amestecată cu nucă pisată – reţetele formidabile de la Babushka ! –, Signora şi-a desfăcut buzele într-un zîmbet cu gust amar :

„Ţi-ci trebuit ceva timp, nu-i aşa ?, pînă să vorbească la telefon... Văd că se descurcă !“

„Nu-mi amintesc. Are vreo importanţă ?“

„Cred ea biata fetiţă a stat singură zile în şir. Cît de tăcută e ! Copiii de genul ăsta devin completaţi la maturitate. Totdeauna a fost aşa ?“

,,Şi ce-i rău în asta ? Ar trebui să te bucuri că nu-ţi pune, ca alţii la vîrsta ei, cîteva sute de întrebări pe zi !“

Mai tîrziu, Signora a mîncat singură din crapul umplut, îşi pusese o porţie diiblă, iar eu preferasem să mănânc whisky şi să-i ţin companie. Era o companie plăcută Signora cînd mă iniţia în meandrele psihologiei, de la nivelul ei de prof.-dr., în perspectivă chiar de prof. dr.-doc. Urca vertiginos pe spirala profesională, urmărind cu maliţie coborîrea mea pe aceeaşi spirală şi intrarea în vrie – fusesem de curînd mutat pe scaunul ¿©pilotului, iar comunicarea Campaniei-pomenea ceva şi despre brevet, în sensul că numai de mine depinde cît – şi dacă – îl voi mai avea. Pe naiba, eram ultimul pion în păstrarea brevetului, şi Signora mi-a dat pentru prima oară dreptate – a fost întru totul de acord cu mine că brevetul depinde în exclusivitate de alcool !

„Nu-i plac nici păpuşile, se mira Signora, ukîn- du-se cu ochi rotunzi la paharul meu înalt, mai adi neauri plin-ras cu *Ballantine’s* sec. I-am adus o păpuşă

vorbitoare, şi nici acum nu s-a atins de ea ! Ce zici de asta ? Mîzgăleşte întruna. Totdeauna a mîzgălit aşa ? Nu i-au plăcut niciodată păpuşile ? N-aţi avut bani să-i luaţi păpuşi ? Pe ce-i cheltu- iai, că de adus acasă – nu prea aduceai ? !“

— Boooss ! Uuuun-deee-eeeşti ? !

Unde naiba să fiu, sînt aici, *în mine* ! m-am răstit la ea în sinea mea, şi Vili s-a retras jignită în casă, cred că aşa a făcut, ţipetele au încetat. Viscolul în schimb şi-a încordat glasul, încît toporul lovea peretele, şi scindările plesneau, crăpau şi se desprindeau din cuie, şi ploua cu aşchii sub izbiturile mele ca într-un film mut, în desăvîrşită tăcere. Nu auzeam cum se face ţăndări peretele magaziei sub mîinile mele, şi nici degetele nu mi le simţeam – erau ca de lemn. Poate că din degetele mele săreau şi aşchiile, cine ştie. Vijelia acoperea tot ce încerca să se mişte altfel decît voia ea, decisă parcă să se îngroape în sine – cum mă războiam şi eu cu presiunea timpului din scăfîrlia mea, întrebîndu-mă,. ca un spectator, cît va rezista.

într-ună din crizele ei de gelozie de zile mari, de cînd măseaua de *ursus speleus* îi devenise apropiată şi familiară, iar Piticot nu era decît nebunescul meu vis de a avea o fetiţă, Carpline a spus :

„Boss, te rog, încă nu aprinde lumina. Nu vreau să te uiţi la mine acum, pînă îţi spun ceva. Ştii, mă simt ca una dintre cele două păpuşi din care una. spune frumos ’ma-ma’... – aia cu care te joci mai. mult. Nu mai pot să fiu păpuşa a doua, Boss. Cre- de-mă. Nu mai pot 1“.

Şi mi s-a părut aşa de clară i'deea, că, după împlinirea visului meu nebunesc, de cîte ori zăream păpuşi în vitrine, începeam să mă grăbesc. Piticot era mult prea mică să-i explic care dintre jucării spune mai frumos „ma-ma“, şi păpuşile au lipsit din pruncia ei şi din casa lui Caroline – cită vreme, din cînd în cînd, ne adunam tustrei.

Nu se făcea să-i spun amănuntul ăsta Signorei în

timp ce îşi mînca porţia dublă de crap umplut, iar eu îmi goleam paharele înalte cu băutură. Pe urmă Signora şi-a făcut obiceiul de a mînca zilnic porţii duble de crap şi alţi peşti umpluţi, mie îmi făcea deosebită plăcere să-i ţin companie mîncînd ■ceea ce alţii consideră că se bea, şi toate celelalte au devenit atît de neimportante, că nu merita să ne spargem capul cu ele. Al meu cel puţin a rămas deocamdată întreg, pînă la viscolul ăsta, ca o turmă de fiare turbate, mînate din urmă, de dragii mei gnomi, da-le-ar Dumnezeu sănătate !

Era să deger, să-mi plesnească inima de efort sub năvala sîngelui dezertat din capilarele membrelor, dar am reuşit să tîrăsc reflectoarele pe peron, am dibuit priza şi le-am cuplat – orientîn- ■du-le către firul văii. Nu aveam nici un reper în jur, trebuia să contez exclusiv pe instinctul de orientare.

Cînd am păşit în hol, oglinda era aburită toată, părea că respiră, cum răsufla cîteodată spre cer şi lacul de jos, pe vremea primelor brume, acope- rindu-se cu voalul perfid-derutant de ceaţă, străveziu şi cumva opac, prin care nici păsările în zbor – nu-şi puteau zări fîlfîirea aripilor în oglindirea apei.

Dinăuntru nu se auzea nici un semn de viaţă, pesemne mai era jignită că ţipasem la ea în sinea mea, o să-i treacă, mî-am zis, ori poate năvala vîn- tului în tăblia uşii acoperea sunetele din *living,* cînd m-am trezit vorbindu-le înspre oglindă :

— Acum să vă văd, isteţilor ! Dacă v-aţi cul- cuşit colo, în apa oglinzii, scoatoţi-vă barem un deget '

Nordiei-nordici, dar gnomii nu-mi răspundeau nicicum de data asta, ori dormeau, ori nu reuşeau să spargă gheaţa care prinsese apa oglinzii pînă la malurile ramei sculptate de lemn. De fapt, zăboveam în hol ascultînd de al şaselea simt, prelun- gindu-mi acomodarea, ’cum stau scafandrii şi cos- monauţii în camerele de decompresiune, după lungile lor absenţe din mediul terestru normal. Şi-o dată cu primul pas

peste pragul Z/rznp-ului, am asistat la un alt fenomen meteo, inedit la Cota 2100, urmărindu-l cu sufletul la gură – descompus pe gesturi, cuvinte şi fraze, ca într-o sală de operaţie :

— Iubitule, ce-i *cu tine ?!* a ţipat Vili, albă cum n-o mai văzusem, apucîndu-mă zdravăn de mîna şi trăgîndu-mă după ea spre laviţă.

— Ce să fie ? am rîs. Imediat sosesc fetele şi abia aştept să aud care din zece spune mai frumos „ma-ma“ ! Cu păpuşa aia am de gînd să mă joc mai mult... am încercat să rîd încă o dată.

Dar Vili a recunoscut într-o clipă deosebirea dintre rîs şi încercarea de a rîde :

— Nu le mişca de aici ! Auzi, Boss, să nu te prind că te mişti, mi-a vorbit dinspre picioare, gî- fiind să-mi dezlege şireturile. Cum dracu funcţionează staţia asta ?! Au întrebat dc jos dacă ai aprins reflectoarele. Au zis că au pierdut probabil direcţia...

— Apasă pe butonul roşu şi spune-le 'că le-am aprins.

— Am apăsat pînă m-a luat ameţeala, şi nu m-a auzit nimeni.Au întrebat dacă mai trăieşti ! Pe ce , Doamne iartă-mă, să mai apăs, ca să le zic cîteva ?!

— Cînd iei microfonul în mînă, caută să nu întinzi şnurul. Are un fir întrerupt – am gemut, îmi scosese bocancii cu ciorapi cu tot, şi-mi smulsese probabil şi unghiile. Le mai am întregi ?

■— Eşti întreg şi vînăt ca un nou-născut. Stai aşa să aduc spirtul. Pe urmă te-ntorc cu faţa-n jos şi te bat cu palma pe spate. Să ţipi tare, să audă şi proştii ăia de jos că eşti viu şi nemuritor . Vreau să apari în faţa *frumoaselor* ălora ca un adevărat zmeu. Auzi, Boss, fac eu zmeu din tine în noaptea asta ! Să nu creadă *mucoasele* alea <aă, gata, te-ai ramolit. Ai să le ieşi înainte ca un balaur !

Mi se făcea tot mai somn în timp ce mă oblojea şi o auzeam tot mai de departe, dar am tresărit în două rînduri, scuturat de un frison violent : o dată cînd mi-a

descris înfăţişarea nou-născutului („Sînt mamă...“ – mi-am amintit), şi-a doua oară cînd a rostit, absolut pe acelaşi ton, „mucoasele“ după ce spusese „frumoasele“ ! Pe urmă mi s-a făcut foarte frig şi foarte cald, cumva în acelaşi timp, şi-ndată după asffi s-a repetat fenomenul meteo de azi-dimineaţă : m-a trezit aburul cafelei, plimbată ispititor pe la nasul meu.

Erau ceasurile zece din noapte cînd i-am auzit hăulind prin beznă pe băieţii conduşi de Number One, deschisesem larg uşa, şi strigătele au pătruns înăuntru sub formei unor ghemotoace cil două picioare. Am dezbrăcat unul cîte unul ghemotoaccle, căutînd să le ţin cît mai departe de foc şi trăgîn- du-le pumni zdraveni în spate. Abia după vreun sfert de ceas am început să le identific sexul – fe
Lele erau numai şase, dar păreau mai bărbătoase decît cei patru băieţi.

Nu mi-am dat seama cum fuseseră îmbrăcaţi pe timpul urcuşului pînă cînd au terminat să-şi clădească echipamentul : a ieşit un muşuroi mai înalt decît orice obiect din *living*. Confuzia omului meu de jos, care mă speriase cu „o duzină de puştoaice“, se trăgea de la părul persoanelor – unele fete erau tunse scurt, băieţeşte, iar băieţii erau tuspatru ple- toşi. în rest, arătau cu toţii cam la fel de înalţi şi zvelţi şi bine făcuţi, cu mîinile şi obrajii roşii de ger, dar nu păreau frînţi după ascensiunea eroică – ăsta-i cuvîntul – de peste cinci ore, prin cea mai groasă zăpadă şi cel mai afurisit viscol din cîte trăisem aici. Doar o vagă nesiguranţă a gesturilor le trăda o apropiată .epuizare, capătul puterilor – pe care-l şi întrezăream. Cum băieţii lui Number One •vedeau şi ei acest capăt, făceau tot posibilul să-mi pună în scutece, cît mai repede şi eficient, musafirii.

— Ştiţi, începu deodată o lungană cu ochi verzi-jucăuşi, blondă-blondă, perfect proporţionată şi cu gesturi rotunde, studiate, v-am adus o scrisoare de

recomandaţie. Poftim mesajul – şi-mi întinse uri plic la care nici n-am vrut să mă uit.

— Ţine-o la dumneata pînă vă beţi ceaiul, am alungat-o de lîngă mine. Văd eu pe urmă ce scrisoare vă ticluiesc, pentru toată trupa ! Gata laviţele ?

Pe lîngă bătrîna mea laviţă de brad, aveam în *living,* în lungul pereţilor, două bănci late şi destul de largi, rabatabile, fixate în balamale, care la nevoie puteau sluji şi de priciuri – şi pe care băieţii lui Number One tocmai le ridicau. Alor noştri le rezervasem dormitorul de sus, cu mătăhălosul Number Onc în patul meu (niciodată, pînă acum, conjugal), şi cu ceilalţi doi – pe paturile pliante. T)acă 'stau să mă gîndesc bine, o grămadă de lucruri în casă erau rabatabile şi pliante – din raţiuni de folosire judicioasă a spaţiului. Ridicînd casă, la un moment dat mă ispitise ideea s-o aşez toată pe o placă turnantă – foarte normal pentru unul care se-nvîrte precum clinele în jurul cozii, cum mii învîrteam eu pe-atunci.

În ce mă priveşte, trebuia să dorm lîngă staţie- deci numai în *living.* Singura problemă era unde va dormi Vili, şi am discutat-o, mai exact – am sîsîit-o între noi, în chicinetă, în timp ce pregătea cele cincisprezece ceşti de ceai rusesc, tare şi cu multă lămîie. Am întrebat-o dacă i-ar conveni să coborîm masa de-acolo (şi aceea tot rabatabilă !), ca să-ncapă în chicinetă încă un pliant, dar am primit un ghiont zdravăn, pe măsura spiritului ei de- echipă :

— Nici nu mă gîndese ! m-a scăpărat cu privirea. Dorm lîngă tine, Boss, ca să-ţi încălzesc spatele şi să te feresc de vise urîte !

Prima şi-ii terminat ceaiul lungana cea blondă-blbndă cu ochi verzi-jucăuşi. Am simţit că şi-l terminase fără să o privesc, şi nu mă uitam la ea fiindcă emana un soi de pericol latent, ca o ameninţare, dar blonda a reuşit să-ini prindă privirea şi,, profitînd de ocazie, m-a pus la pămînt :

— Ştiţi, de fapt ne-a trimis aici Piticot!

M-am înecat cu ceaiul, am tuşit, am lăcrimat, am mai băut o gură şi m-am înecat iar, dar timpul mă

presa, nu reuşeam să-i ţin piept oricît m-aş fi opintiu Pînă să mă dumiresc ce se petrece, blondei se şi proţăpise în faţa mea şi, dîndu-mi plicul, prinse să se îmbrace :

— Iar acum vom da de mîncare la cîini. Aveţi nişte apă caldă ? Mîncare şi străchini avem noi.

— în regulă, am zis, ca şi cum nici nu m-aş fi înecat cu ceaiul. Şi cum aveţi de gînd să organizaţi trebuşoara asta, afară, unde-i o vreme, cu totul întîmplător se potriveşte zicala, nici clinele să nu-l scoţi din casă ? ! Vă mătură vîntul la vale cu străchini şi cu jcîini cu tot ! Sau le legaţi niscai balast de picioare ?

— Ridicăm cortul ! mi-a răspuns provocator blonda, aplecată peste un rucsac în care ar fi încăput şi fabulosul rucsac al lui Vili, şi Vili însăşi, cu toate surprizele cărate de ea în el. Avem un cort special pentru elveţienii ăştia. Cine mă ajută, băieţi ?

Ar fi fost o crimă să-i las să ridice un cort la imensitatea vîntului de acum. De-abia despăturit, orice cort ar fi devenit într-o clipă o paraşută ucigătoare, capabilă să scoată de pe fundul mării pînă şi o corabie atît de uşoară cum îmi scufundasem eu, în străfunduri, Corabia de piatră !

M-am ridicat şi-am tras-o pe blondă de mînâ pînă ajuns la nivelul ochilor mei, ca să priceapă :

— Cît sînt eu ştab aici, chestia astei nu se în- tîmplă. *Nu acum.* Aduceţi Sinii înăuntru, hrăniţi-i, şi după aia mai discutăm. Bagă la cap ce-ţi spune unul care a avut şi cîine în casa asta. Priceput ?

Ochii verzi-jucăuşi ai blondei se tulburară o clipă, ca şi cum ar fi ţopăit un drac mititel prin ei :

— Să-i aducem *înăuntru ?*

— Am vorbit clar.

— *Cum doriţi,* ridică ea din umeri, porni spre uşă şi o deschise, trase zăvorul la uşa exterioară şi slobozi spre univers ceva de neînţeles, asemănător cumva cu strigătele de luptă ale indienilor daka- tai, folosite de marinari astă-toamnă.

Şi, înainte ca să înţeleg ceva, m-am trezit şi fără

living, şi fără casă, şi fără Vili, şi fără suflare, şi fără grai – faţă în faţă cu sfîrşitul pămîntului, aşa cum e descrisă chestia asta în Cartea de la căpătîiul laviţei :

Doi ochi aprinşi, scînteind verde-roşu, mă fixau deştepţi de pe prag, exact do la înălţimea clanţei. Ochii erau înfipţi în ceva cu labe, cam de mărimea unui pui de urs alb, iar labele, de grosimea burlanelor pentru scurs apa ploii, prinseră a păşi în *livina.* Se auzea un zgomot ca la despicarea butucilor de fag noduroşi, ceea ce nu părea să împiedice Fiinţa să înainteze – dezinvolt şi maiestuos. Lingă mormanul de echipament al musafirilor mei, Fiinţa se opri, îşi înclină partea din faţă spre haine, în limp ce terminaţia opusă a acelui corp prinse a-se balansa ca un metronom – dacă vă puteţi închipui un metronom cam de mărimea unui măturoi de curte. în acele clipe, se auzi un fel de fornăit, ca de vacă în timpul păscutului. Fiinţa repetă mişcările, foarte ciudat !, şi-n dreptul locului de pe duşumea unde dormise, ani în şir, răposatul meu dalmaţian, cu deosebirea că, aici, extremitatea pos- terioară a corpului colosal rămase inertă, într-o atitudine de sinceră reculegere : pînă şi fornăitul specific vacilor în timpul păscutului abia dacă se auzea. Oprindu-se apoi în mijlocul Zimnp-ului, Fiinţa începu o activitate care părea punctul culminant al dezastrului – scuturatul şi tropăitul. Şi cu asta lucrurile se mai umanizară, îmi redobîndii răsuflarea, graiul, te*n<7-ul şi celelalte, iar din toată alcătuirea aceea de frig, ţurţuri, gheaţă şi aburi albi, ieşi la iveală un Saint-Bernard – ud leoarcă şi duh nind de la o poştă a cîirre. Recăpătîndu-şi forma iniţială şi agilitatea, el trecu repede în revistă toate persoanele din încăpere, avînd pentru fiecare cîte un cuvînt bun – cu excepţia mea : după ce inâ mirosi îndelung, cu coada inertă, ca şi cum şi-ar li manifestat şi faţă de mine cea mai sinceră reculegere, se retrase în colţul opus, drept lîngă cufărul cu manuscrisele despre gnomi, unde, învîrtindu-se în cerc de trei ori, ca un şaman, se pleoşti cu burta de duşumea. Zgomotul amintea căderea unui sac cu nisip, iar zgudui tura s-a resimţit probabil pînă la debarcader. Am răsuflat

uşurat, în ciuda privirilor bănuitoare ce mi le arunca individul de lîngă cufăr.

Răsuflasem degeaba. Scena s-a repetat de încă nouă ori – asemănătoare în cele mai fino detalii. Ştiu totul după sunete, pentru că după al cincilea am închis ochii, nemaiputînd suporta. Cînd i-am deschis, am zărit în locul duşumelei un covor gros de zăpadă, pe care se lăfăiau, cu limbile scoase de-un cot, zece bernardini pursîngo, într-o miasmă de cîine caro ar fi alungat pisicile de pe tot pămîntul...

în pragul holului stătea triumfătoare blonda-cea-blondă, iar în pragul bucătăriei tremura îngrozită Vili. M-am uitat bine, nu se vedea nici o seîndură liberă din duşumea. Nimeni dintre ceilalţi nu păreau miraţi, nici măcar Number One şi echipa lui, pe măsură ce li se topea zăpada de pe blană, se ridicau, căutîndu-şi un loc mai uscat. M-a intrigat faptul că nu mîrîiau unii la alţii, deşi era clar că, schimbîndu-şi locurile, se deranjau şi se incomodau : în afară de experienţa mea tristă cu Spirt, mă dovedeam un ageamiu ilustru în acest domeniu.

II

Multă vreme crezusem că sînt singurul specimen care am copilărit ori în cer, ori în altă dimensiune a Universului, unde nu existau copii : pînă la începutul şcolii, nu-mi amintesc să-mi fi împărţit lumeţi copilăriei cu cineva de statura mea. Nu-mi amintesc nici un băiat cu care să mă fi încăicrat pentru vreo minge şi nici o fetiţă cu care să fi căzut la înţelegerea veche de cind pămîntul – „arată-mi-o pe-a ta, şi eu ţi-o arăt pe-a

mea !“ Ca să înţeleg deodată că nu eram singurul : nici Vili nu era prea departe de condiţia mea...

Cred că la asemănarea asta ciudată mă gîndeam (de a nu fi avut nici unul dintre noi prieteni de joacă în copilărie), în dimineaţa în care Vili, rezemată de fereastra bucătăriei, cu privirea aţintită spre adîncul oglinzilor bunicului ei de pe ţărmul mării, nu ştia şi nu vedea cum se mişcă sticla sub masă,, nimerind la îndemîna piciorului meu – la înde- mîna piciorului ! Vili îmi turcia vrute şi nevrute despre felul cum scoseseră gnomii clopotele şi oglinzile de pe fundul mării, ci da !, parcă nu se ştie că gnomii nu fac lucrări scafandriere, evocîndu-şi mereu bunicul, deci o copilărie reală, şi eliberîndu-mă; astfel de apăsarea acelei întrebări care mă obseda tot mai mult – cine este Vili de fapt şi de unde a venit ea ? !

Ascultîndu-i basmul, a trebuit iarăşi să-i dau dreptate lui Saint-Exupéry, care-şi mărturisea obîr- şia cam aşa :

De unde sînt eu ? Sînt din copilăria mea ! Sînt din copilăria mea ca dintr-o ţară !

Prin urmare asta să ne fi adunat oare, faptul clinici unul din noi nu era legat de o astfel de „ţară“ – asemenea imigranţilor care rătăcesc prin oraşe străine căutîndu-şi cu disperare tovărăşia ?

„Gnomii nici nu s-au arătat la faţă atunci – povestise Vili, îngropată pînă la genunchi în aşchiile de marmură pe care le cioplea de pe trupul ei sărmanul Michelangelo pentru a da la iveală lima de vioară a coapselor lui Caroline, trăgînd şi el cite c duşcă din sticla de sub masă, nu degeaba se plimba sticla aia de la fereastră spre piciorul meu. Nu i-a văzut nimeni la faţă pe gnomi : numai degetele noduroase, muncite, degete de muncitori în piatră, le au ieşit la iveală deasupra valurilor, şi derbedeu de pe ţărm au luat din miinile lor clopotele de bronz poleite, întrebîndu-se unde este argintul mai mult, în clopote sau în oglinzi ?“ – deci asta îi frămîntase pe netrebnicii carc-i văzuseră puiul d« scoică goală în copilărie, în lumina mării !

Iar mie, ascultînd-o pe Vili, îmi ardeau obrajii şi mi

se împăienjeneau ochii după palmele usturătoare ale unor necunoscuţi, pe cheiul altui port la aceeaşi mare, cînd, lăsînd pentru o clipă timona şi corabia lor de piatră plutind în deriva, străinii aceia m-au pălmuit :

„Cum n-o vezi, idiotulc?!“

Ceea ce trebuia eu să văd era marea şi nimic altceva, dar în clipa aceea nu zăream decît un fel de cîmpie vălurită, cenuşie şi de necuprins cu privirea —• fără strop de culoare albastra pe ea, făgăduită în atîtea poveşti minunate, în care crezusem cu toată candoarea ! în plus, cum s-a şi văzul mai tîrziu, eram incapabil să identific ceva mai mare din ceva mic – şi cu deruta asta precoce am rămas pînă-n ziua de azi... Amintirea asta a mea e mai săracă, mi-am zis, păleşte în faţa splendorilor cunoscute de Vili, n-are rost să mă laud cu ea...

„Dar au lăsat, în schimb, un bilet nesemnat“, continuase Vili povestea, Michelangelo cioplea în continuare trăgînd pe furiş din sticlă, şi sticla aluneca docilă spre mîna mea.

„Cine ■— gnomii ?“

„Bineînţeles. A fost o bărcuţă de hîrtie, cum fac copiii, pe care valurile au adus-o la ţărm. Caligraful Portului a observat că pe bărcuţă scrie ceva, au despăturit-o, dar, fiind prea beţi ca s-o poată citi, au pus-o în Registrul Maritim. Cînd şi-au adus aminte de ca – n-au mai găsit-o acolo...“

„lartă-mă, Vili, dar astea-s basme de adormit...“

„Nu te lega de copiii mei, Boss!“ s-a bîlbîit de furie Vili în dimineaţa aceea, îmbrăţişîndu-şi singură umerii, cîi de frig.

Probabil, aveam o mască nătîngă gindindu-mă la toate astea, altfel n-aş fi auzit-o pe blonda-cca- blondă izbucnind în rîs :

— Ce vi se pare, şefule ?

— Vă iubesc, am spus. Pe toţi douăzeci – aşa nebuni cum sînteţi.

— Deci se aprobă ?! explodă fericită blonda. Pornim spre Canton ?! Chiar ne daţi voie ?!

Zăpada dintre cîini se topise, crescuse în schimb intensitatea mirosului : pisicile din tot universul erau moarte de frică acum.

— Corect, am zis. Faceţi tabăra la Canton.

Cu timpul, vreau să spun – pînă să ajung în sihăstria asta, şi chiar şi aici, au fost destui care mi-au spus pe şleau că aş fi trăit cîndva ori în cer, ori în alţii dimensiune a universului, şi cea mai convinsă de acest adevăr s-a arătat, fireşte, Signo- ra, de îndată ce Corăbiei de piatră în care o îmbarcasem, grăbit ca toţi mirii, începuse să-şi dovedească iuţeala şi mobilitatea pe ale vieţii valuri. De fapt, omisesem un singur lucru în construcţia ci – realitatea că

a crea corabia nu înseamnă nici pe departe a ţese pinzele, a făuri piroanele, a citi stelele, ci a afla gustul mării, care e unul, şi în lumina căruia nimic nu mai este contradictoriu, ci o contopire în aceeaşi dragoste...

Degeaba îşi răcise gura cu mine bunul meu coleg de odinioară, Antoine de... (glumisem cu Vili, că îmi scapă cîteodată numele lui întreg, cum aş putea să-l uit ? !), după ce îmi arătase cu degetul, ca unui prost, şi esenţa plutirii, în *Citadela :*

Contrariul corăbiei este marea, dar marea a de- senat şi a ascuţit etrava şi carena corăbiei !

„Mă tem că m-am lăsat ademeni tăi de un monstru, spusese ferm Signora, evitîndu-mi însă privirea. Tu eşti Altceva, nu eşti Om ! De ce mă chinu- ieşti ? De ce nu ţi-ai luat pe Cineva pe măsură ? !“

Toate bune şi frumoase, dar care îmi era măsura ?

Judecind după cantităţile tot mai mari de băutură pe care le turnam în mine pe vremea aceea sau după cît mîncam cînd mă apuca foamea sau vînătăile de pe coaste şi de pe genunchi care-mi apăreau după ce-mi făceam de lucru cu vreo bună prietenii de o searăi – se părea căi nu aveam absolut nici una, vorbesc de măsură, sau că le-ntrec pe cele cunoscute de omenirea întreagă.

„Ar fi trebuit să vezi chestia astei din prima zi“, am

mărturisit în faţa Signoréi, şi Signora, ca să vezi ce putere au cuvintele cîteodată, a făcut următoarele lucruri :

— şi-a înşurubat capacul stiloului :

— a închis mapa cu manuscrisul tezei de doctorat ;

— a stat o oră în faţa oglinzii ca săi se facă mai frumoasă ca Nefertiti;

— şi-a pus pe umăr geanta de voiaj, care, dezi- cînd toate apucăturile tuturor femeilor de pe pă- mînt, era pregătită în orice clipă pentru înconjurui lumii ;

— a ieşit pe uşă fără nici un cuvînt

— şi nu s-a oprit pînă la Sheremetycvo-2.

întoreîndu-se de la Babushka, mi-a apărut în casă cu totul altă femeie : una înfrumuseţată! dc suferinţă şi iertătoare, mult-prea-înţelegătoare, su-

fletistă „pînă la marginea cea mai de jos a jignirii“ – vorba Contelui, fiindcă şi altruismul, mila, întrajutorarea aproapelui „pot atinge uneori, din păcate, limite inferioare, cu efecte diametral opuse scopului nobil iniţial“, cum îmi explica el, scormonind hăul regretelor sale trecute...

Venise cu ştiinţa specială a femeilor din rasa •ei, eu blestemul lor de a ierta, izvorît probabil din imensitatea stepelor în care călăreţul, gonindu-şi calul pînă ki epuizare, pe la asfinţit întîlnea o femeie – şi o chinuit! şi pe ea...

„E adevărat, o întrebasem pe Babushka, prima ■oară cînd mă dusese Signora *să mă arate* înţeleptei •sale bunici, e adevărat, stimată Babushka, cc-am citit undeva despre bărbaţii din stepe, că-şi legau femeia de cal cu o funie şi aşa tropăiau pînă la căderea nopţii ? Şi că, ajunşi la capătul zilei, găsindu-şi un loc potrivit de popas la lumina stelelor, descălecau şi împiedicau calul şi scoteau de sub şaua de lemn carnea pe care o călăriseră ziua toată, frăgezind-o, şi făceau focul, şi frigeau carnea, şi muşcau din ea ■bucăţica mai bună, aruneînd cîinelui osul şi, la sfîr- Şit, femeii – zgîrciul ?“

„Boje-moi, se bătuse Babushka peste gură, ce grozăvii îmi spui ! Aşa ceva numai sălbaticii de foarte departe făceau, şi nu oameni din neamul nos- ’iru [1] Cine o fi scris asemenea năzdrăvănii ? !“

..Vreun istoric, nu ştiu precis.“

„Istoria... murmurase Babushka. Ai văzut îngrădirile antitanc, alea mari, din beton ? Pînă acolo veneau nemţii, pe motociclete, să se fotografieze în ţaţa oraşului ! Şi istoricii ce ne arată ? ’S-au dus lupte grele, cetăţenii s-au înrolat pînă la ultimul moscovit, şi duşmanul nu a trecut !’ Dar Papasha al meu ? Undeva pe acolo a murit şi Papasha – ar fi avut astăzi şaptezeci şi trei de ani...“ se umeziseră ochii Babushkăi, şi Signora îşi ştersese şi ca coltul ochilor, iar la vizita următoare, < inel venise şi Piticot cu noi şi povestiserăm iarăşi despre război, plînsese deodată şi Piticot.

Piticot plînsese şi ea lîngă soclul Istoriei 1

Da, văzusem simbolul acelor fortificaţii nu departe de Sheremetyevo-2, erau sinistre, dar şi mai cumplite trebuie să fi fost faptele în sine, şi-atunci, stînd la umbra căsuţei străvechi de birne, cu pereţi dubli şi trei rînduri de geam, în plina pădure, nu departe de Moscova, unde-şi ducea Babushka veacul, mi-am amintit deodată expresia de suferinţă şi îngindurarea Contelui, cînd îmi vorbea despre trecutul patriei sale :

„Cel mai cumplit a fost în iarna lui '41 spre ’42, cînd nemţii vedeau foarte clar zidurile Kremlinului, şi erau întărîtaţi şi surescitaţi ca nişte cîini cărora le arap de departe, osul ! O blasfemie pusă în cir- .culaţie de gurile rele pretindea că o singură ladă de aspirină Bayer le mai lipsise, ca s;i cucerească oraşul ! Fiul meu acolo şi-a găsit moartea, apărînd capitala...* îmi zisese odată, lăsîndu-mă cu gura căscată : era imposibil să ţi-l închipui pe Conte – tată ! Pentru că nu ne putem imagina bătrînii din jurul nostru altfel de cum urată etern bătrîni ; chipul copiilor, ei, da 1, ştim şi ne filâcp să-l proiectăm în viitor, făcînd din ei icoana unei posibile deveniri ; bătrînii însă condensează însuşi timpul în jurul lor, cristalizîndu-l ca pe-o lentilă de chihlimbar, în mijlocul căreia stă îngheţat, şi nemuritor în memoria noastră, trupul lor ca de fosilă... Pe măsură ce însumi îmbătrîneam, observînd atitudinea tinerilor faţă de mine, înţelegeam că nu exagerez deloc lucrurile – pentru ei nu eram altceva decât fosila de la ora 21,00 p.m., aşa cum apăream, la deschiderea clubului de noapte, pe scaunul cu picior de cocostîrc din faţa barmanului, şi aşa rămîneam în amintirile lor pe vecie !

Nici Babushkii nu vedea în mine un tată, vreau săi spun – tatăl unui copil pe care să-l aducă pe lume Signora, iar „înfierea“ lui Piticot de către noi, din simpla dorinţă de a creşte o fetiţă, i se părea şi lăudabilă, şi puţin condamnabilă, plină de riscuri în orice caz !

„Gestul vostru e duios,'zicea Babushka, dar aveţi voi doi timp destul să creşteţi un copil ? Un copil orfan cere de două ori mai mult timp ! După moartea eroică a lui

Papasha al meu, eu am lucrat la un orfelinat – trebuia să mă întrebaţi pe mine ce înseamnă un suflet mutilat de copil !“

îmi amintesc c-am lăsat-o în bucătărie frămîn- tind aluatul pentru extraordinarii ei pirojoci cu carne şi învătînd-o pe Piticot ruseşte, şi, ţinînci-o strîns lie Signora de mină, am plecat la fîntinii să aducem cele zece vedre de apă pentru baia cu aburi, construită după modelul saunelor finlandeze, undeva, ascunsă printre copacii din spatele casei : de fapt, totul era pădure acolo, pădure înaltă de mesteceni paUzi şi trişti. Şi, învîrtind roata fîntînii, îmi scîrţîia în auz plînsul ei disperat, urît, de femeie învinsă, l-am propus :

„De ce nu-i spui adevărul ?“

Mestecenii tăceau în încremenirea lor feciorelnică.

„Nu-i spun nici moartă aşa ceva. Babushka a fost pentru mine ca o mamă, n-ar rezista dacă ar afla cît sufăr din cauza ta 1 Las-o să moarii împăcată cu ideea asta – că sînt fericită cu tine, ca sîntem fericiţi amîndoi cu fetiţa.asta...“

„Spune-i, am insistat. Povesteşte-i ce monstru sînt! Descarcă-te, varsă-ţi oful – şi ai să te simţi despovărată ! Sînt curios, cu experienţa ei de viaţă şi cu atîta bunătate care iese din ea ca aerul pe care-l respiră, cît de vinovat mă va crede ? De ce n-ai curajul să ne arbitreze viaţa o femeie ca ea ? 1“

Signora s-a uitat la mine cu ochi rotunzi, perfect rotunzi, desenaţi parcă pe-o schiţă tehnică – două cercuri exacte :

„Du-te dracului ! m-a repezit. Să nu te pri-nd ia încerci să mărturiseşti ceva !“ m-a ameninţat cu de-getul – îmi ghicise intenţia.

„Deci eşti convinsă că- Babushka m-ar ierta !“

„Care rusoaică normală nu te-ar ierta, Canalie ? ! Doar ştii cu cine ai de-a face ! Şi, mai ales, una implicată direct, cum este dînsa faţă de mine ! Fii măcar o dată bărbat – şi taci din gură ! Te rog 9

Mestecenii nu-şi putuseră ţine răsuflarea – fre-mătau abia auzit, clătinîndu-se : niciodată n-am văzut arbori mai sfioşi ca aceia, poate doar irepetubilii pini şi

molizi din jurul motelului, demult, cînd auzeam dinăuntru cum se tot prăbuşeau avioanele, împreună cu Caroline...

„Bine, am zis, am să tac. Dar promite-mi şi tu că o să luăm cu noi în mormînt secretul – faţa de Piticot. Ai atîta inimă în tine să o laşi să te creadă mamă pentru totdeauna ? Indiferent ce ni se va în- tîmpla ? Indiferent dacă reuşim să rămînem împreună sau nu ? A reau să te hotărăşti acum ! Acum sau niciodată, Ludmila !“ i-am spus numele rusesc' în pădurea rusească, pregătind apa pentru baia rusească, în care puteam să jur că, în ciuda interdicţiei spectaculoase din noaptea aducerii lui Piticot acasă, Signora nu va rezista – trecuse o grămada de timp de cînd, perpelindu-se cu îndărătnicie, ma tot respingea, iar tratamentul complex cu feluriţi hormoni nu-i folosea, evident, la nimic, poate doar o scotea şi mai mult din minţi.

A dat din cap cu amărăciune, lăsîndu-şi degetele inerte, în lungul coapsei, şi picăturile de apă i se prelingeau în iarbă, în lumina filtrată a soarelui, de parcă ar fi visat cu ochii deschişi la ceva. Toată atitudinea ei dădea chip tristeţii – şi m am întrebai cînd şi unde o fi cunoscut-o pe Signora camaradul meu de aerodrom, Antoine de... dacă a definit-o atît de fidel şi laconic, într-o singură propoziţie : -

Tristeţea este totdeauna formată din timpul care curge şi nu şi-a dat roadele...

Cînd şi-a ridicat ochii spre mine, erau mai limpezi ca apa din fîntîna bătrînă, limpezi şi inexpresivi :

„Mă şantajezi ca întotdeauna, dar nu am încotro – trebuie să accept. Ştiu însă că ne vom despărţi. Nu-ţi mai suport stilul de viaţă. N-ai decît să le distrugi, văd că nu suporţi lipsa ei, te şi înţeleg, dar nu mă ucide şi pe mine...“

Baia s-îi încins pe-nserat, Signora mi-a arătat cum se folosesc măturicile, cum se toarnă apa pe pietrele înfierbîntate, toate amănuntele băii ruseşti şi, la lumina opaiţului afumat, atît de plin de funingine că nu ştiai cum să-l apuci, s-a întîmplat şi restul – cum era şi de

aşteptat. Signora era neschimbată şi mai era cumva : sălbăticită, asta-i cu- vîntul, amintindu-mi clipă de clipă pasiunea necenzurată arătată de Caroline după mai lungile mele absenţe. Pînă şi cuvintele spuse în şoaptă, incoerente, i le repeta, şi repetiţia asta m-a îndîrjit şi am dominat-o lucid şi în duşmănie,, şi Signora *a* simţit duşmănia, întrebîndu-mă la sfîrşit – poate mai mult cu degetele împletite pe ceafa mea :

„De ce n-ai vrut să trăim frumos, dragul meu ? De ce ?“

La chestia asta nici Contele n-ar fi găsit citatul potrivit din *Ecleziast* – ce era să-i răspund ? Nu ştiam cum sa-i opresc tremurul degetelor pe omoplaţii moi, din caro se chinuia probabil să-mi picure apropierea, contopirea, aşa cum i se scurseseră picăturile de apă strălimpede lîngă fîntînă. A încetat singură, brusc, ca la comandă, cînd a-nţeles că nu va primi nici un răspuns...

Am mîncat pirojoci calzi cu carne, unşi cu unt. Babushka ne-a oferit cvas, era rece şi mergea perfect amestecat cu vodcă şi-am păcălit-o toată seara pe biata femeie, lăudîndu-i cvasul – nu vedea ni meni ce amestec îmi puneam în pahar. Piticot şedea pe genunchii mei, ţinîndu-mă strîns de după grumaz, înghiţea pirojocii ca la scamatorie şi i se făceau ochii tot mai mici, somnoroşi, ochi de adevărat Piticot, dar minuţa ei emana căldura, şi fineţea, şi vitalitatea lui Caroline, şi însăşi Caroline orii prezenta acolo, în casa străveche eu pereţi dubli de bîrne groase, atit de concretă că o vedeam, şi ea mă vedea pe mine, şi aşa de aproape de Sheremetyevo-doi (sau a *doua ?* !), genele Nordului, mi-am spus, schim- bînd-o pe Piticot pe celălalt genunchi.

„Tu fericită. Ludmila întreba Babushka, nu eram obişnuit cu topica asia şi cu absenţa unor verbe auxiliare, înclinînd-se mult spre noi, cînd către unul, cind către celălalt, ca şi cum ceva i s-ar fi părut ireal sau fantomatic, contrafăcut

„Da, Babushka, sigur că da !“

Bătrinica îşi trecea degetele peste părul alb, ca argintul, fusese de bună seamiî o femeie frumoasă — fotografii din tinereţe nu avea, dar frumuseţea lasă

peste timp o amprentă aparte, şi femeile ce o poartă sint numite, cumva codificat, interesante.

„Atunci, de ce *el* atîta bea ?“

înţelesese trucul, mi-a fost ruşine, Piticot adormise cu capul pe pieptul meu, abia am dus-o la culcare şi-am ieşit în pădure – mestecenii tăceau din nou, şi avioanele nu se auzeau, ca şi cînd nici n-ar fi existat, exact aşa cum, venind la aterizăii-’ peste seculara pădure din împrejurimile Moscovei

— privind în jos nu zăreşti nici o casă, nici o urmă de viaţă pe sute de kilometri patraţi... Cerul nu se vedea printre coroanele arborilor, nici o stea nu licărea, şi vecinii Babushkăi erau mai departe dccît puteai cuprinde cu închipuirea.

M-am dezmeticit brusc în pădurea aceea, îmi era ostilă, îi simţeam duşmănia, ca să mă dumiresc că totul e mai simplu de fapt : nu o cunoşteam şi nu mă ştia, eram un străin pentru mestecenii ăia puri şi feciorelnici în tăcerea lor delicată.

N-am scos un cuvînt, atunci, despre adevărata mamă a lui Piticot, totul a fost bine pinii lâ ultima clipă, cînd Babushka ne-a pus în bagaj un pachet mare cu pirojoci fierbinţi – „pentru devocika !“ a n ngîiat-o pe Piticot, ciufulindu-i cîrlionţii :

„Babushka iubeşte pe devocika !“

în schimb, s-a apucat să trăncănească Signora, la vizita următoare, încă în acelaşi an : i-a mărturisit tot, şi, întorcîndu-se, mi-a dat măsura subtilă a necuprinsului suflet al acelei femei, aducîhdu-mi aminte şi mie că de fapt am copilărit altundeva, în cer sau într-o dimensiune specială a universului, unde nu existau copii. Signora a adus, evident, un coş plin cu pirojoci copţi de Babushka şi, privin- du-mă cu milă, mi-a spus :

„închipuie-ţi că ştia tot : că este fetiţa ta cu altă femeie. Aştepta numai *cînd* îi vom mărturisi – şi aştepta amănuntele. Şi ştii ce a zis ? Că nu te-a condamnat e altceva, mai ales că... ă-ă-ă... mă rog... mama fetei a şi murit între timp. Dar despre tine ştii ce a zis ? Că pari

Altceva decît o fiinţă umană ! lartă-mă că ţi-o spun, dar de cîte ori xrei să ţi se repete adevărul ăsta – ca să înţelegi, în sfîr- şit, cine eşti ?“

Am avut iarăşi senzaţia că-n următoarele clipe voi pierde şi casa, şi *living-ul,* şi pe Vili, şi viitorul : tropăind ca elefanţii şi fornăind ca vacile la păscut, reveneau învingători bernardinii. De parcă acum păşeau prima oară în *living,* cîinii repetau întocmai ritualul intrări- în scenă, ca în ajun : aruncau o pri vi re circumspecta, de tatonare, amuşinau mormanul de haine şi locul de odihnă al răposatului dalmaţian, dădeau din coadă recunoscind-o pe Vili, şi nu dădeau din coadă în dreptul meu – şi îşi căutau locul pe duşumea. După graba cu care se învirteau în cerc de trei ori, ca şamanii, delimitîndu-şi locul ferit de duhurile rele („marcarea terenului propriu“ o făceau, ca să vezi – cită înţelepciune !), n-ai fi zis că afară e mai plăcut decît ieri nu le ardeţi de piimbare prin nămeţi şi prin viscol, chiar dacă aveau, la rădăcina genetică, cadrul hibernal elveţian !

Pină să revină în casă însoţitoarele şi însoţitorii acestei grupe de şoc patrupede, am profitat de condiţia mea de prizonierat şi, imobilizat pe laviţă, cu un bernardin pe post de caraliu vigilent, care nu mă pierdea din ochi, culcat la un pas de laviţă, ca un covor mişcător, am citit scrisoarea de la Piticot :

„Dragă tată,

Sînt foarte curioasa dacă bernardinul meu le-a recunoscut şi dacă tu l-ai identificat dintre ceilalţi : ultimele cercetări de psihologie animală susţin că un ciine crescut de mic va dobindi foarte mult din felul de a fi al stăpînului (şi chiar invers : convieţuind cu un patruped de casă, stăpînul va prelua o mulţime dintre apucăturile celuilalt !). Ce-nseam- nă mediul !

Te rog din suflet, nu mă crede nebună ! Am fost la o expoziţie de specialitate, ştii tu – expoziţiile chinologice cu concurs, şi erau atît de frumoşi, că nu m-am putut

abţine ! Acum sînt membră a Clubului Saint-Bernard din oraş, am o mulţime de atribuţiuni, şi printre ele – organizarea taberei speciale pentru dresajul clinilor utilitari de salvare montană. Singură mi-am asumat misiunea, am ştiut că vom găsi înţelegerea ta, în fond – mă gîndeam şi la singurătatea care bănuiesc că te apasă, îţi va fi de folos prezenţa prietenilor mei, te asigur că Piticot nu se împrieteneşte cu oricine !

Eu ma pregătesc intens pentru un examen-con- curs, poate obţin un post mai bun. Dacă reuşesc, voi lucra la o policlinică nou deschisă, foarte bine utilată, şi ghici unde ? Vizavi de institutul lui M a m i : Şi pentru Everest va fi mai bine, nu-l voi mai ţine atîta timp singur, închis în hol, ştii ce mult suferă cînd întîrzie stăpînii de acasă ? Ei, şi sînt destule necazuri cu el ! Dar e bun şi ascultător, chiar surprinzător de inteligent pentru vîrsta lui – abia un an şi jumătate ! Arată-i afecţiune, ştiu că eşti adorat de cîini, şi-ţi va fi credincios toată viaţa. Dumnezeu să mă ajute să cîştig postul – şi ne vedem pe 21 decembrie, pînă după Anul Nou. îţi mulţumesc pentru tot ce vei face şi te îm- brăţişez cu dragoste,

Piticot“

— Everest, am mormăit, şi-au bătut joc de cîine !

Şi temnicerul meu vigilent, moţăind cu botul pe labe la un pas de laviţă, s-a dat imediat de gol : ca un arc destins, s-a ridicat cu lăboanţele dinainte pe marginea laviţei şi, dînd din coadă mai-mai s-o rupă, a-nceput să mă spele de zor pe faţă. I-am frecat urechile, şi bernardinul şi-a recunoscut imediat nobila-i sorginte – a prins să geamă şi să grohăie ca un porc !

— Boss, am auzit interfonul, de data asta am sfeclit- o ! Eşti acolo ? Sau te-au mîncat de viu căţeluşii ăia ? se maimuţărea omul meu de jos. Dacă eşti viu, stai jos – şi ascultă bomba !

A înnebunit lumea, mi-am zis, cine ştie ce scrîn- tiţi au mai apărut peste noapte în bază ! Sincer vorbind, nu m-am temut niciodată de cîini, aveam
experienţa comunicării bilaterale cu dalmaţianul, îi

suportasem uneori şi istericalele, dar ăştia, Cristoase !, printre care trebuia acum să păşesc, fără să-i calc pe coadă, pînă la măsuţa cu aparatele, erau altceva. Dumnezeu mi-e martor erau absolut altceva. Am ajuns totuşi teafăr la interfon :

— Încă nu m-au mîncat, fii pe pace, au tot timpul. Ascult.

— Boss, mi-a vorbit tragic omul do jos, nu se prefăcea, era toată durerea lumii în vocea lui, auzi, Boss, azi noapte s-a scufundat bacul ! înţelegi ce-ţi spun. Boss ? Nu mai avem bac. S-a dus la fund.

— Cine era pe el ?

— Nu era nimeni, cine naiba să fie ? Azi-noapte. pe la trei jumătate, a crăpat gheaţa şi s-a zis cu el. A rămas o copcă. Dacă geruioşte în continuare aşa, dispare şi copca asta.

— Ce tot îndrugi că a crăpat gheaţa ?! m-am răstit la el. N-a mai crăpat şi-n alţi ani ?

— Da-n alte ierni nu a nins cui acuma, Boss. Avea zăpadă pe el încă pe-atîta cit ora bacul cu totul. Pe puţin b tonă !

Mi-am amintit figura îngrijorată a Căpitanului, astă-toamnă, cînd mă-ntrebase dacă obişnuim să-i verificăm carena – uitasem de carena bacului, şi de bac, şi de slujba, şi de restul lumii acesteia neinteresante, de cînd cu Vili. îmi părea rău de bac, toată baza nu mai avea nici un haz fără el, cum naiba ?! m-am revoltat şi mi-am descărcat furia pe bietul meu ajutor de jos :

— Pe puţin o tonă de zăpadă, zici – ai ? Şi ce-aţi fi vrut ? Să cobor eu să mătur puntea în fiecare dimineaţă ? N-aţi văzut că se adună ? Sigur că n-aţi văzut, dacă nu ieşiţi din barul ăl«j cu zilele ! Plătiţi bacul, fraţilor, cumpăraţi altul sau îl scoateţi pe ăla afară ! Nu mai vreau să aud nimic !

Mi-am regretat izbucnirea de-ndată ce mi-a răspuns omul de jos – mai calm decît Buddha :

— Asta o făceam şi fără să te-nfurii, Boss.

— E-n regulă, hai s-o lăsăm moartă. Chiar nu se mai vede ?

— S-a şi făcut o crustă subţire acolo. Nu se vede nimic.

— Atunci, pină la primăvară acolo să zacă ! Mă gîndesc că n-ar strica să marcaţi locul.

— L-am marcat. Pe-acolo trecea cărarea pi; gheaţă, ştii, de la peronul de plecare la cabană, sau invers, ia-o cum vrei. Am băgat nişte ţăruşi zdraveni în gheaţă şi i-am împletit cu ceva cabluri vechi. Pentru ăia de umblă pe trei,cărări, ştii.

— Dumnezeu cu mila, am zis. Poate ne scuteşte să pescuim vreunul pe gerul ăsta !

— La astti m-am şi gîndit, Boss. Fii pe pace. Dar am vrut să ştii. Să nu zici după aia...

— Ce dracu stă mai zic ! Altfel, cum c ?

— Pustiu. Dar la dumneata ? Cum o duci eu puştoaicele ?

— Să mă ia naiba dacă am văzut pină azi fete mai curajoase. Cred că le trimit lâ Canton. O să facă o tabără pentru dresat clinii.

— Atunci, toate bune, Boss. •

Nu mi se părea bune chiar toate, dar m-am făcut că nu le dau importanţă. La urma urmei, copaia era atît de hîrbuită, că putea să se ducă la fund şi pe vreme bună – nu asta era problema. Chestia e că întîmplarea se lega în mintea mea de ceva, cu eşuarea neaşteptată a unui mijloc de locomoţie, trăsură, automobil, ori sanie – nu asta conta, dar parcă îmi povestise cineva despre un lucru asemănător, un naufragiu ? un accident ?• ori poate eu însumi trăisem cîndva aşa ceva ?

Bernardinii fornăiau prieteneşte, foarte preocupaţi să-şi găsească poziţia cea mai comodă pentru un somn pe cinste, de pe poliţe şi din diferite unghere mă priveau luminările împodobite cu panglici pentru apropiata sărbătoare, era bine şi cald. Vili se auzea trebăluind în bucătărie, nu era momentul să mă gîndesc la poveşti triste, nu era momentul, dar vechile asociaţii de idei, de pe timpul iniţierii mele în psihologie de către Signora, s-au materializat fără voia mea, şi gîndul care-

mi dăduse tîr- coale a prins şi chip : Corabia de piatrii !

Cu adevărat să mi se fi scufundat corabia ? Chiar atît de piatră să fi fost – şi de ce ? Cînd făcusem în minte *casa aia de piatră* – cum sună telegramele de felicitare adresate mirilor –, de ce nu băgasem de seamă că lansasem de fapt o CORABIE ?! Singurul idiot din lume care găsise .CEL MAI GREU material – piatra, pentru construcţia CELUI MAI UŞOR lucru – corabia !

Bine, avionul ăla blestemat n-a mai zburat la Nairobi – am început involuntar o recapitulare ; pe urmă am navigat eu vreme îndelungată în-fel de fel de sticle sigilate, ca un mesaj disperat al Signorei adresat omenirii întregi, pînă a ajuns mesajul din sticle la poalele Cotei 2100 ; mi-am pus speranţele şi energia îi dregerea şi lansarea la apă a bacului prăpădit – şi nici ăsta să nu mai plutească ? Mai adînc se poate scufunda cineva ?

— Ce te frămîntă, iubitule, vrei să rămîi fără păr pe cap ?

— Cine-a zi că m-ar frămînta ceva ? am zîm- bit la ea. Cred că dihăriiile astea au şi purici, ţi-a rămas vreun insecticid de astă-toarnnă ? Să dăm cu ceva pe-aici după ce pleacă...

Vili s-a dus să caute insecticidul, cînd am înţeles că, de un timp, fetele şi băieţii dispăruseră din *living*. Lipseau cam de mult, dar mormanul de haine era aici, înăuntru, iar bernardinii nu dădeau semne de îngrijorare – unde or fi dispărut ?

— Gata ! a năvălit în casă blondarcea-blondă, gîfîind de efort, rumenă mai mult de-ncîntare, de- cît de frig. Veniţi să vedeţi ?

Ce-am văzut întrecea toate laudele oricărui arbitru chiţibuşar do concursuri alpine, făcuseră cortul, pe un schelet pentru patru persoane, fără să se sinchisească de rafalele nimicitoare ale viscolului – era o treabă pur bărbătească, la care se uitau, la fel de prostiţi şi neîncrezători, băieţii lui Number One. Pe urmă, cineva dintre ei, un lungan blond, cu înfăţişare de nordic, a scos primul cîine din *living,* şi ceilalţi l-au urmat, au mirosit pe-ndelete cortul, l-au recunoscut şi s-au

bucurat, strecurîndu-so înăuntru cu o repeziciune care trăda exerciţiul, şi noi, zgribulindu-ne, ne-am repliat în casă pentru micul dejun şi parlamentari.

A durat exact cît ne-a trebuit să înghiţim fantastica omleta cu brînză de oaie preparată de Vili în cea mai mare cratiţă de pe muntele ăsta, şi totul era stabilit, spre Canton se va pleca de-ndată ce se ostoieşte furtuna, pînă atunci – program de voie. Despre Piticot n-a venit yorba deloc, aş fi vrut să-i întreb cîte ceva, dar aşteptam să înceapă ei, iar ei, închipuindu-şi că sînt supărat pe fiică-mca, evitau subiectul cu dibăcie. Ce u-e scris în frunte ţi-e pus, lui Piticot îi era scris să întreţină, în jurul ei, un mister permanent – încă din ziua naşterii !

— Vad că vă pasionează gnomii, Boss, mă aborda Lunganul (nu le reţineam numele, erau prea mulţi, şi-mi venea mai uşor să le găsesc porecle). îmi adoptaseră repede apelativul şi-I foloseau foarte firesc.

— într-o oarecare măsură. De ce ?

— Studiază mitologiile, mă lămuri Pistruiata (dacă i-ai fi adunat la un loc toţi pistruii, ai fi umplut un rucsac pe cinste !). Face-n fiecare an cîte-o călătorie prin lume. Să vedeţi cu ce poveste vă îmbrobodeşte îndată !

Rîseră toţi cu gura pînă la urechi, în general
— cînd rîdeau, ţi se părea anormal sâ-i mai vezi serioşi. .Lunganul roşi de ciudă, dar nu găsi replică
— întărindu-mi convingerea că nordicii nu au umor :

— Am găsit despre gnomi nişte izvoare confuze, mii privi serios, dar ce mă miră mai mult e că toate se opresc pe la începutul secolului XVII. Referirile ulterioare sînt fie blasfemii, fio inepţii literare. Ca şi cum s-ar fi stabilit undeva, într-un for secret, să nu se mai vorbească despre ei – cum interzice şi NAŞA publicarea adevărului despre farfuriile zburătoare.

— Nu le dai o importanţă prea mare ?

— Farfuriilor ? se holbă el. Dar *am văzut* şi eu !

— În fiecare an se întoarce la cursuri cu obsesii noi, mă lămuri Pistruiata, şi dă la gunoi orice patimi

trecute...

— Cum a făcut, anul trecut, cu Şarpele cu pene ! chicoti Pianista (cea cu degete lungi şi nervoase, atit de agile că nu-ţi închipuiai la ce altceva le foloseşte în afară de a cînta la pian).

Rîsera iarăşi cu toţii, zguduind din te melii, incit din grămada de lemne de lîngă cămin se rostogoli cu zgomot un buştean.

— Credeam că sînteţi medicinişti, am încercat, prin mvăluire, să aduc vorba despre Piticot, dar cineva mă lovi imediat cu aceeaşi armă, dezar- mîndu-mă :

— Dar şi sîntem ! în ultimul an. De asta avem şi vacanţa mai lungă. Şi de ce vă miraţi ? Medici- niştii n-au voie şi ei să... ?

-— N-am spus asta.

— Nu cred că le dau o importanţă prea mare, continuă Lunganul, ca şi cum nu l-ar fi întrerupt nimeni, urmărindu-şi ideea ca un autentic obsedat. Uitaţi-vă ce cred eu, Boss : *gnomii există.* Trăiesc şi azi. Şi în ziare apar sporadic informaţii despre isprăvile gnomilor contemporani cu noi,, ca să zic aşa, cum am citit recent într-o gazetă de seară, la Roma. Nu vă plictisesc ?

— Pe mine în nici un caz, poate colegii tăi au obiecţii, am răspuns în doi peri – să-mi dau seama totuşi eît este de obsedat.

— Puţin mă intereseazii părerea fraierilor ăstora, se înfierbîntă Lunganul. Gazeta de la Roma relata descinderea carabinierilor în atelierul unui ceasornicar, bănuit a fi în Mafie, un ins cu aspect de pitic, pe care comisarul îl descria ca „ieşit din comun de viclean“. Strîns cu uşa să recunoască cu ce se ocupă' de fapt sub aparenţa nevinovată de ceasornicar, omuleţul a declarat, să vedem dacă ghiciţi, Boss ?!

—- Nu mă taie capul L

— A declarat că repară... vise ! Şi avea gătii pregătită o plîngere adresată poliţiei, prin caro reclama furtul unui pachet de... vise ! Ceasornicarul ăla e gnom pursînge, Boss, ascultaţi-mă pe mine ! Cu alte cuvinte,

sînt convins că în fiecare din noi zace, sub aparenţa înşelătoare de toate zilele, cîte un gnom ' Ceva ce ţine de o hiperinteligenţă ne ajută să ieşim la liman din greutăţile incredibile, şi aşa de inexplicabil cîteodată, că ne mirăm şi noi ! *Gnomii din noi* ne scot din încurcătură, Boss, fiţi convins de chestia asta ! Dacă nu îi aveam *în noi* (îşi arătă prietenii cu un gest circular, protector, superior), nu reuşeam să ajungem pînă aici, de-am fi adus toată rasa clinilor ăstora după noi! Ce părere aveţi ? Dacă v-aţi pus la vedere maxima asta a gnomilor (întinse degetul spre „talismanul“ trimis de Piticot, cu cuvintele „GNOMII stau doi cîte doi...“ şi aşa mai departe), nu se poate să nu credeţi în forţa lor magică !

— Sînt convins că aşa este, am răspuns repede, ştiind că săriţii de pe fix nu trebuie contrazişi, şi musafirii mei nu mai izbucniră în rîş, cercetîn- du-mă bănuitori – de bună seamă mă socoteau şi pe mine cam ţicnit. Şi vă propun să încercăm pe pielea noastră forţa magică de care vorbeşti : mă ajutaţi să dezgrop nişte lemne ? Ca să fiu exact, trebuie să dezgropăm întîi din nămeţi magazia de lemne, şi vedem noi ce găsim în ea !

Erau într-adevăr minunaţi în felul în care lucrau. în echipă, făcîndu-i să înverzească de ciudă pe băieţii Iui Number One. Dezgroparăm magazia cu grijă, îndepărtînd de pe ea zăpada, cum dezveliseră arheologii ruinele Babilonului, după care găsirăm şi vestigiile : cinci sănii akya, noi-nouţe, din durai, şi curelele din care să croim hamurile ber- nardinilor. Mă simţeam ca un şef eschimos, iar puştimea mă asculta orbeşte. Culmea autorităţii mi-am simţit-o în palme cînd i-am învăţat cum se taie din zăpada bătătorită de viscol „cărămizile“ piramidale pentru construirea unui iglu.

Pe urmă- Vili ne-a chemat la prînz sau la cină, se înserase, viscolul mai slăbise, şi de bucurie nimeni nu ştia cît e ceasul. Citind însă indicaţiile aparatelor meteo mi-am dat seama că, pînă mîine, la amiază, nu aveau nici cea mai mică speranţă să mă părăsească. La un

moment dat, Bondocul scoase în timpul mesei o sticluţă plată din carîmbul cizmei şi mi-o întinse ceremonios. I-am dat-o lui Vili.

Bondocul a făcut ochii cît cepele, le-a cerut ajutor din priviri celorlalţi, toţi se făceau că plouă
şi n-a ridicat nici unul nasul din farfurie, degeaba îşi boldea ochii Bondocul. Cînd am considerat că momentul de reculegere în memoria ploştii a trecut, le-am spus una din cugetările Contelui :

— *Aţi venit aici vii – ca să plecaţi morţi ?* Adăugaţi încă un semn de întrebare la învăţătura usta – şi cine ghiceşte unde era scrisă, pe zăpadă, din kilometru în kilometru, primeşte un supliment de spaghete milaneze !

Cea mai perspicace s-a dovedit tot blonda cu ochi verzi-jucăuşi, cam jucăuşi, îmi. dădeam seama, şi vedea şi Vili, pentru anişorii ei ■'

— Undeva, într-un război !

— Perfect adevărat. Spaghetele le-ai cîştigat – să vedem de unde iei sosul : în care război ?

— Accept şi fără sos ! s-a eschivat blonda. De unde să ştim noi în care război, Boss ? Cînd ne-am născut noi, nu mai era nici un război, nicăieri, în lume !

— în regulă. Vili, oferă-i optimistei ăsteia suplimentul, te rog. Uite care-i chestia, copii : să vă ferească sfintul să beţi alcool pe munte în condiţiile astea ! Căldura apare pentru moment, ţineţi minte – şi dîrdîiala, după aceea. Dacă-mi aduceţi aici pe unul din voi dîrdîind, părinţii ăluia vor avea un copil mort. Atît am avut de spus, şi acum – ceaiul!

Dar ce vină aveau bieţii copii ? Din vina cui se produc cataclismele ? Era ca şi cum i-aş fi învinuit că din cauza lor viscoleşte. A fost singura ■clipă în care au pîlpîit, speriate, luminările sărbătoreşti aprinse de Vili în toate colţurile din *living,* după dare şi-au înălţat la loc flacăra, vertical, seîn- .teietor – ca în sărbătorile

mari şi adevărate.

III

Fédération Cynologique Internationale, cu sediiri la Thuin – Belgique« cînd a elaborat „STANDARD : CHIEN DU SAINT-BERNARD“, n-a ştiut că un exemplar al lucrării va nimeri şi pe coclaurii ăştia. Dacă ar fi ştiut, mi-ar fi cerut poate şi mie părerea modestă înainte de a descrie amănunţit animalul : „le St-Bernard est relativement grand...“ etc. Dacii şi ceea ce vedeam eu la picioarele laviţei se putea numi „relativement grand“, zău dacă mai aveam vreun simţ al măsurii ! Fiindcă făptura era cam ceea ce este un baobab faţă de un alun şi puţin îi păsa de echipa musafirilor mei, în frunte ui Num- bcr One, care, în şir indian, frămîntau acum zăpezile platoului, spre Canton. Cantonul era la Cota 2410, şi de pe terasa lui piscurile cele mai înalte ale masivului păreau atît de aproape, să le atingi cu mina, din cauza iluziei optice, se înţelege, şi a aerului rarefiat.

Ce nu pricepeam e cum izbutise mititelul de el să se furişeze înapoi în casă şi să se ascundă cu atîta viclenie : cînd îl strigaseră fetele după ce le ieşiseră la numărătoare numai nouă patrupezi, Everest tăcuse mîlc şi probabil că îşi ţinuse şi răsuflarea. Cred că se înghesuise sub laviţă. Acum se uita în ochii mei cu o nevinovăţie dezarmantă, iar pe Vili se prefăcea că nici nu o observă.

— Cum a ajuns deşteptul ăsta aici, iubito ?

— !ntreabă-l personal, Boss. Mie n-a catadicsit să-mi explice.

Era o idee. M-am apropiat încet de sperietoarea noastră de mîţe, m-am aşezat pe laviţă şi mi-am lăsat bocancii în grija botului lui. Treaba l-a în- cîntat, cel puţin asta deduceam după mişcările co: zii – făcea ca elicea unui motor de nădejde înainte de decolare, mai lipsea puţin şi îşi lua zborul. De fapt, era gata să decoleze cu tot corpul lui „rela- livement grand“,

trăgînd probabil la cîntar nu mai puţin do o sută do chile. Cc-i a lui era a lui – avea ochi inteligenţi şi cred că era capabil să transmită prin priviri şi emoţii, părea gata Să şi lăcrimeze, mai lipsea să vorbească, aşa că i-am cuvîntat ca de la egal la egal :

— Uite care-i treaba, amice : Boss are de lucru. Nu ştiu cum te-a-nvăţat stăpîna ta, dar pînă îţi rezolv cazul, e musai să găsim un *modus vivendi.* Dacă vii într-adevăr din casa Signorei, bănuiesc cti eşti obişnuit cu formula – era una din expresiile ei favorite. Am fost clar ? Cajită-ţi un loc mai ferit, amice !

La auzul cuvîntului „stăpîna“, bernardinul şi-a ciulit urechile, ridieîndu-şi alertat capul şi adulme- cînd încăperea : te pomeneşti că mă înţelegea ! Mintea lui de cîine l-a ajutat totuşi să priceapă că nu-i vorba decît de-o noţiune, şi nicidecum de-o prezenţă ascunsă – şi Everest a făcut repede (şi el !) o asociaţie de idei, trădîndu-şi apartenenţa la casa Signorei : s-a ridicat şi s-a scuturat, a pornit spre ungherul opus, a mirqsit pendelete cufărul, şi-a aranjat cu laba blăniţa de miel pe care şedea de obicei Piticot şi, înconjurînd-o cu cele trei cercuri şamanice, s-ii trîntit cu burta pe ea. Nu ştiu la ce-i folosea să şi ofteze în timpul manevrelor ăstora, dar nu eivi momentul să-mi sparg capul cu efuziunile lui.

— Nurnber One, am luat în primire staţia, să nu-mi spuneţi că aţi găsit -al zecelea căţelandru ! Cum se descurcă fetele ? Recepţie.

— Era o urmă pe-aici, îmi vorbi relaxat Stephen- son 1814, probabil’ înaintau pe un loc drept, cu ză
padă puţină. Copiii au crezut că-i urma ăluia lipsă, dar nici pomeneală !

— Spune-le că e-aici, lîngă mine, şi-ntreabă-i dacă au un cifru special să-l cheme de la distanţă. Dacă nu vrea să plece singur de-aici, cum au de gînd să-l recupereze ? Recepţie.

A urmat o pauză în care mi i-am închipuit pe băieţii lui Number One declarînd popas şi lăsîn- du-se împresuraţi de ceat musafirilor, într-un cerc strîris, cantr-o mică îmbulzeală de stradă ; şi vîn- tul tăios din

nord lipindu-le capişoanele de urechi şi obligîndu-i să se întoarcă cu spatele către el ; şi, neinţelegînd bine explicaţiile lui Number One, băieţii şi fetele rugîndu-l să le repete. Şi imaginea asta vie în pustietatea platoului neumblat, viscolit, mi-a spulberat deodată ideea izolării – nu eram singur, dimpotrivă, iar foarte aproape de mine se afla Vili, trebăluind în stilul ei, tiptil, în bucătărie, şi luminările împodobite de ea aşteptau să fie aprinse, veneau sărbătorile, Boss, idiotule, şi cu sărbătorile va sosi Piticot – ce bucurii mai mari aştepţi de la viaţa asta ? Nu ţi se pare, după toate semnele astea apărute pe cer, că eşti bombardat cu meteoriţi şi comete chiar din Constelaţia Iubirii ?

Ba mi se pare, mi-am răspuns, iar bernardinul, auzindu-mi gîndul, a oftat melancolic – abia cu timpul mă voi deprinde cu grohăitul său de porc în clipele de supremă contopire cu starea mea sufletească.

Numai că – aici era toată chestia : numai că. Ceva era mult prea, mult ca să fie adevărat, şi experienţa m-a învăţat să evit mult-prea-multul. Era ca atunci cînd ţi se propune un tîrg, evident în cîştigul tău şi în dauna celuilalt – cine era celălalt, care-mi propunea avantajul... ? L-am strigat la-ntîmplare, peste umăr, şi în liniştea de pe puntea corăbiei noastre, celălalt a căpătat glas :

— Doreşti ceva, Boss ? Ce să-ţi dau ? O cafea ?

Vili im; oferea o cafea – şi de ce tocmai Vili, şi de ce mi-am coborît „plafonul“ exigenţelor .atît ■de jos, atît de îngust, mulţumindu-mă doar cu beţia simţurilor ? Dincolo de beţia simţurilor, ce-mi poate oferi ea ? Doamne, de ce n-o ajuţi să-şi îndrepte fiinţa şi către spirit, către beţia gîndurilor?! Ajut-o măcar pe ea, dacă pe mine nu mă mai socoteşti vrednic să-ţi primesc ajutorul ! Dumnezeu tăcea, şi-n tăcerea lui fără margini şi fără fund am desluşit ţipătul de răspuns al altcuiva – îmi răspundea Signora, citîndu-l pe dragul nostru Saint-Exupéry pe care-l îndrăgise, odinioară, pentru faptul că-mi fusese coleg de profesie şi chiar prieten în zilele mele cele mai bune :

Te îngrozeşte. mai mult suferinţa care tace decît suferinţa care ţipă. Cea care tace îimple camera. Umple oraşul. Şi nu există distanţă de la care să n-o mai auzi. Dacă cea pe care o iubeşti suferă departe de bine, suferinţa ei te va ajunge', oriunde ai fi.

Şi-n completarea cuvintelor din *Citadela,* am auzit în liniştea *living-ului* altă voce, aproape uitată, care mă sfătuia :

„Nu există femei fatale – era vocea plîngăreaţă a Contelui. Există însă un ogor de bărbaţi idioţi, pe care cresc femeile fatale, aşa cum cărţile proaste îngraşă ogorul literaturii !"

— N-am înţeles, Boss, îţi aduc o cafea ?

Nr-a înţeles. Dar ce înţelege ea?!

— Şefule, vorbi staţia, este cineva aici care nu se lasă pînă nu discută cu dumneata. îi dau microfonul.

Evident, nu era cazul să spună „recepţie“, cum nu era cazul să mă îndoiesc că-mi va vorbi blonda- cea-blondă cu ochi verzi-jucăuşi. Şi ea vorbi :

— Auziţi, să nu-l bateţi, e prima condiţie. Chiar dacă vă face în casă, mustraţi-l cu binişorul, nu-l pedepsiţi cu bătaia ! Şi vorbiţi-i frumos. Are nevoie de afecţiune ! Mîncarea... mă auziţi ?... Mînca- rea aproape că nu importă ! Trimitem noi pe cineva după el. Alo !

Ei da ! prima dată mă chema cinevii prin staţie cu „alo“ !

Mai stupidă convorbire nu am avut de cînd mă ştiu, era imposibil să stau de vorbă cu blonda – eu ziceam una, şi ea o ţinea gaia-maţu să nu-i dau cîinelui dulciuri, că face pe el şi în casă, şi dacă-l văd că face pe ol, să-i dau brînză săratâ, iar la urmă de tot a zbierat la mine să nu cumva să-l închid ori să-l leg, că-i schimb caracterul, ceea ce pentru un bernardin în serviciul de salvare montană – şi aşa mai departe, pînă cînd m-a luat ameţeala.

— Bine ! am răcnit la ea, găsind o breşă în debitul ei verbal. Să nu-l bat că e crimă curată, am înţeles, domnişoară ! Number One ! Unde naiba eşti ?! Recepţie !

— Sînt pe recepţie, Bătrîne, nu te-nfuria ! Dom- nişoara confundă staţia cu telefonul public.

— Ai auzit ce zice ? Cică să nu-l leg ! Oare cum se leagă un animal ca ăsta ? Aţi luat cu voi cordelina toată ? Recepţie.

— îl legi sau nu, vezi dumneata cum te descurci cu el, că doar nu-i cal ! rîse Number One. Mai vorbim de la Canton. Recepţie. Sănătate, Bătrîne, şi vezi de unde iei ciocolată pentru cîine.

A lega (cîinele sau orice altceva) mi-a amintit altă înţelepciune a Contelui, şi cu deosebire despre tot felul de legări şi dezlegări în viaţă :

„Uite cum vine treaba, zicea, lustruindu-şi nodul cravatei cu barba. Foloseşti de pildă o sfoară şi-i faci un nod. A doua oară cînd ai nevoie de ea, îi mai faci unul, şi tot aşa, pînă ajunge un ghem încurcat. Dar vine o vreme cînd ai nevoie de *c,* sfoară mai bună, mai curată

– şi-atunci te aţî&ci să le deznozi, unul după altul, pe rînd, cum tot perind le-ai şi înnodat altcîndva. Deodată, adică simultan, nu poţi nici să faci, nici să desfaci mai multe. Aşa-i şi în viaţă : după ce-ţi dezlegi toate încurcăturile, te pomeneşti cu sfoara întinsă în mînă – parcă e nouă, nu altceva. Treaba e : dupii ce ai pătimit cu încurcăturile, mai faci alte noduri... ?“

Şi controla, cu degetele lui groase, noduroase, exact ca nodurile despre care vorbea, dacă-şi lus- truise destul cu barba nodul slinos al cravatei. Oricum, se pare că avusese ceva încurcături la viaţa lui, mai cu seamă din pricina unor femei, ratase cîteva căsnicii din care se alesese cu piese de mobilă desperecheate – altfel nu şi-ar fi susţinut cu atîta ardoare teoria cu „ogorul de bărbaţi idioţi, pe care cresc femeile fatale...“

Cum, necum, primul care a aflat despre încetarea viscolului a fost el, bernardinul. Cam în felul în care cineva-ţi trage pumni în coaste,- i-am simţit în somn botul lat şi pătrat, împungîndu-mă prin cergă cu insistenţă – vrea afară, mi-am zis. Dacă nu-i deschideam uşa, îmi stropea lemnele de lîngă cămin, pentru el tot copac însemnau, şi din două rele am preferat să dîrdîi în hol pînă îşi va face plăcerea. Am ieşit pe prag, luna plină, triumfătoare pe bolta sticloasă, m-a întîmpinat într-o linişte nefirească – lumea încremenise prinsă de ger, nu se clătina nici pălăria de tablă a felinarului de la colţul casei, asurzitoare în alte nopţi ca o tamburină în mîinile unei turcoaice zvăpăiate.

Stilpii telescaunului se vedeau ca desenaţi în peniţa pe-o foaie de calc, pînă şi cărarea croită de-a curmezişul lacului se distingea estompat, ca cicatricea unei vechi operaţii efectuate de un chirurg eu mina ruşoară“. Era ceva nepămîntean în încremenirea asta, ceva neliniştitor, încît pînă şi mititelul de Everest s-a aşezat în coadă, cu faţa la lună – câscînd. L-am chemat în şoaptă de cîteva ori, degeaba, parcă-şi uitase numele, ti trebuit să cobor desculţ în zăpadă şi să-l apuc de zgardă, ca să nu mor fără să ştiu cum mîriie un bernardin pe care nu-l laşi să adulmece luna goală.

Vili era trează, mă aştepta pe locul meu, să mi-l încălzească, încă un fenomen meteo nou, necunoscut la altitudinea asta, mi-am zis. Şi-a pus capul pe pieptul meu şi am stat aşa, vorbindu-ne fără cuvinte, pînă ne-a furat somnul – cel mai lung somn înaintea solstiţiului din decembrie...

Pentru că-n zilele şi nopţile următoare am început să uit ce e somnul. Şi somnul, ca o fiinţă sensibilă, a ocolit Cota 2100 – cum ocolesc pisicile răsfăţate în casă cîte-o băltoacă de ploaie în curte.

Liniştea aceea prevestitoare din prima noapte senină de după vijelie n-a adus altceva decît... sinuciderile în masă : sezonul de schi. Stăteam cîte zece ore pe zi, afară, în ger, pe peron, neslăbind din ochi instalaţia, şi blestematul de stîlp 46 trosnea şi scîrţia tot mai rău. Singura necunoscută era ziua în care ne vom găsi beleaua cu el Era mult prea frig să încercăm injecţii cu beton în fundaţie, de fapt nici ciment rapid nu aveam, aşa că am încropit trei ancore zdravene din rezervele cablului de tracţiune, fixate în piuliţe cu şuruburi-melc, şi după ultima cursă strîngeam pentuneric melcii, să nu ne vadă vreun spilcuit din ăia care ştiu să pună-n mişcare o grămadă de oameni dacă li se pare că

serviciile plătite scîrţîie, şi pilonul 46 scîrţîia parcă anume pentru a atrage atenţia unor asemenea spil-cuiţi.

Din cauza asta în beznă mă alegeam cu zgîrie- turi peste zgîrieturi, iar Vili îmi demonstra priceperea de îi lipi plasture peste plasture – ei da !, infirmiere ca Vili le-au lipsit americanilor, ca să cîştige războiul lor în Vietnam ! Şi-ntr-o seară, în timpul ore de pansament, infirmiera asta dibace mi-a spus ceva ce aducea suspect de adevărat cu gestul de a aprinde luminările în pomul aşteptat de Crăciun – aici e aici, că aducea cu ceva ce încă nu se întîmplase nici în *living,* nici în capul meu, nici altundeva :

— î,ţi aminteşti, Boss, iubitule, ora aia de nebu-nie ?

Au fost destule ore de nebunie între noi pînă la întrebarea asta, dar am ştiut cu precizie că se referă la clipa decolării băieţilor din R.A.F. şi U.S. Air Forces, exact la clipa confuziilor mele amare cînd îmi redeştepta, dementţial de acut, alcătuirea lui Caroline. Nu se poate, mi-am zis, nu se poate, Boss, nu te lăsa deseîntat, de unde să simtă Vili ceea ce – şi cum – ştia să-mi dea Caroline ? ! Ia-o încetişor, cătinel, nu te lăsa păcălit, mi-am mai zis, şi de ce, mă rog, mai uşor ? şi de ce, mă rog, să nu mă las păcălit ? m-am întrebat orgolios, precum căpitanul blestematei Corăbii de piatră. Am încercat s-o întreb liniştit :

— îmi închipui că te gîndeşti la anumite sărbători. Cum se spune în *Povestea de dragoste a* lui Erich Segall – îţi aminteşti ? ^Sărbătoare naţională“, ziceau tinerii aceia despre momentele lor de amor...

Degeaba mă eschivam, Vili simţise manevra :

— Nu mă duce cu vorba, iubitule. Ştii precis la ce mă refer.

— Şi dacá aş şti ?

— Asta-i chestia, vezi, a vorbit gînditoare, că ştirn amîndoi. Nu vom uita niciodată ce nu se poate uita. Nu ne putem păcăli, iubitule.

Deci are şi ea, am tresărit ca înţepat de-un păianjen, amintirea unui trup bărbătesc, care învie în mintea ei în

timp ce o iau în braţe, şi descoperirea m-a năucit ca pe un licean carc-şi vede iubita să- rutîndu-se pe furiş cu altul, dar am căutat să rămîn calm :

— Cine-a zis că umblă cineva cu păcăleli ?

— N-a zis nimeni. Dar atunci m-a durut. De asta te-am şi întrebat cum era *ea,* pentru că simţisem că ţi-o evoc. Cînd mi-ai zis, ştii, despre grămada de cioplitură rămasă în mintea ta de pe statuia ei...

Lasă-le-n plata Domnului de statui. Vili.

— Eu le las, iubitule. Frumos din partea ta ar fi să nu le mai mîngîi tu. lartă-mă că ţi-o spun, mă jigneşte, oare mă înţelegi ?

— Te-nţeleg.

înţelegeam o făptură cu ochii în lacrimi şi cu buza de jos răsfrîntă adînc, care şi-a strîns repede trusa de infirmieră şi s-a făcut nevăzută în dormitorul de sus. O să-i treacă, mi-am zis, toate trec – *„va trece şi asta“,* mi-am amintit epitaful de pe lespedea de mormînt a unui turc cinic şi plin de umor. Dar ce anume nu-mi convenea ?

Răspunsul începu să vină spre mine, material şi viu, ca o fiinţă în alb cu mîinile întinse într-un fel de iertare, cu palmele-n sus, îl vedeam şi nu mă puteam mişca, mă paralizase prin spontaneitatea în care prinsese chip : era parcă proiectul altei Corăbii de piatră, măcar corăbioară, măcar b ărcu ţă, ei da !, zămislită în închipuirea mea incurabilă, şi nava asta plutea printr-un abur strălucitor de felul acelor eşarfe ţesute din geruială în dimineţile cu soare mult, orbitor, ea şi cum tot aerul ar fi împîn- zit de o lină beteală, jucăuşă şi imponderabilă, luminile vasului fantomatic ardeau pînă la ultima, iar pe punte, sigur ca da, ca o preoteasă a unui templu păgîn, nimeni decît Vili ora... Deci asta plăsmuiam eu în căpătina mea incorigibilă – o ambarcaţiuni de piatră, cîrmuită tocmai de ea ? !

Am trecut în revistă *Uving-ul* cu o privire rece şi critică, evaluîndu-mi rezervele de material – mi se părea destul : Everest sforăia pe blăniţa de miel a lui Piticot, scotea nişte sunete cum ţi-ar fi dat să auzi ciocnirea dintre o turmă de bizoni scoşi din minţi şi o

divizie de tancuri în plin asalt, şi spiralele subţiri, argintii, împletite de Vili pe corpul luminărilor de Crăciun, tremurau imperceptibil mişcate de aerul cald, încălzit mai mult parcă de plutirea fastuoasă a acelei nave-himere din mintea mea, decît de buturugile groase trosnind în cămin, pe voci diferite, care birfeau, acolo, în vatră, în .limbajul lor ermetic dintotdeauna – secretele casei mele.

M-am simţit foarte uşor şi cumva ameţit, cît de simplă era ideea ! Adică eu voiam, dar Vili voia ? Aici era toată problema.

Mă dureau şalele după trebăluiala cu strîngerea ancorelor, şchiopătam binişor după căzătura din toamnă, cînd împuşcasem mistreţul, eram plin de zgîrieturi şi vînătăi – numai bun, din cap în picioare, să cer mina unei femei de pe celălalt mal al prăpastiei timpului, şi doar o remarcă a Lunganului („gnomi tineri n-au existat nieiodată !“) mă susţinea, cît de cît, pe scară, în drum spre Vili, căreia mă gîndeam să-i enunţ nişte „principii“ sau „puncte de vedere“, la fel de vagi şi fără finalitate cum erau, practic, şi ale ei : de fapt, ce avem de gînd ?

Staţia mi-a dat peste cap imediat misiunea delicată de peţitor. Mă chema Number One, insistent şi îngrijorat, şi, cu tot calinul lui proverbial, i-am simţit disperarea.

Aerul din *living* se răcise inexplicabil, nici bernardinul nu mai sforăia, iar din amintirea faptelor nepetrecute încă aievea s-a ales praful şi pulberea în noaptea aceea. Doar undeva, adînc, în mine, aşa cum vedeam cîteodată iarba ciudată unduindu-se pe fundul lacului, în zilele de vară, cu soare mult, amintirea asta din viitor parcă mai stăruia... se mlădia... căuta să se agate de o certitudine oarecare.

Ce-a fost în mintea copiilor ¿lorii cînd au ales-o chiar pe Pistruiata să plece singură-ncoace după bernardin, numai băieţii şi fetele ştiu. Au trimis-o să străbată platoul, cinci kilometri în linie dreaptă, avînd unic tovarăş de drum soarele de pe cer, pe vreme

frumoasă, de dimineaţă, dar ignorind un amănunt de felul acelora despre care se spune – „din cauza copacilor nu se vede pădurea“ : uitaseră de ger. Pină pe-nserat ar fi trebuit să se întoarcă, practic putea să se-ntqarcă de două ori între timp la Canton, înserarea trecuse demult, şi Number One mă-ntreba acum ce ştiu eu despre Pistruiata ! Că puteai umple un rucsac pe cinste cu pistruii de pe ea, atîta ştiam, i-am şi spus-o, dar Number One îşi pierduse definitiv orice simţ al umorului, ba îmi şi dădea peste nas, fără să-i pese de martorii ne- văzuţi din eter :

— Bătrîne, e haios ce spui, dar nu e momentul. Ceva nu e în regulă cu fata asta. Spune-mi şi mie, pe unde-s ceilalţi ? Avem cu cine să facem o perie ? Recepţie.

„Perie“, căutare adică în şiruri desfăşurate;, cu sondele, mergînd cu mare băgare de seamă şi înţe- pînd nămeţii cu verigile din durai, făceau echipele numai pe viscol, pentru a găsi degeraţii adormiri în zăpezi. Evident că exagera', tocmai el, Number One, calmul personificat, de unde-am dedus că ştie mai multe decît îmi spune, m-am răstit la el :

— Ce naiba se-ntîmplă de fapt ?

— Sc-ntîmplă că fata e prima dată pe munte – una la mînă. Are ceva şi cu inima – doi ia mină. Luna trecută i-au scos ghipsul de pe un picior – trei la mînă. Mai vrei, Bătrîne ?

îmi era prea destul, şi Number One ştia că-mi ajunge – de asta nici nu-şi încheiase mesajul cu obişnuitul „recepţie“, consolîndu-mă în schimb cu apelativul pe care li-l interzisesem, cu limbă de moarte, în toamnă. Nu era timp pentru discursuri retorice, că adică do ce o trimiseseră tocmai pe Pistruiata, n-o cunoşteau ? nu ştiuseră toate astea ? Dar acum contau minutele şi nimic altceva şi, cu ochii pe secundarul indiferent am simţit iarăşi că mă re-descopăr, parcă vorbea altul în locul meu :

— Sîntem cîţi sîntem, am zis liniştit, ceilalţi au plecat după-masă la raliul zonal de mîine. Tot ce pot face e să trag cîteva rachete, iau pistolul cu mine şi pornesc spre voi. Culcaţi copiii şi luaţi-o pe urmele fetei. Să nu

cumva să prind vreun mucos pe platou. Terminat.

— Vii pe busolă, Bătrîne ?

— Vin pe orice, m-am înfuriat, şi pe coada măturii. îţi dai seama că pîrtia deschisă de voi s-a dus dracului, ce mă mai întrebi ?

Ţipam degeaba la el, pentru că una era să mergi „pe busolă“, şi altul era traseul pe hartă de la Cota 2100 la Canton, băieţii ştiau diferenţa, şi Number One nu mă-ntrebase de amorul conversaţiei – tre- buia să fixăm corect punctul de întîlnire, să nu păţim ca deştepţii ăia care încep din două părţi un tunel şi nu mai reuşesc niciodată joncţiunea, dar aveam draci, eram mai plin de draci ca oricînd, fiindcă Pistruiata era mai mult decît o puştoaică nevinovată şi inconştientă – puştoaica asta venise la mine din partea lui Piticot : dacă 'n-o recuperam, eram în pom, eram un bleg cu B mare, şi Piticot avea voie să creadă despre mine orice, mai puţin că aş fi un bleg ! Pe urmă dracii n-au părăsit ca prin minune cu toţii, alungaţi de mina lui Vili, caldă, solidară, pe umărul meu :

— îmbracă-te bine. Boss. Sînt minus nouăsprezece. Mie ce-mi dai do lucru ? Ce sii fac ?

— De unde ştii ca-s minus nouăsprezece ? m-am minunat încărcînd pistolul cu o rachetii roşie – cele roşii ţineau mai mult.

— Am luat datele cînd crai în baie.

Ia uite, mi-am zis. Nu i-am mulţumit şi n-am lăudat-o, aveam timp mai tîrziu, dar faptul m-a încălzit într-un punct în care nu primisem de mult căldură, m-am uitat scurt la ea şi am trimis-o în baie, să ţină sub presiune cazanul – bănuiam că voi avea nevoie de apă clocotită în noaptea asta. Nu s-a clintit din loc pînă m-am îmbrăcat şi, Cris- toase, s-a năpustit la mine speriată, m a îmbrăţişat strîns, crispată, tremurînd toată :

— Ai grijă de tine, Boss ! Ai grijă *de noi,* iubitule !

M-a zăpăcit cu acest „de noi“, era prima oară, prima Tiara şi cumva promiţător şi temeinic, căutam un cuvînt pe măsura sentimentului de siguranţă ce mi-l dăduse, nu găseam cuvîntul şi-i ciufuleam părul scurt, cenuşiu,

cînd am simţit un ghiont zdravăn în coapsă, ceva pătrăţos mă împungea insistent – ca fundul.unei sticle de Johnnie Walker. Am întors capul, era bernardinul – cu ochii deş- tepţi drept în ochii mei, nu clipea şi nu-şi cobora privirea, suporta dialogul, arăta decis şi îşi legăna ca argument măturoiul, m-am desprins de Vili şi-am mîrîit la el (nu el la mine !) :

•— Tu ce vrei ? 1

Everest s-a obrăznicit şi m-a întrerupt cu un lătrat furios, plin de patos, dîndu-se înapoi ca să-l văd şi să mă vadă mai bine, din nevoia organică pentru el să mă latre ori să mă înghită cu totul. Mi s-a făcut milă de el :

— Bine, puiule*, i-am zis blind. Te iau şi pe tine.

Dacă nu era el, probabil' căi nu găseam Pistruiatei – sau dădeam do ea prea tîrziu. Pornisem aproape concomitent cu băieţii lui Number One, aveam aproximativ aceeaşi iuţeală, sau încetineală, şi ar fi trebuit să no întîlnim cam la jumătatea distanţei – ei bine, ber nard inului nu i-a convenit soluţia asta. în locul unde se deschidea, pe teren perfect neted, cărarea spre rezervaţia de trandafiri, vizibilă doar pe solul uscat şi doar do un ochi exersat, Everest s-a opr-it şi-a început să scormonească de zor zăpada. Stăpînit parcă de o mare nelinişte, se agilii de colo- colo, indiferent la tot ce nu intra în raza trufei sale magnifice... „tres forte, large, avec dos narines bien ouvertes“... Să fi fost şi eu de faţă la *Federation Cynologique Internationale,* la Thuin, în Belgique, cînd au redactat deştepţii ăia standardul, i-aş fi zis plugului cu care ara Everest zăpada aşa cum merita : rit de porc, dar nu asta mă preocupa acum. Gestul îmi era cunoscut, chestii do-astea îmi făcuse şi dal- maţianul meu cînd se apuca să dezgroape oase, cite reale, cile visate de el, acum n-aveam timp de căutat potcoave de cai morţi şi m-am înfuriat, îmi stătea-n drum şi l-am îmboldit cu piciorul, ca să primesc ca răspuns o mîrîială ameninţătoare, ca de meseriaş serios întrerupt do la treabă. Luna incandescentă, cumva ■ artificială, ca reflectorul meu de sub streaşină, nu-mi arăta decît fuioarele mătăsoase

de viscolcala. razant»* cu solul, cum se mişcă pudra ninsorii, imperceptibil, chiar atunci cînd nu bate vîntul pe platoul aipin : e destulă şi respiraţia pădurii de jos, de la poale, şi a aerului îngheţat, ca să acopere, pe nesimţite, urma drumeţului singuratic. Am mai tras o rachetă, degeaba, tot n-am descoperit nimic, în schimb bernardinul lui Piticot ţîşni deodată spre stingă, în unghi drept faţă de direcţia normală de mers, cu botul pătrăţos în zăpadă, arînd suprafaţa lucioasă ca un autentic plug. La un moment dat se opri nedumerit, întoarse capul şi, văzînd că stau Cei un prost, începu să latre. Prea semăna cu ceeti ce îmi povestiseră băieţii şi puştoaicele despre isprăvile lor incredibile, te pomeneşti că-i adevărat, mi-am zis, am cuplat emisia şi l-am întrebat pe Number One dacă ău noutăţi – se apropiau de jumătatea distanţei, şi încă nu găsiseră Pistruiata sau vreun duh al ei.

Am găsit-o, mai bine zis – Everest a găsit-o, după cinci minute de mers, lungită pe burtă între tufele îngheţate de trandafiri de munte, era Pistruiata în carne şi oase, cu capişonul tras peste cap şi cu rucsacul în spate, şi la lumina lanternei am descoperit că-n ultima clipă îi venise ideea să se culce pe schiuri – beţele nu se vedeau nicăieri, şi nici duhul fetei. Am tras trei rachete, şi Number One m-a asigurat că le vede :

— Ai dat de ea ?

— Încă nu ştiu sexul. Deocamdată am dat de ceva. Era o glumă macabră – nu se spunea niciodată „am găsit femeia“ sau „am găsit fata“, pînă nu se excludea ghinionul de a dezgropa un cadavru 1

Pistruiata părea o casetă etanşă de cristal, avînd înăuntru un ceasornic miniaturizat de damă – cam aşa i se simţea pulsul. -în cazuri de hipotermie ca ăsta nu mai stai să te-ntrebi nimic, să-i pui oglinda la gură să vezi dacă mai respiră – principalul e să trăiască ! Am întors-o cu faţa în sus şi am „anco- rat-o“ cu bucăţi de cordelină de legăturile schiuri- lor, erau de tip vechi, numai bune de tras gagici •degerate pe ele, şi—n admiraţia bernardinului am pornit în trombă...

— Bătrîne, îmi vorbi Number Onc, am ajuns unde-ai

luat-o la stînga. Eşti cu clinele după dumneata ?

— Da’ ce credeai, că mă urmăreşte balaurul ? Mai bine zi-mi dacă a ramas vreun walkie-talkie la Canton ? Recepţie.

— Le-am lăsat unul – pe lungimea noastră.

— Bine-ai făcut. Să audă toată trupa ce năzbîtie au reuşit. Vili ! am ţipat printre icneli (slabă-slabă, dar Pistruiata trăgea ceva la cîntar). Mă auzi, Vili ? ! Ridică încet microfonul, nu trage de şnur şi răspun- de-mî dacă mă auzi !

Blestematul de microfon, pe care nu reuşeam să-l dreg pentru simplul motiv că mă obişnuisem cu el, aşa stricat cum era, pîrîi scurt între degetele lui Vili pînă se obişnui şi el cu atingerea ei :

— Te aud foarte bine, Boss. Porunceşte. Recepţie.

Drăcia dracului, Vili era pe recepţie!, ho- tărît lucru, în lume se întîmpla ceva. Transpirasem trăgînd după mine fata zaharisită de gheaţă, şi tabloul lui Vili cu microfonul în mină mă încălzi şi mai mult, cred că de asta m-am surprins ţipînd la ea :

— Nu lăsa apa să se răcească, Vili ! Pune zdravăn pe foc ! Vezi dacă s-a-ncălzit destul dormitorul şi mai bagă lemne şi-acolo. Ai pregătit cearşafurile ? Fii pe fază, că avem de îmbăiat o pruncă !

— Prima dată aud de cearşafuri ! s-a revoltat Vili. Oare aţi băut ceva. Boss *‘i-* Care pruncă ? Cine o îmbăiază ?

— Lasă glumele, am rugat-o frumos, întreţine focurile şi pregăteşte un ceai ca lumea. Vezi că se-ntoarce şi cîinele – caută-i ceva de mineare, că merită. Gata ! în jumătate de oră sîntem acasă !

A durat insă mai mult de o oră pînă am cărat-o, cil pe-un butuc, în casă : era înţepenită de tot. Num- ber One şi băieţii mi-au lăsat-o întinsă pe jos, şi Vili a rămas rezemată cu spatele de uşă, uitîndu-se la mine cu groază – ochii ăştia ar fi trebuit să-i vadă autorii lexiconului înainte de a da definiţia groazei. Plesneam de căldură, dar n-aveam o clipă liberă să mă dezbrac – am început să dezghioc Pistruiata, ăsta-i cuvîntul, cu lamele, briciul, foarfecele şi tot ce aveam ascuţit în

dulăpiorul din baie. Am tăiat toate alea sloi de pe ea şi am desfăcut jumătăţile, cum despici o păstaie. Nu arăta mai urît dccît m-aşteptam, dar nici semne de viaţă nu se grăbea să dea :

— Nu mai sta acolo ca o mumie ! m-am răstit la Vili şi-am ridicat mîinile, ca-n sălile de operaţie, la chirurgie. Ia de pe mine hainele astea dacă nu vrei să mă vezi lat – cum e ea !

Boss, tu vrei s-o omori ? m-a-ntrebat clănţănind" din dinţi Vili, nereuşind să-şi oprească tremu- rul degetelor. De ce nu-i torni, pe gît nişte ceai fierbinte ? Altora le dădeai ceai...

— Alţii nu erau ca de sticlă, cum e ea. Abia cu un ceai fierbinte aş omorî-o. Cu ăştia, cum e- ea. se-neepe de la periferie – şi la urmă ceaiul, Apro- pos, ai păstrat nişte ceai ? Pe naiba – nPte rom ?

Cu mînecile suflecate am încercat apa, frigea, abia puteam ţine mîinile-n ea. Dumnezeu cu mila, mi-am zis, dacă Avicenna şi Hipocrate şi toată banda lor de semizei încrezuţi au jucat zaruri la orele de reanimare, martor mi-e cerul că n-am nici o vină ! Am apucat Pistruiata de subsuorile rigide şi i-am făcut semn lui Vili s-o apuce de glezne, am ridicat-o deasuprii căzii – şi bîldîbîc !

Dacă nu i-aş fi susţinut capul cu mina stingă, s-ar fi dus la fund şi ar fi trecut şi prin cadă. Apa îmi frigea cotul sting şi degetele dreptei, cu care .încercam rigiditatea corpului scufundai, cînd . am simţit, la naiba, o adiere uşoară din gura ci – păcătoasa băuse, cum mă şi aşteptam. Avea într-adevăr atâţia pistrui pe tot trupul, că ar fi ajuns pentru rucsacurile tuturor băieţilor noştri, am zimbit fără să vreau. Vili se gîndea însă la altceva :

— Nu mă face să „te cred un stricat, iubitule. Poate prinzi gust de minore ?

— îţi arăt eu ţie pentru ce minore am căpătat gust, numai să înviem bibilica asta ! Cine-o fi inventat-o cu atîţia pistrui ?

Puştoaica gemu, m-am uitat la ea, şi pleoapele începură să-i tremure, iar coatele şi genunchii i se

îndoiră, recăpătîndu-şi funcţia de articulaţii fireşti – acum trebuia scoasă repede, ştearsă bine, şi fric- lionată cu spirt, şi vîrîtă într-o scorbură sau în pat, şi dopata cu ceaiuri fierbinţi pînă-i luau foc gîtle- jul şi măruntaiele. I-am spus toate astea lui Vili în timp ce căram Pistruiata în braţe în dormitor. Capul bibilicii, mîinile şi picioarele i se bălăngăneau în ritmul paşilor mei, ca la orice fiinţă normală – şi aveam probabil o mutră mîndră-preocupat-aten- tă, altfel Vili nu ar fi rîs, eliberîndu-se de încordare :

— Ia uite ! Boss cu minore în braţe ! Şi le mai şi duce în propriul dormitor conjugal !

La auzul ultimelor două cuvinte era să pierd din mîini Pistruiata – mă orbiseră luminile luminărilor sărbătoreşti de Crăciun. Hotărîsem, unilateral, să discut atunci noţiunea „dormitorului conjugal“ cu Vili – şi hotărîsem şi termenul răspunsului e : Noaptea de Anul Nou. Şi ea cuteza să-mi anticipeze cu vreo două săptămîni planul, citindu-mi parcă şi gîndurile, şi calculele, şi bănuielile, şi încre-' derea – cam tot ce frămîntasem în mintea mea de prin preajma echinocţiului de toamnă şi pînă în pragul solstiţiului : trei luni încheiate !

Mă-ntrobasem adesea – ce înseamnă trei luni ? Poţi cunoaşte pe cineva în trei luni ? Te poţi pătrunde sau sătura do cineva în timpul cît stă soarele pe cer, de dimineaţă pînă scara, în acest răstimp ? Şi cît se plimbă luna, printre stelele unui asemenea anotimp al cunoaşterii ? Pe urmă am rîn- jit, aminţindu-mi găselniţa acelor amanţi trăsniţi care, vrînd să scape cu orice preţ unul de altul, s-au încuiat într-o cameră, fără să vadă pe nimeni treizeci de zile, şi după luna asta de intimitate absolută au reuşit să-şi fie într-atit de antipatiei, că au pornit ca din puşcă în direcţii diametral opuse, numai ca să nu mai împartă pe din două aerul acelei odăi... Mi se părea că o cunosc destul de bine pe Vili, după trei luni, ca să-i pun problema ..dormitorului conjugal“, şi, totuşi, parcă

lipsea ceva, ori poate îmi prisosea ceva – *cine* sau *ce* era ? îmi dădeam seama că era o treabă de viaţă sau de moarte, şi încă mai dihai decît escaladarea în coardă, în doi, la urma urmelor puteam să-mi numesc şi ezitarea cu numele ei, dacă voiam. Dar voiam ?

Vino spre mine puţind toată a spirt sanitar, cu o expresie de fericire tipic maternă :

— A adormit, iubitule, într-adevăr, ca o pruncă- A-ntrebat unde se află, a închis ochii, şi cred că n-a apucat să înţeleagă ce i-am spus. Do ce-ai zîmbit cînd ai mîngîiat-o în cadă ?

— Rîdeam de pistrui, am minţit. Te rog, dă-le şi băieţilor de jos ceva cald. Vin şi eu îndată.

Am intrat în baie să golesc cada şi s-o spăl şi să strîng resturile de îmbrăcăminte ale Pistruiatei – nu puteam suporta ipe nimeni în preajmă acum. Adineaori, cînd îi susţinusem capul pe braţul sting, să nu-i intre apă în gură, auzisem glasul speriat al lui Caroline : „Fii atent ! Nu aşa ! Salt-o puţin de .popou 1“ – fusese prima mea lecţie de îmbăiat Piticotul. Doamne, cîtă tevatură urmase cu învelitul m prosop pluşat, cu ştersul şi pudratul, cu înfăşatul în scutec, pînă i-o înmînasbm pachet, pregătită pentru alăptat – şmechera de Pitieot ştia tot, îşi deschisese din timp guriţa, părea că şi buzele ii luaseră cu anticipaţie forma sfîrcului mamei, pur şi simplu ne privea cu ochi jucăuşi şi .deştepţi şi-şi bătea joc de solemnitatea noastră ! Pentru ca imediat după asta, în timp ce sinii micuţi ai Pistruiatei îşi pierdeau forma ascuţită, îngheţată, turnată parcă în sticlă, devenind complet lipsiţi de apărare şi chiar unduindu-se în mişcarea apei, Vili să dispară din nou din spatele meu, şi Caroline să-şi reia vechea placă – *„luna noastră de amor intensiv“* repeta ca un papagal, alăptind-o pe Pitieot, de fiecare dată cînd o îmbăiam împreună spunea cuvintele astea, ca un reflex condiţional, şi nu era forţă în lume s-o oprească pînă nu termina de alăptat, abia după asta i se uscau şi lacrimile...

— Unde eşti. Boss ? Te cheamă băieţii de la Canton !

Unde naiba să fiu, sînt aici, *în mine !* mă răstesc în tăcere la ea, şi Vili, întîlnindu-mi privirea opacă, se dă îndărăt, făcîndu-mi loc să ies, ghebos şi urît la chip, strivit de povara pe care nu o vede.

Şi de ce ? mă întreb imediat, ca şi cum i-aş fi dat o palmă. Cîte secole trebuie să treacă peste o rană, pînă să capete crusta uitării ? Cu cîteva minute în urmă, mă gîndeam ce înseamnă numai trei luni pentru a o cunoaşte pe Vili, ca să descopăr, în baie, că douăzeci de ani de uitare – aparentă, impusă, educată etc.. nu ajută absolut la nimic, la nimic.

— Bătrîne, e vreo problemă cu fata ? m-a luat în primire Number One, iscodindu-mi expresia feţei.

— Totul e O.K. 1

— După cum arăţi, nu s-ar zice, a evaluat Num- ber One, perspicace, cu delicateţea-i dintotdeauna – dacă nu suporta ceva, aceea era minciuna, şi Number One avea un simţ de orientare special, ca un fel de radar pentru detectarea minciunilor.

— Mă gîndeam la un fost prieten, am zis, un vecin de palier altădată. îi făcuseră nişte figuri femeile-n viaţă şi avea o strategie a lui în raport cu femeile. Le inventase şi o surpriză general-vala- bilă – aşa-numita bombă de sărbători.

— Pînă aici, promite ! se hlizi proaspătul coechipier, pe care nu-l prea aveam la inima de astă- toamnă, din noaptea căutării lui Vili, cînd comentase cu microfonul deschis, şi-l auzise toată filiera, că aş fi „ca turbat“. Şi e bună surpriza chiar pentru toate ?

— Depinde, copile. Depinde cui i-o „pasezi“, vorba Contelui, şi cit de mare e sărbătoarea : „De sărbători, zicea Contele, sufletul femeiesc c deschis ca o varză lovită de brumă înainte de a ’lega’ căpăţîna, pe caro, de fapt, niciodată nu o mai ’leagă’. Lor nu e obligatoriu să le spui chestia asta, spune-le că le vezi sufletul ca pe un trandafir japonez, ştii, floarea asta ţine o singură zi ! Ei, şi-n ziua asta măreaţă pentru sufletul lor, cum sînt pregătite să primească totul cu braţele deschise, pune-le-n pal- mele-minse orice problemă-cheie şi orice

întreba- re-încuietoare, fii convins că nu te vor refuza ! Le pasezi bomba de sărbători, şi ele aprind curioase fitilul. Restul e chestie de rutină...“ – cam asta era surpriza lui, universal valabilă, destinată femeilor de sărbători...

în liniştea Zivnig-ului am auzit o tuse semnificativă în spate, n-am întors capul, nu erau prea[1] multe femei în casă. Săritor ca întotdeauna şi ne- ştiind dincotro bate vîntul, Number One socoti de datoria lui săi dreagă lucrurile, cînd, de fapt, nimic nu era de dres :

— Bătrîne, scuză-mă, dar nu văd legătura între puştoaica recuperată şi sărbătorile care vin. Puştoaicei îi pregăteşti bomba ?

— Puştoaicelor, am zis apăsat. Daţi-le de veste întîi şi-ntîi că amica le o teafără. Iar miine, de dimineaţă, coborîţi-le de la Canton şi duceţi-le unde vă taie capul. Căutaţi-le o treabă, jos, la cabană, sau în pădure, sau pe şosea, sau pe fundul lacului, să nu le mai văd pe-aici pînă trec sărbătorile. Asta-i bombei – şi nimic alta.

S-a lăsat o linişte şi mai adîncă, n-am întors capul nici acum, dar simţeam în spatele meu o furtună magnetică de mulţumire, recunoştinţă şi alianţă perfectă, toate astea de sorginte curat fcmeiască – oare unde era multtrîmbiţata lor solidaritate ?, m-am întrebat răutăcios. Totul pînă la egoism, mi-am răspuns tot eu, iar „fericirea lor personală e direct proporţională cu nişte volume anatomice – şi nu se împarte cu nimeni“, îmi tălmăcise cîndva Contele, făcînd şmechereşti' cu ochiul şi coborîndu-şi vocea :

„Să-ţi spun ceva, zburătorule : dacă nu semănat cu băiatul meu, prăpădit pe front, nu mă osteneam eu atîta să-ţi deschid ochii să reuşeşti în viaţă. Vreau să te văd reuşit în viaţă, fiul meu !“, şi lacrimile bătrineşti, continue, ca un pîrîiaş, cum plîng toţi bătrînii, i se prelingeau în hăţişul bărbii.

— Ar trebui inventat totuşi ceva, descoperi Num- ber One adevărul.

— îmi place cum gîndeşti, l-am bătut pe umăr. Continuă aşa. Dar luaţi-le de pe capul meu. O dată-n

viaţă vreau şi eu sărbători liniştite, fără bibilici fugite din curte şi alte prostii.

Am dat stingerea pe la miezul nopţii, băieţii ŞÎ-au împărţit laviţa mea şi băncile rabatabile, iar Vili a rămas de veghe în dormitorul de sus, la căpătîiul bibilicii. N-aveam stare, mi se făcuse deodată un dor teribil de gnomi, am aprins lumina mică în colţ, deasupra cufărului, şi bernardinul, trezit din somn, m-a privit cu un ochi leneş, fără să se mişte din loc. Bravo, Everost, bravo – l-am scărpinat între urechi, avea un pogon de blană acolo, şi Evprest a făcut ca porcul şi-a adormit la loc.

Mi s-a părut ceva în neregulă în cufăr şi-am tresărit la ideea că Vili ar fi umblat pe furiş în el : să fi desfăcut, oare, şi mapa cu hărţile de navigaţie ale bunicului meu ? ! Atunci, cu siguranţă dăduse şi peste notiţele lui Caroline, pe foile îngălbenite, rupte din caietul de engleză intensivă ! Do bună seamă că aşa o fi fost, mi-am zis amărît, n-am suferit niciodată cotrobăiala prin buzunarele hainelor, prin sertare sau alte locuri unde-şi închipuie unele că bărbaţii ascund ceva! – în privinţa asta Signora fusese savantă, titlurile ei ştiinţifice de prof.-dr. şi de prof. dr.-doc. nu făceau două parale pe lîngă diploma de *honoris causa* pe care i-o atribuisem eu, din partea Academiei Cotrobăielii ! Deci nimic nou sub soare, am continuat să mă amărăsc, şi tu – Brutus ? Şi tu – Vili ?! Altfel nu s-ar fi apucat, tam-nesam, să-mi vorbească, de curînd, despre „ora aia de nebunie“, invocînd-o tot mai des pe Caroline, biciuindu-se ca o masochistă cu imaginea lui Caroline incrustată în mine. în baie, în vreme ce curgeau apele de pe mine căznindu-mă să readuc Pistruiata la viaţă, ei da !, şi în baie murmurase absentă : „Bănuiesc că aşa îţi spălai pe vremuri copila...“ – Ia care aş fi întrebat-o, îmi stătea întrebarea pe vîrful limbii ca un bob de piper : dar tu, care zici că eşti mamă – şi încă „de două ori“ ? [1] Inghiţisom piperul, şi stomacul mi se contractase, confirmîndu-mi seriozitatea lui Avicenna, Hipo- crate şi a tuturor semizeilor care nu jucaseră totuşi zaruri în

timpul învăţăturii : tot ce gîdilă limba* muşcă stomacul – zice învăţătura lor !

Umblase în cufăr, dar nu mişcase nimic din loc, noutatea era mai surprinzătoare – pusese ceva acolo : un plic gros. M-am luptat cîteva clipe cu cinstea, clar curiozitatea a-nvins – te pomeneşti că aici îşi doseşte ciornele scrisorilor de despărţire ? Niscai epistole de la copiii ei? Vreun.jurnal din existenţa ei anterioară, despre care continuă să păstreze muţenia, pe care o simt tot mai concret, ca un zid inutil între noi – dar pînă cînd ? 1 m-am revoltat şi am deschis plicul şi am citit notiţele ei, scrise repede, dar cu nună sigură, fusese probabil o şcolăriţă sîrguincioasă, sau bunicul ei, paznicul farului, petrecuse eu ea ore în şir în casa aceea bizară, unde oglinzile multiplicau totul, chiar şi sunetele de pe fundul mării ? !

Ce obicei şi la *ele,* mi-am zis, să scrie întruna cîte ceva, în diverse caiete, pe bileţele, pe manşetele cărţilor, şi pentru ce ? Au oare iluzia că pot opri clipa ? 1 Se tem de uitare ? Vor să re-truiască, peste ani, nişte stări acute şi trecătoare, ca durerea de dinţi, pentru a se autoanaliza în perspectiva vremii ? Drăcia dracului, singura făptură care îmi mai transmite senzaţii din viaţa ,,de dincolo“ e Caroline ! Nu eram rău, pur şi simplu mă întrebam, iar textele lui Vili îmi dădeau un răspuns mai festiv decît ir.a aşteptam – pe măsura sărbătorilor peiitru care pregătise luminările :

„Am avut drum la debarcader cu nişte prafuri noi împotriva gîndaci- lor do bucătărie ; sigur că am intrat în cabană, am băut repede un suc şi abia după asta m-am uitat – m-am uitat înspăimîntată la locul liber de la masa unde te-am văzut în septembrie... Aş fi urcat imediat pînă la tine, dar ştiam că eşti plecat la baza vecină sau altundeva, îmi spusese barmanul, şi-am mai cerut un suc (ca atunci ’), nu puteam altfel, şi am luat prima cursă a tcle- scaunului, totul era

ferecat, şi un cîine vagabond îţi adulmeca avuţia, ce rău îmi părea că nu pot deschide zăvoarele .astea ! Mi-ar fi plăcut să intru, numai să intru, să stau jumătate de oră pe-o banc ă făcută do mina ta, lîngă lada aia veche, să mă umplu de spaţiul şi de aerul tău...*[u]

De ce nu-mi lăsase pînă la urmă biletul ăsta, numai Vili ştie, iată încă o întrebare-încuietoare, pe care merita să i-o pun de sărbători, după ce vom fi dezbătut noţiunea „dormitorului conjugal“ ! Dar constat că avea şi ea, încă de demult (trei luni să însemne *demult? I),* sumedenie de întrebări pentru mine :

„Te ştiu tot mai aproape şi mă gîndesc mereu cine eşti, ce vrei, ce-ţi doreşti, ce-ţi place şi ce urăşti ? Cît îmi lipseşti acum, chiar acum, cînd totul e-aşa de proaspăt, că te simt încă în mine, îţi simt braţele puternice şi ochii buni, dar pătrunzători, cercetîndu-ma, şi-ţi aud vocea caldă, mmgiietoare, ca atingerea mîinilor... Cred că devin o exaltată care doreşte ceva, fără să-i fi promis, cineva, practic, nimica. Ma umple de groază spaţiul necunoscut în care dispari în răstimpuri, poate cauţi primejdia ? îţi doreşti singur răul ? Cîteodată, mi se pare că umbli după necazuri cu luminarea, parcă pentru a te pedepsi pentru ceva ! Atunci îmi vine să plîng şi-mi este cumplit de teamă de singurătatea strălucitoare în care mă laşi, oare fugi de mine ? De *cine,* sau de *ce,* fugi tu mereu ? E atîta galben, albaştrii odihnitor şi verde în pragul capătului de toamnă... exact cît îmi trebuie ca să mă lamentez dulce şi duios ca o fetişcană la prima ei dragoste, dar ce să fac ? Unde eşti ? !“

I'iiele nu erau datate, Vili nu notase nici locul, nici prilejul însemnărilor ei, dar calitatea hîrtiei şi culoarea pastei de pix trădau că scrisese în zile diferite. După grăsimea de pe un petic de ambalaj (săpun „REXONA“ !), am dedus că făcuse notiţe şi în bucătărie, am rîs,. te pomeneşti că şi bunul meu

sfetnic într-ale singurătăţii trăise aşa ceva, dacă decretează în *Citadela :*

Cel care citeşte o scrisoare de dragoste este arhiniulţumit indiferent de cum ar arăta cerneala şi Jiîrtjn El nu caută dragostea nici în hirtie, nici în cerneală.

Trebuia să fiu măgar de-a binelea să nu recunosc că, într-adevăr, cuvintele lui Vili îmi dădeau o neobişnuită stare de împăcare :

„Mi-a spus că sînt o femeie tipică, iar el se consideră un bărbat *atipic!* Să mori do rîs – el, Şi *atipic /“*

— Am găsit, Bătrîne !

Nurnber One îmi vorbea de pe laviţa, rezemat într-un cot, privind amuzat cum munceam de zor în măruntaiele cufărului. N-am tresărit şi ain căutat să-l întreb firesc, a ieşit ca dracu’ :

— Ce-ai găsit ? Purici ?

— Ideea pentru puştoaice, Bătrîne : le spunem că vine o tabără de copii la Canton şi că l-au închiriat pînă după Anul Nou. Ce zici ?

— Treaba voastră, spuneţi-le ce vreţi. Nu-mi doresc dccît sărbători liniştite, ca să nu zic fericite, că sună anapoda. Prima dată în ultimii douăzeci de ani preţuiesc chestia asta mai presus de orice.

— O să le ai, Bătrîne, promise solemn Number One, şi era atîta siguranţă în vocea lui, că am simţit-o undeva în zona inimii – nu chiar în inimă, dar foarte pe-aproape.

N-a trebuit să-i mintă nimeni pe vajnicii dresori de bernardini că sînt obligaţi să cedeze Cantonul unei tabere de copii – tabăra de schiori-ju- niori a venit de-adevăratelea. Nimeni nu se aştepta, nici măcar perspicacele Number One, la o rezolvare atît de fair-play, care să excludă, înainte de toate, minciuna. Singurele semne prevestitoare mi le dăduse Vili, cu o zi înainte, întrebîndu-mă la tot pasul în ce dată sîntem. Nouăsprezece decembrie, îi tot repetam, pesemfte nu înregistra cifrele.

— Everest, am auzit deodată o voce palidă, necunoscută, care m-a făcut să tresar. Ce faci tu aici, Everest, băiatule ?

Saint-Bernardul a sărit ca unul scăpat multă vreme din lanţ, s-a oprit pe la jumătatea scării spre dormitorul de sus şi, lăsîndu-şi balele pe ghetele Pistruiatei, de emoţia revederii mai-mai c-a făcut, pe el : balele erau singurul lucru care strica farme-- cul bernardinilor, o adevărată pacoste.

în afariî de paloarea obrazului, Pistruiata nu ax ea nici pe dracu'. Vocea palida, de fetiţă orfană crescută la pension, cred că o folosea de la naştere :

— Am venit să vă mulţumesc, am auzit-o ca prin vată. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut ca să-mi redaţi viaţa.

— Spui vorbe prea mari cu un glas prea mic, am glumit. Iar mulţumirile adresează-i-le lui m persoană. El tc-a găsit.

— Adevărat, Everest ? s-a fîslîcit bibilica, şi pistruii i s-au înmulţit pe toată faţa.

— Ascultă-mă pe mine, nu te lua după coada lui. Clinii dau din coadă oricum, chiar şi atunci eînd te latră. Apropo, spune-mi şi mie, cum ii deosebiţi ? Ca să deosebeşti după mutră doi cîini de aceeaşi rasă, am impresia că-ţi trebuie tot atîta spirit de observaţie cit îi trebuie europeanului în mijlocul unor negri, japonezi sau chinezi...

— Nu-i chiar aşa cum spuneţi dumneavoastră, s-a trezit orgoliul dresoarei în Pistruiata. .Fiecare din ei

are personalitate distinctă, comportament şi chiar stil personal. Degeaba rîdeţi. Aceştia au în- tr-adevăr şi stil! îmi daţi voie să-l iau şi să ne întoarcem în tabără ? Mă simt complet refăcută, şi Everest e un ghid montan înnăscut...

— Să vedem ce zic de ideea asta prietenii tăi, am întins mîna spre microfonul staţiei, poate sînt de altă părere. Poate preferă să-ţi iasă în întîmpi- nare, am apăsat pe cmisje, dar chiar atunci a sunat
— ceea ce nu obişnuiam în comunicările de rutină
— soneria interfonului.

— Şefu'! a răcnit îngrozit omul de jos. Eşti acolo ?

— Unde draci bălţaţi aş putea fi pe frigăraia asta ? La plajă ? la-le pe rînd şi-ncepe cu vestea proastă, ştii bancul ?

— Nu-l ştiu, s-a mirat plîngăroţ omul de jos, da eu zic să-l laşi pe alt'daki. Treaba e groasă rău. Au venit...

— Au mai xenit şi alţii, şi noi tot aici am rămas, am rîs cu o poftă drăcească. Pînă nu-ţi zic bancul nu vreau să aud nimic.

Era anecdotei preferată a lui Caroline despre stewardesa care-l întîmpina la scara avionului pe directorul aeroportului, omul fiind întîrnplător şi amantul ei : am două veşti, îi înmînează ea florile, una bună şi una proastă, cu car«' să-neep ? Cunos- cîndu-şi ghinioanele, directorul optează pentru vestea proastă. Ai fost înlocuit, îi comunică stewardesa, neagră de supărare. Şi cea bună ? mai speră în minuni fostul director. \m rămas gravidă, se bucură biata fata, clipind des şi privind la ol galeş, cermdu-se alintată. Aşa mi-a comunicat Caroline şi vestea zămislirii lui Piticot, cea proastă fiind că mă suspendaseră pe treizeci de zile pentru „discuţii neprincipiale" cu pasagerii – pur şi simplu drăcu- isem un grăsan insipid care ţinusf morţiş să intre în cabină, să vadă „cum se conduce" !

La auzul cuvîntului gravidă, Pistruiata s-a înroşit ca rachetele? trase în timpul căutări, ei, dar a avut tăria să nu se mişte de pe poziţie' – cu forţa curiozităţii lor ancestrale, femeile ar putea declanşa catastrofe, zicea Contele. Omul de jos m-a ascultat ca la lecţie, după care şi-a reluat ideea fixă :

— Şefu', treaba e mai groasă decît gîndeşti. Au venit cincizeci de copii – o tabără-ntreagă de schi- ori-juniori. Ce facem ? Au repartiţie pentru Canton, ştii, la pîrtiile pcnrru începători. Instructorii o ţin gaia-maţu că se instalează do azi. Dăm drumu ?

Era o veste „mai rea ca untura 'de peşte" – mi-am amintit notaţia bunicului meu pentru „CARTEA GNOMILOR" : pilonul 46 mi-a răsărit în faţa ochilor cu o fantomă în ceaţă – m-aş fi proptit bucuros în locul lui, decît să vijd copiii rupjndu-şi picioarele !

— Tragem do timp, am coborît vocea. Eşti singur ?

Am încuiat şi uşa.

în regulă. Unde-s tronsoanele dc rezervă pentru

prăpăditul ăstS de pilon ?

Erau montaţi din tronsoane prinse în şuruburi cu piuliţe, nu se folosise sudura, tocmai în ideea înlocuiri; unor părţi uzate. Bănuiesc că omul de jos se scărpina cu degetul după ceafă, ara remediul lui sigur de a ieşi din toate încurcăturile, de data asta nu l-a ajutat :

— Doar ştii că bacul s-a scufundat, am auzit, şi nu mi-a venit să cred – eram cutia de conservă aflată între doi poliţişti care o somează : „Predă-te ! Eşti înconjurată !“

— Ce-are pilonul meu drag cu bacul vostru nenorocit ? am încercat să-mi salvez pielea – nu era nimic do salvat :

— Tronsoanele[1] erau pe bac. N-am apucat să le descărcăm. „

Se putea şi mai rău, am rîs fals. Copiii unde-s ?

— În cabană. Se pregătesc de-mbarcarc în scaune.

— Scoate patroanele de siguranţă şi demonstrea- zăle isteţilor ălora de instructori o pani; generală de curent. Spune-le că ai vorbit cu dispeceratul şi că durează cîtova zile, cabluri căzute etcetera, găseşti dumneata.

— Şi ?

— Şi pe dracii’ ! Să urce cu pasul ! Ori eşti greu de cap ?

— Nu'sînt.

— Aşa zic şi eu. Dă-i bătaie- cu pana de curent !

— De ce să nu urce eu telescaunul ? s-a mirat Pistruiata.

— D-aia. (Jă nu are ursul coadă, am rîs la ea,, m-am ridicat şi am batut-o prieteneşte pe urnăr, ca de la egal la egal, linguşind-o, să-i cumpăr tăcere«. Fii atentă, araţi destul de bărbata ca să pricepi un d®zastru – ni s-a defectat instalaţia. Poţi să uiţi ce-ai aflat aici ?

— Am şi uitat, m-a asigurat Pistruiata. Do fapt, n-am auzit nimic. Dar ce fac ai noştri ? Cum rnă-n- tîlnesc cu ei ?

— Şezi colea, pe-o băncuţă, scarpină-l pe Eve- rest, şi-ai să uiţi îndată o grămădii de lucruri şi mai

importante.

Number One cu' ajutoarele sale au coborît în bună stare- tabăra bernardinilor do la Canton, şi-au tras sufletul, au băut ceaiuri fierbinţi, Lunganul mi-a mai spus despre gnomi că dezvăluirea prezenţei lor printre noi ar duce la modificarea accepţiei universale despre lume şi viaţă, Vili a aflat despre cei cincizeci de copii, cărora trebuie să le- pregătim alte ceaiuri, s-a făcut deodată ca varul,, şi cînd am întrebat-o ce are, s-a bîlbîit atîta, că. n-am înţeles nimic, toane femeieşti, m-am liniştit aparent – şi a început carnavalul. Carnaval curat, a fost tot ce s-a adunat în *living-uL* nostru decorat pentru sărbătoare, în'săptămîna dinaintea Crăciunului, şi Vili a reuşit să fie aleasă regina lui. Cu stofa ei, n-a costat-o nici un efort să obţină titlul.

Bernardinii şi optimiştii lor tineri stăpîni au luat-o pe firul văii, în întîmpinarea copiilor, în frunte cu Number One şi băieţii lui – „nu vă faceţi probleme, cîinii ăştia au o dragoste specială pentru copii !“ m-a asigurat la despărţire blonda-dea- blondă cu ochi verzi-jucăuşi, iar Vili a urmărit cu un interes aparte schimbul de priviri dintre mine şi blondă, mai exact, privirile alunecoase ale blondei. Şi s-a făcut linişte pentru moment, ca înaintea furtunii, iar Vili a început hodorogcala în chirinetă, pregătindu-se pentru primirea copiilor – mi se părea că exagerează cu zgomotul pentru o simplă oală de ceai, dar era mai bine s-o las în apele oii.

. Frunzăream un exemplar din programul de instrucţie a Saint-Bernarzilor, regretind că nu avusesem la îndemînă ceva similar pentru dalmatianul meu răposat – cîtă pustietate se adunase pe Cota 2100 după dispariţia lui, dacă şi cărările pe care şi le croise, cărările lui de cîine nostalgic şi singur, prin zăpezi şi pe pămînt golaş, se şterseseră dim- prejurul casei ! Gîndurile îmi zburau aiurea, mă teroriza pilonul 46, dracii să-l ia !, nu vedeam cum s-o scoatem la capăt cu ei pînă la sezonul mort din primăvară : instalaţia nu o puteam opri, era exclus, ne-ar fi jupuit de vii administraţia generală a bazelor de turism montan – de

aici le curgeau banii !

După zgomotul cratiţelor în bucătărie trebuia să-nţeleg că Vili se-nfuriase din cauza blondei, am zîmbit orgolios – te pomeneşti că vorbeşte gelozia în ea ?! Adevărul e că mă obişnuisem cu ea, cum se întîmplă cu alţii după o lungă convieţuire, nimic nu era între noi impudic sau fals, pasager ori superficial, şi treburile gospodăreşti se rezolvau atit de armonios şi firesc, de parcă am fi fost aici împreună de la prima piatra de temelie. Cum reuşise ? mă miram, uneori, surprinzînd-o Ia jumătatea vreunui gest, concentrată, înainte de a termina jumătatea cealaltă a gestului, dar fără să mă-ntrebe unde-i aia sau aialaltă, părînd pur şi simplu transportată în timp sau în spaţiu : poate avea şi Vili „amintirile“ ei dintr-un presupus viitor ? Poate nu eram singurul care cochetam cu viitorul ? Probabil, dusese o lungă lipsă de un tandem, îşi dorise şi poale visase cu ochii deschişi o asemenea casa şi gospodărie, poate şi pe bărbatul cu care să-şi sincronizeze respiraţia, gesturile şi pmtrile, de la bună dimineaţa, iubitule, şi pinii la somn uşor – cind ne strîngeam unul într-altul ca o lingură în- tr-o lingură, cum plastic a intuit vraja asta Kurt Vonnegut, jr. Oare, şi pe bărbatul ăla norocos îl visase ? Şi semănăm eu cit de cit eu acela? m-am întors iarăşi la tratativele noastre bipartite, stabilite m capul meu pentru seara Crăciunului, ca şi cum aş fi căzut în mintea copiilor, la altceva nu mă puteam gîndi de o vreme încoace...

Chiar în mijlocul acestor reverii delicate şi la-crimogene mi s-a năzărit un lătrat vehement de afară. Am pornit spre uşă cu aerul natîng al tuturor visătorilor şi îndrăgostiţilor de la-nceputul lumii, aşa cum se vede iubirea, ca orice boală, pe orice chip .— întîrziasem o clipă, uşa sărea din ţî- ţî'ni sub privirile mele, şi-n casa se năpustea triumfător Everest.

Namila venea cîţiva paşi spre mine şi bimsc se-ntorcea pe prag de parcă ar fi uitat ceva, pentru a reveni indecis, să intre ori ba, în general se purta anormal, dar era prea vesel ca să-l suspectez de vreo boală a sistemului lor nervos central – ca jigodia sau

turbarea : de cind plecase, era imposibil să i se fi declanşat altceva decît cine ştie ce afecţiune bizară !

Şi am văzut imediat şi obiectul zăpăcelii sale de nedescris, şi obiectul ăsta a pătruns ţopăind în *Uving,* mirosind a tinereţe, zăpadă şi ger, înflacă- rînd toată casa cu seînteile ochilor moşteniţi de la maică-sa şi ţipînd ca la surzi spre mine, cum făcea în clipele de extaz şi maică-sa :

— Bine te-am găsit, ursule 1 Bucuros de oaspeţi ?

— Piticot !

în secunda aia s-a făcut ţăndări un obiect în bucătărie.

Iar Piticot m-a îmbrăţişat strîns, mai-mai să-mi iii răsuflarea, culcindu-şi obrazul pe pieptul meu şi aratîndu-mi, cu degetul, cît îmi dusese lipsa. Tăceam în continuare ca un idiot, cînd îi rîs ;•

— Mă gîd'.li cu barba, ursule ! Dar spune ceva.' Te pomeneşti c-am picat într-un moment nepotrivit ?

— Bine-at venit, Piticot, am înghiţit nu ştiu c6 în gîtlej, mai potrivit moment nu ar fi găsit ca nici cu luminarea. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot. Sănătoasă ? Voioasă ? Dar spune-i tembelului ăstuia să se astîmpere, că dărîmă casa ! Dezbracă-te, aşază-te, povesteşte ! Ţi-e foame ? Ţi-e sete ?

— Poate închideţi şi uşa, vorbi limpede şi cumva mucalit vocea din pragul bucătăriei, totuşi ferm – pe tonul stăpînelor. Nu de alta, dar trage rece, şi-mi cade aluatul pus la dospit.

Fîstîcit ca un puştan, m-am repezit să-l dau afară pe bernardin, şi atîta am tîndălit în hol, c-am pierdut momentul : cînd m-am întors spre ele, îşi zîm- beau, amîndouă la fel de surprinse, evaluîndu-se reciproc – încă se mai ţineau de mînă. Vili o privea pe Piticot cu uimirea specifică în faţa vestigiilor, văzînd pesemne în ea tot trecutul meu sau cea mai mare parte" din el, iar Piticot părea proiectată într-o viziune de anticipaţie, încercînd să priceapă ce *este* şi *ce va fi* pentru mine Vili. Faimoasa lor intuiţie femeiască le-a scos din încurcătura Şi de data asta, Vili şi-a asumat cu curaj ascendentul de vîrstă şi rolul de gospodină, între ceai şi

cafea au ales de comun acord cafeaua, au rîs amîndouă – nu trebuia să dau nimănui explicaţii şi-am respirat adînc, despovărat de-o inutilă maimuţăreală.

Copiii şi-au vestit sosirea de foarte departe, cum se aud în ajunul Crăciunului colindătorii, prin glasurile subţiri şi sonore, ca o salbă de zurgălăi. Am Seşit pe peron, era senin şi se vedea pînă jos, totul strălucea poleit cu argintul orbitor al zăpezii, dar colindătorii îmi rămîneau ascunşi : în dreptul „trecătorii“, cum numisem pietroaiele străjuind cărarea ceva mai la vale de pilonul stricat, se adunase un nămete imens, cu siguranţă erau .în spatele lui. Am dat fuga înăuntru să-mi iau ochelarii de soare, Vili se agita inexplicabil, toane femeieşti, mi-am zis – nu păreau simple toane :

— Boss, te rog, ai grijă să nu mi se ardă-n cuptor piroj”ocii, vreau să-i văd cum sosesc !

— Asta-i buna, am mîrîit, gu două femei în casă, tot eu să păzesc cuptorul ? Piticot !

— Nu trebuia să-mi spui, se bosumflă Piticot luînd cîrpa din mîna lui Vili şi răsucindu-se mirată : Vili, de unde ştii să faci pirojoci ? Chiar sînt pirojoci ?

— Nu numai că ştiu să-i fac, dar ştiu şi reţeta după care-i făcea Babushka ta. Gustă umplutura, a mai rămas, uite colo, în tava aia, să te convingi, o lămuri din mers Vili, trăgîndu-şi pe ea arhaicul pulover cenuşiu cu guler înalt, în care o cunoscusem cu atîta amar de vreme în urmă, era de mirare că-l mai avea întreg.

Pi+icot căsca ochii tot mai mari, fulgerîndu-mă şi pe mine, în treacăt, cu sumedenie de mirări mute, şi-ritrebă de formă, învinsă :

— Şi de Babushka ştii ?

— Ştiu despre tine o grămadă de lucruri interesante, îi zîmbi promiţător Vili, dacă ai să vrei, am să ţi le spun într-o zi !

Şi imediat apăru un personaj care nu mai fusese la Cota 2100 : Albă-ca-Zăpada ! Şi apărură şi cei cincizeci de pitici ! O fetiţă cu o claie de păr ciufulit îi sărise în braţe, strîngînd-o de gît, un băieţoi zvelt şi sprinten'căuta să o sărute pe faţă, iar ceilalţi, văzînd-o

pe Vili, izbucniră în ţipete şi urale care cutremurară valea, sub privirile contrariate ale instructorilor – cinci atleţi care-ţi inspirau încredere numai prin forţa ascunsă sub hanorace. Era un tablou cu multă putere de convingere, vf-eau să zic – copiii nu cunosc prefăcătoria, şi dragostea lor pentru Vili era spontană şi foarte curată, nici albul zăpezii imaculate n-o întrecea.

Ia uite, m.-am zis, credeam că numai eu sînt uns cu lipiciul care atrage copiii, copiii şi felurite necuvîntătoare, să fie într-adevăr şi ea o zînă bună a fiinţelor inocente ? După felul în care, în alai triumfal, s-au năpustit după ea cu toţii în *living,* ca la ei acasă, întrebarea nu-şi avea rostul : Vili era pentru ei zînă adevărată...

Am stabilit cu instructorii amănuntele instalări' „juniorilor- ăstora la Canton, de fapt – erau cam mucoşi pentru titlul pompos de juniori, am fumat -împreunii cu ei pipa păcii şi i-am poftit la un ceai fierbinte. Un covor de firimituri, asta rămăsese. din suta de pirojoci copţi de Vili, copiii Şedeau pe băncile rabatabile, pe laviţă şi pe duşumea, iar Piticot, ca o infirmieră de linia întîi, le împărţea ce.şti cu ceai, apleeîndu-se spre ei ca asupra unor soldaţi în tranşee. Isprăvind cu distribuirea ceaiului, se apropie de mine şi-mi şopti îngri- jorat-gravă :

— Du-te la ca şi vezi ce are, te rog. E-n bucătărie, te rog, du te acum la ca.

Era acolo, şi nu era, vreau să spun – Albă-ca-Zăpada plecase, lăsîndu-şi în chicinetă doar învelişul, şi învelişul ăsta, aşa de bine cunoscut mie, cu mînecile ■ puloverului cenuşiu suflecate, frămînta aluatul în covăţica primită cîndva' cadou de la nişte ciobani pe care-i scosesem cu corzile din fundul canionului, cu deosebirea că acum pusese prea multă sare în compoziţie : îşi transformase ochii în pipete, picurînd lacrimi în aluat, fără, să vadă nimic în jur, nici măcar geamul pînă-n tavan prin care dădea impresia că se uită afară. Una e .să te uiţi la ceva, şi alta e să mimezi – chestia asta mi-o vîrîse în cap foarte bine Signora, cale

de mijloc nu exista, aşa că am ales iarăşi o rachetă roşie, cele roşii aveau un efect sigur :

-— Ce dracu' ai ?!

N-a văzut prima rachetă. Am îmbraţişat-o strîns, pe după umeri, şi am tras a doua :

— Vili, termină circul. Avem oameni străini în casă.

— Ştiu, Boss, a zărit Vili a doua rachetă roşie. Avem şi copii în casă. Şi-n faţa copiilor nu e bine să plîngi. Copiii văd în oamenii mari nişte zei, şi zeii nu plîng niciodată, nu-i aşa, Boss ?

— Te pomeneşti că prezenţa ăstora ţi-i aminteşte pe-ai tăi ?

— Ce deştept „ffiti, iubitule, rîse amar, îşi şterse ochii cu dosul mîinii plină de aluat uscat, întărit, încerci! să mă privească frontal, dar îşi rnuşcă buzele şi întoarse capul, şi pipetele porniră să picure iarăşi sare în covăţică.

Am zguduit-o ca pe una nu tocmai în toate minţile, am răsucit-o cu forţa spre mine şi-am vrut s-o pălmuiesc, cum se face cu leşinaţii, n-am apucat – Vili mă pălmui pe mine, vorbindu-mi cu un calm neomenesc :

— *Copiii mei sint în* living, *Boss.*

„Sînt mamă 1“ mi-am amintit, amintirea era ca o împuşcătură în noapte – şi avea şi ecou : „Am fost mamă de două ori !“

— Cum să fie în *living* copiii tăi ?! Spui prăpăstii ! Asta e o tabără de schiori-juniori...

Cred că mă uitam la ea cu gura căscată, cum numai în toamnă mă mai uitasem, prin preajma echinocţiului, cînd îmi apăruse goală-puşcă din pro- pria-mi baie, întrebîndu-mă dacă nu sînt sperios.

O mîndrie rece îi apărea treptat pe obrazul livid, culoarea normală întîrzia să-i revină, numai tremurul buzelor încetase. Mă privea şi mîndră, şi amuzata, şi victorioasă, şi altcumva – nu mi-a plăcut acest altcumva, părea că mă compară în amintire cu un chip străin mie, dar foarte bine ştiut de ea. Ei da !, se gîndeşte la *el,* mi-am zis, la tatal copiilor, dacă nu-i

curată scorneală povestea, prea bine, Boss, ai să treci şi peste încercarea asta, ai niţică răbdare, cum ai mai avut tu răbdare, acolo, pe coridorul spitalului, cînd încercau chirurgii să coasă la loc bucăţile lui Caroline, dacă e să semene între ele cîteodată lucrurile în viaţă. Draci ca ăştia mai avusesem în mine numai atunci, am strivit între degete jarul ţigării („FUMATUL STRICT INTERZIS“, scria pe peretele secţiei de chirurgie), m-am uitat lung la căruciorul pe care-o scoteau pe Caroline din sala de operaţie, întreagă într-adevăr, dar fără să respire, n-am întrebat nimic medicii, n-aveam încredere în ei, dar am rugat-o pe Vili :

— Ar trebui să te pun să juri că nu glumeşti, dar cu astfel de chestii nu se glumeşte. Cei doi sînt ai tăi, care ţi-au sărit în braţe cînd ai ieşit afară ?

— Ei, Boss, nu te mai recunosc ! zîmbi Vili, culoarea firească îi revenea, încet-încet, în obraji. Dar perspicace mai eşti ! Ai merita o tavă de pirojoci ca premiu ' rîse de-a binelca şi, scorojindu-şi aluatul de pe degete, reluă frămîntatul. Nu te duci la ei ?

— Tu ce-ai de gînd ? Le mai faci un rînd ? am întrebat-o fascinat de subiectul pirojocilor, altceva nu-mi venea în gînd.

— Ar dura prea mult. Copiii pornesc îndata, să ajungă la Canton pe lumină. Acum fac pentru Piti- cot, adică pentru cina noastră...

Am rămas paralizat în pragul *living-u*$|i|_h$ deşi auzisem larma înainte de a intra, vacarmul răzbă- tea prin uşă, cum se aude pe coridoarele şcolilor, prin uşile-nchise, înainte de a intra profesorii în clase, în mină cu bagheta magică ti tăcerii. Curios lucru, puştimea m-a confundat cu mînuitorul unei asemenea vrăjite baghete – la apariţia mea s-a făcut linişte, şi toţi ochii mă urmăreau, cu o inexplicabila adoraţie. Au mîncat rahat instructorii, mi-am zis, cine ştie ce isprăvi eroice mi-or fi pus în circă, prezentindu-mă mucoşilor ăstora drept vreun „veteran alpin“ ! De regulă, nu mă fîstîceam şi nu mă pierdeam cu firea în faţa grupurilor de turişti ca- re-

mi ascultau cu gura căscată recomandările, cum nu m* fîstîcisem nici odinioară, masurat şi- cîntărit de miile de ochi ale pasagerilor, înainte de ’a mă înhăma la elegantele sicrie din durai, căptuşite cu pluş, pentru a pleca împreună cu ei în cursele mor- ţii – puţin îmi pasase de adulatia, îndoiala sau neîncrederea lor ! Acum însă simţeam c-am sfeclit-o, puştimea aştepta de la mine ceva cu adexarat măreţ. Refugiată pe laviţa, cu picioarele stnnse sub ea, Piticot cintărea din ochi raportul de forţe şi de bună seamă că mă compătimea – măcar în faţa ei eram dator să mă arăt „mare“. Am recunoscut dintr-o ochire fetiţa cu claia de păr zbîrlit, fireşte că era cenuşiu-cenuşiu, care sărise-n braţele lui Vili, şi l-am identificat imediat şi pe băieţoiul sprinten şi zvelt, cu ten măsliniu şi pârul închis la culoare – — nu semăna cu Vili defel. I-am chemat lîngă mine, i-am prins de mină şi mi-am dat drumul de pe trapez :

Fiţi atenţi, le-am glăsuit grav, aruncîndu-le o privire circulară – ştiu despre xoi absolut tot. Şi cum învăţaţi, şi ce note aveţi hi purtare, şi cum vâ strîmbaţi cînd aveţi la masă spanac... Dacă nu respectaţi regulamentul de tabără şi nu-i ascultaţi pe instructorii voştri, nu vă mai primesc aici niciodată. S-a-nţeles ?

. – Da-a-a-a ! îmi turti puştimea timpanele.

— E-n regulă. Voi vcniţi amindoi cu mine, le-am zis băieţoiului şi fetiţei, şi luaţi-vă frumuşel de mînă, cum le şade bine unor adevăraţi fraţi 1 am încheiat în liniştea care precede al doilea salt mortal – dintre toţi ochii scinteietori din *living* reflectorul cel mai puternic se-aprinsese în ochii lui Pi- ticot.

Al-au urmat, i-am împins uşurel în chicinetâ, am închis uşa şi mi-am cerut premiul făgăduit de piro- joci :

— Dacă nu-ţi plac ăştia doi, iţi aduc alţii, Vili.

Vili făcea feţe-feţe, erau jocuri şi nimic altceva – jocurile de mîndrie maternă, cochetăria asta o cunoşteam demult, de cînd ieşeam pe stradă cu Caroline, ajutind-o să treacă landoul cu Piticot pe la intersecţii, dar nu de jocuri materne îmi ardea mie acum.

Mi se aprinsese în minte altă imagine – pădurea de

mesteceni feciorelnici din jurul fîntînii lui Babushka, demult, ca în altă existenţă, şi făgăduinţa smulsă Signorei, în timp ce încordarea picura din degetele ei delicate o dată cu dorinţa de a face mai repede baie în baia rusească, promisiunea solemnă a Signorei de a nu-i divulga adevărul lui Piticot cîte zile vom mai avea. Am zis rece, în timp ce trăgeam uşa în urma copiilor :

— Vili, renunţ la premiu, promite-mi în schimb altceva.

— Spune, iubitule, s-a întors spre mine, curioasă.

■— E vorba de Piticot. Ştii că Piticot habar n-are...

Şi-a şters repede mîinile de colţul şorţului, s-a repezit şi m-a îmbrăţişat strîns, părul cenuşiu îi mirosea a pirojoci cu varză, şi din degetele ei împletite pe ceafa mea radia căldura luminărilor de pe pomul de Crăciun, ei da !, izbutise şi minunea asta – mă simţeam din nou încurcat, ca în faţa puştimii, iar din jenei ei nu rămăsese decît mîndria, pe care însă nu şi-o mai ascundea :

— Fii liniştit, iubitule, voi duce şi cu taina pe lumea cealaltă, cum ţi-a făgăduit şi Signora... Nu • te frămînta inutil.

O umbră rece trecu peste geamul pînă-n tavan, ca în urma unui nor singuratic, deşi cerul era senin din zare în zare, şi mai transparent ca orieînd. M-am scuturat ca de frig, şi umbra a dispărut de pe geam, dar nu şi din mine – abia la noapte o voi alunga.

...cînd voi fuma pătimaş, în picioare, lîngă ferestruica din fundul Zii".nc;-ului, străduindu-mă să suflu fumul prin oberliht, iar Vili, trezindu-se din cauza fumului sau a locului rece şi gol de lîngă ea, mă va chema cam răstit să vin înapoi pe laviţă, în- trebîndumă :

— Ce este, iubitul meu ? Ce-i cu tine ?

— Mă gîndeam cum ţi-a fost ţie cu *el.*

— Asta nu te lasă să dormi ?

— Să zicem că asta.

— Dar n-are nici o importanţă, iubitule. Totul **e** terminat...

— Terminat ? Şi copiii ? Poate e timpul să ştiu cîte ceva despre tine, Vili. Fă-mă să înţeleg – şi nu te mai întreb nimic, nicicînd.

Şi liniştea Zivznp-ului nu va fi spartă decît de trosniturile buturugilor din cămin, care vor bîrfi între ele secretele casei pînă ce Vili va ofta din adîn- cul adîncurilor, şi va spune un şuvoi de cuvinte terminate o dată eu respiraţia :

— A plecat. Boss, la dracu-n praznic, şi ne-a făgăduit că ne face bogaţi. Şi luna de pe cer ne-a promis-o, şi poate c-a şi coborît-o, numai c-a dat-o alteia, cu care s-a însurat acolo, una mai bogată ca-n visele lui, şi a uitat cu totul de noi, şi sînt ani destui de atunci, şi-n toamna asta a fost prima data cînd am îndrăznit să întreb un bărbat în cabana de la debarcader dacă e cumva barcagiu, şi bărbatul ăsta...

Şi o voi lua în braţe pe Vili, aşa, neplăcut şi jalnic, plîngînd, şi umbra din mine i se va pn – linge, prin braţele noastre, în sufletul răvăşit, A să-mi aduc aminte, fără nici o legătură, o idee a Contelui, care, sărac lipit fiind, îşi permitea totuşi să bea, duminica, un păhărel de coniac la barul de zi din colţul stiăzii noastre, şi-ntr-o asemenea duminică, întoreîndu-se pe trei cărări de la bar, cînd m-am oferit să-i vîr cheia în broasca pe care nu o mai nimerea, îmi zisese rîgîind darnic :

„Să nu uiţi transferul de responsabilitate în situaţiile delicate, zburătorule, fiul meu drag ! Dacă vezi pe unul beat-mort pe stradă, un prieten de-al tău, şi nu reuşeşti să-l urneşti din loc ca să-l duci acasă, prefă-te mai beat decît el ! Să vezi cum se trezeşte ca din morţi băiatul, şi nu se lasă pînă nu te depune el pe tine, în patul tău !“

După care somnul a fost ca o cădere într-o prăpastie, un somn obositor şi nesănătos, străluminat de viziuni fantastice sau ireale, mi s-a părut că visez şi dimensiunea a patra sau întâmplări din dimensiunea a patra, calota cerului se deschidea ca şi cum ai lua capacul de pe un ceainic, şi-n spărturii aceea se vedea o lumină nepămînteană, fosforescentă, pe care alunecau,

ca într-o proiecţie, obiecte imposibil de denumit şi de descris, necunoscute noua, ca de pe altă planetă, mă cufundam tot mai adîncîn asemenea viziuni dubioase, şi poate strigam şi în somn, ei da !, Vili m-a scuturat de cîteva ori de umăr, dar umărul meu sau seîndura laviţei – tot aia era.

Ceva mi-a rămas totuşi clar – cristalin de clar :

Era o carte uriaşă deschişii pe duşumea, în mijlocul iztitng-ului. cu filele de mărimea unui geamantan mare, şi toată cartea aceea groasă, ajunsă acolo cine ştie de unde, cu hirtia îndoită şi unsuroasă, deci citita de o grămadă de lume, semăna chiar cu un cufăr deschis, pregătit să punem în el ceva. Nu-mi plăcea deloc cum arăta, îmi spargeam capul de unde o fi apărut, dar nici nu aveam puterea să mă ridic' de pe băncuţă, unde citeam ceva din manuscrisele bunicului – parcă eram înţepenit sau legat. O teamă nelămurită creştea în mine, voiam s-o întreb ce-i cu ceaslovul ăla acolo, dar Vili îşi vedea de dereticat şi. în mină cu peria lungă de praf, mătura tavanul de bîrne, fredonind şi păşind cu spatele spre acel „geamantan“. De fapt, îngîna în surdină, acompaniind magnetofonul care mergea – erau melodiile iubitului meu Richard Clayderman. Cind a pus primul picior pe carte, am avut sentimentul clar al sfîrşitului, dar nici acum n-am reuşit să-mi descleştez fălcile, să ţip, s-o avertizez. Pe urmă şi-a apropiat cu grijă celălalt picior, pipăind duşumeaua, parcă ar fi îm.ăţat de la cineva să danseze – şi am văzut-o suită pe cartea deschisă, Richard Ciyderman nu mai tăcea, se întrecea în virtuozitate în reluarea motivului din *Don’t cry for me, Argentina...* Brusc, cartea s-a îndoit din cotor, ca şi cum s-ar fi lăsat podeaua sub ea. Vili a început să alunece ca pe un sol mocirlos, noroios, a scăpat peria şi a scos un ţipat mic – „AU !“, exact ca atunci, la vizita Secundului şi Căpitanului, cînd a scăpat ibricul de aramă pe mozaicul din bucătărie, exprimînd însă de dala asta mai mult mirare decit durere, filele soioase se tot apropiau, împinse de-o forţă necunoscută, apoi coperţile s-au închis, şi-am ştiut că

se-nchid pentru totdeauna, definitiv şi fără întoarcere, şi Vili a rămas acolo, între scoarţele ca nişte capace de piele ale straniului ceaslov, pe care, prin perdeaua de praf stirnită în *Uving* de Vili, desluşeam, estompate şi aurite, cuvintele ce exprimau deme nţa şi ironia vieţii mele de pînă acum • CORABI \ DE PIATRA.

M-am trezit buimac şi am privit în locul acela, lîngă laviţă, cu inima bătînd pulsul unui colibri în plin zbor. în lumina clară a lunii pline – ciudat de multe zile rămînea luna plină în acest decembrie îngheţat –, se vedea numai scoarţa curată, cu dungi albe şi negre, pe care, în entuziasmul curăţeniei generale, o periasem tustrei cu zăpadă. Nici un obiect din *Uvuui* nu sugera forma xreunei cărţi.

Ea dormea liniştită, cu un aer alintat şi împăcat, şi i-am tras cerga mai sus, sub bărbia cu semnul înconfundabil cît o piuliţă de zece, se făcuse frig, ca şi cum nici nu aş fi focărit aseară. După poziţia lunii, la orizont, trebuia să fie cam ora trei, sau poate patru, dar nu m-am. mişcat din loc ca să văd ceasul – îmi era milă să o trezesc după încordarea de aseară...

Am aţipit înspre ziuă, puţin, agitat, şi probabil c-am mai visat vreo trăsnaie, că m-am trezit rnîn- gîiat pe faţă :

— Iar te războieşti cu balaurii, Boss ? De ce faci ca leul ?

— Nu ştiu, am bolborosit ameţit. Vor să mi te ia. N-am cum să mă lupt cu oi. Nu vreau să te dau nimănui şi nu pot să te-mpart cu nimeni, draga mea, nu te-mpart...

— Cine să mă ta, iubitule, ce tot spui ?

— Nu ştiu. Nu-i cunosc, dar arată urîţi şi noduroşi, cocoşaţi.

— Cine, gnomii de sub pămint ?

— Aiurea – de sub pămint ! Asta-i o strategie. De fapt, trăiesc şi prin lacuri, prin bălţi. Vor să mi te ia. Nu te lăsa păcălită 1

Habar n-am avut de dialogul ăsta pinii la cafeaua de dimineaţa, cînd mi l-a reprodus Vili, cu- vînt cu cuvînt, probabil că aiurasem...

Piticot era neschimbată, am în vedere comportamentul şi firea, fizic însă se mai împlinise, se înfiripase, nu mai era adolescenta osoasă do astă-vară şi, privind femeia tînără şi coaptă din ea, m-am îngrozit amintindu-mi năvala derbedeilor ce vor veni prin iunie, iulie. era ciudat că-mi „aminteam“, de o vreme, lucrul i ce se vor împlini mai tîrziu, cînd- va, în uriaşa oala îi Timpului.

— Bună dimineaţa, cafegiule ! mi-a zîmbit de pe scară, coborînd din dormitorul de sus, care nu căpătase încă, ci da !, funcţia de „dormitor conjugal“. Pot să vin lîngă tine s-o beau şi cu aici pe ii mea ? Vrei să-ţi mai pun de la mine ?

— Arăţi aşa de scorţoasă, că te şi văd în halat, cu stetoscopul do gît, Piticot ! \ ii să-mi faci morală ?

— De unde ai scos-o şi pe asta ? Arăţi ca unul de maximum treizeci de ani, mă asigură Piticot cu seriozitate, totuşi am cercetat-o pe sub sprîncene. orgolios, ca toţi bărbaţii cărora le lauda cineva de sex opus înfăţişarea. Totuşi, ai ghicii – am un subiect mai deosebit şi aş prefera să-l discutăm pe stomacul gol, pină nu începe nebunia generală. Doamne, nu credeam că se întîmplă atîtea aici ! Cum poţi să rezişti în harababura asta ?

— Ţi se pare, Piticot. Dacă ai vedea adevărata harababură, ţi-ai lua cîmpii. Apropo, tu unde-ţi usuci lenjeria... hm... intimă ? i-am întins o cursă, ca să-i retez elanul de a mă beşteli, dacă intenţiona fiică-mea una ca asta.

— Cristoase, ce te-a apucat ? ! Cum unde ? Acasă, pe balcon !

— Rău faci. Pe cînd erai foarte mică, noi am avut un vecin, un bătrîn cu idei fixe şi originale – Comele. Cred că nu ţi-I mai aminteşti, n-ai de unde, erai foarte mică. Bătrînul asimilase cam jumătate din răutatea lumii – şi se văicărea că n-are destul de trăit ca să digere şi jumătatea cealaltă, pentru a compune un fel de sinteză a mizantropiei. Cînd se

uita la balconul lung din curtea interioară, se hi'zca şi zicea : „Uite sutienul vecinei, care n-are ce pune în el !“

— Vorbeşti cam licenţios cu propria-ţi fiică, se înroşi subit Piticot, şi m-am mirat – tocmai ea, care cu ajutorul licenţelor de tot felul se apărase o vară întreagă de derbedei !

— Ba deloc ! Pur şi simplu, nu vreau stă rida nimeni de tine.

— Mulţumesc, se înroşi Piticot şi mai tare. înţeleg că-i un compliment la adresa pieptului meu. Voiam să-ţi spun ceva măreţ şi frumos, dar mi-ai tăiat tot elanul.

Sorb' din cafea şi-şi aprinse o ţigară de un kilometru, ii tremurau degetele – aşa tremurau şi degetele lui Caroline, la furie. Am luat-o de mînă şi m-am uitat în ochii ei, iar Piticot nu şi-a tras mina şi mi-a suportat privirea împăciuitoare – aşa mă-mpăcasem şi cu Caroline.

— Spune-mi ceva măreţ şi frumos, Piticot.

— Uite ce e, îşi recăpătă fiică-mea calmul, culoarea şi vocea dintotdeauna, sfredelindu-mă provocator : e vorba de gnomi.

— în casa asta nimeni .nu-i zdravăn la cap, am întrerupt-o. Astă-noapte cică am aiurat despre gnomi, şi acum vii şi tu cu aceeaşi poveste ! Ce i cu voi, v-a apucat răul de mare ? Pe Corabia de piatră nu se admite, copii !

— Rîzi degeaba. Toatîi toamna am. adunat materiale, şi ceea ce am -găsit confirmă exact ipotezele bunicului tâu, iar eu sînt în măsură să îţi comunic că gnomii au existat şi, nu te mira, *mai există.*

— Pînă aici e bine. Am întîlnit şi alţii care susţin teoria asta. Şi ?

— Şi se pare că au apărut concomitent cu oamenii, deşi Darwin nu-i menţionează nicăieri, nici de frică. Dar în lanţul evoluţiei s-a produs cîndva o mutaţie genetică şi, după dispariţia gnomilor, mai * . precis, după ce s-au ascuns, omenirea a preluat nişte

însuşiri de-ale lor. Cam asta-i esenţa Adică, ia fiecare din noi, virtual, zace un gnom. Oamenii de ştiinţă ştiu totul, dar tac – ca să nu ne dăm peste cap. existenţa, băgată în tipare comode şi convenabile. Te sfătuiesc, în folosul serviciului tău nobil pus în slujba vieţii oamenilor, să te documentezi temeinic în lada bunicului. N-o să-ţi pară rău.

îmi venea să mor de rîs, dar am întrebat-o serios :

— în regulă. Şi cum sînt gnomii ăştia, de fapt ? Sînt malefici sau benefici în raport cu omenirea de rînd ?

— Nu-s nici malefici, nici benefici. Sint drepti. Adică ne ajută să facem bine şi ne împiedică să facem orice rău. îşi pun şi viaţa în joc pentru o cauză dreaptă. Ca să-ţi dau un exemplu, iţi citez o maximă a lor, pe care am întîlnit-o -într-o traducere din hindusă : „Un gnom adevărat îşi dă şi viaţa pentru un ciucure clin drapelul patriei !“ Ei ? Nu-ţi sună a ceva cunoscut ?

— O.K., Piticot, îţi promit să citesc tot cufărul. Altceva ? Spune, că trebuie să iau legătura cu cei de jos.

— *Altceva* e Vili, cum îi zici tu.

— S-s-st ! am sîsîit la ea, cu ochii la uşa buca- f tăriei.

— Nu-i acasă. A plecat la cabană.

— Doamne iartă-mă, ce caută acolo pe gerul ăsta ?

— Nu ştiu sigur. Cred că vrea să-ţi facă o surpriză de zile mari, parcă zicea ceva despre un butoiaş de rom, sau mi s-a părut mie. Â zis că la zece se-nioarce, fii liniştit.

Nn eram deloc liniştit ştiind-o pe Vili cocoţată în teiescaun, urcînd spre şontorogul pilon 46, dar nici nu a\eam ce să-i fac. Iar nada aruncată de Piticot mă interesa în cel mai înalt grad. Am muşcat din nadă – ca tot peştele fraier :

— Atunci avem timp. Ce-i cu Vili ? Nu-ţi place ?

— Ba îmi place, murmură Piticot, gînditoare,

ca şi c'ind numai acum îşi dădea seama. într-un fel, ne-am şi împrietenit, dar, cum să-ţi spun... Ce ştii tu despre ea ?

La fel de concis şi exact evalua lucrurile şi Caroline – punea totdeauna degetul fix pe rană. AI-am încruntat nemulţumit, dar am recunoscut bărbăteşte – hu-î puteam vinde gogoşi fiicei lui Caroline :

— Mai nimic. Ce să ştiu ? Că aş vrea-o, aici, cu mine, pentru mai multă vreme. Ai tu vreo obiecţie la ideea asta măreaţă ?

— Cam pentru cită vreme ?

— Na-ţi-o frîntă ! Eu de unde să ştiu ? Vremea va hotărî.

— Eşti un om tare ciudat, tari ! a exclamat Piticot, era prima dată după două decenii că-mi spunea astfel, şi nu mi-a venit să cred. Mami e o femeie înţeleaptă şi bună cum nu e alta pe lume, de ea însă te-ai despărţit, cerul ştie de ce, şi aici, după atita singurătate, dai totul unei prime venite, urei necunoscute pe care o întîlneşti în bar ! Ştiu că nu e de nasul meu să-ţi judec hotărîrile, ,te-am întrebat doar aşa, să-mi dau seama cît de serioasă e povestea, se poticni Piticot, îşi drese glasul şi continuă cumva răguşită. lartă-mă, dar, căutînd nu mai ştiu ce prin cărţile tale vechi, am dezgropat din bibliotecă un exemplar tăvălit rău de tot din *Terre des Hommes* al lui Saint Exupery. Cred că ai pur- tut-o mult cu tine, de era aşii de adnotată şi plină de sublinieri, şi un anumit pasaj mi-a atras atenţia prin felul cum îl încadraseşi înlr-un chenar. Ţi-an? copiat pasajul, îl mai ţii minte ? şi-mi întinse sub nas un petic lunguieţ de hîrtie, pe care-am recunoscut nişte cuvinte exprimînd tocmai ceea ce mă silisem, multă vreme, să uit :

Oamenii care au trăit multă vreme lirănindu-se dintr-o mare dragoste, de care au fost apoi lipsiţi, se satură uneori de nobleţea lor singuratică. Ei se apropie cu umilinţă de dragoste şi îşi clădesc fericirea dintr-o dragoste mediocră.

Şi, amorsîndu-mi bomba asta sărbătorească. Piticot s-a făcut nevăzută pe scară, alergînd ca de spaima morţii spre dormitorul de sus.

„Juniorii“ începători s-au fîţîit cu schiurile numai cinci zile, erau copii crescuţi la oraş şi neobiş- nuiţi cu gerul uscat de dincolo de pragul alpin, aşa cJ şi-au strîns calabalîcul de la Canton, lăsîndu-lc- şi băieţilor lui Number One cam jumătate din echipament – ciorapi dc lînă, fulare, batiste şi alte fleacuri din cîte le îndesaseră în rucsacuri părinţii lor grijulii, la fel de orăşeni şi la fel de spei iaţi de t ideea de MUNTE, cum speriaţi arătau băieţii lui Number One şi toţi angajaţii bazei, cînd îi întîlneam la ORAŞ – şi cu asta am scăpat de o grijă înaintea sărbătorilor melc „liniştite“...

Ba plecare, instructorii mi-au promis o ladă de artificii – să transform tot muntele „într-o torţă vie“ de sărbători, să se vadă „pinii în Lună”, cum a zis careva dintre ei. Mai rămăseseră bernardinii ■şi însoţitoarele lor, instalaţi, cu ajutorul lui Vili, în livada pădurarului, dincolo de lac, nu ştiu cum a reuşit să-l convingă pe individul ăla atît de bănuitor şi respingător cu chelia lui albă, pesemne că, în calitatea ei de chiriaşă, îi cîştigase prin ceva încrederea şi simpatia – trebuia să scap şi de ei, într-un fel sau altul, pînă la Anul Nou, ca să nu mă fac de basme şi să nu apar ca un bleg cu B mare în faţa colegelor lui Piticot, dar fiica mea m-a scutit de grijă : echipată după moda eschimosă, a-nceput să le facă vizite, exprimîndu-le regretele mele ca nu-i puteam găzdui la Canton.

Un amestec de responsabilităţi s-a produs

totuşi, din cauza deciziei instructorilor de a scurta antrenamentele „juniorilor“ : leoaica din Vili îşi dorea puii la adăpost, şi cit mai aproape de ea, drept care, servindu-ne ultimii pirojoci la cină, şi-a arătat şi talentele diplomatice, dovedindu-mi cît de folositoare le-ar fi putut fi americanilor în războiul lor stupid din Vietnam :

— Boss, am auzit vocea ei serafică, ce-ar fi să-i bucurăm totuşi cu un pom de Crăciun ?

— Şi ce punem sub el ?

Ştiam foarte bine, în clipa aceea, lespre cine vorbim – numai Piticot nu s-a prins :

— Cristoase, dar e o întrebare ! Cincizeci de cadouri ?

— Numai două, am spus. Greşesc cumva, X iii ?

— Nu greşeşti, Boss, a răspuns Vili mlădiindu-şi vocea, de parcă sunetele ar fi căpătat materialitatea trupului ei.

Piticot s-a aricit, a-ncercat să-şi ascundă ţepii, dar n-a reuşit decît să-şi scoată şi mai mulţi:

— Ştiu eu pe cineva care are destule fire albe în barbă ca să semene suficient cu Moş Crăciun ! îmi amintesc c-am primit cîndva şi eu daruri din sacul lui...

Pe naiba – niciodată nu i-am făcut lui Piiicot pom de Crăciun în casa Signorei, ei da !, mult mai demult mă ocupasem cu treaba asta, în garsomera lui Caroline, aducînd brăduţi argintii din nord, chiar din pădurea din preajma aeroportului Sheremetyevo-2, dar Piticot nu aveţi cum să-şi amintească amănuntul ăsta.

— Nu greşeşti deloc, Boss, reluă Vili, dar ma-ntreb dacă prezenţa lor nu te-ar deranja... Nu eşti obişnuit cu copiii, şi-ai mei sînt destul de zvăpăiaţi ca să te scoată repede din răbdări.

îmi plăcea cum pledează leoaica din Vili, apărîndu-şi puii, cu glasul tot mai mieros şi mai mlădios – chiar că ar fi putut fi o diplomată dibace. Şi-am avut deodată viziunea serii petrecute în *Hvinţi,* astătoamnă, cu Secundul şi Căpitanul de pe *Calypso,*

cînd, profitînd de-o scurtă absenţii a gospodinei, marinarii schimbaseră o privire, riseseră şi schimbaseră încă una şi rîseseră şi mai tare – îmi plăcuse să mai văd şi pe alţii înţelegîndu-se astfel, fără cuvinte, întocmai ca băieţii noştri din echipele de patrulare, dar îi întrebasem :

„Poate nu mă lăsaţi să mor prost ! Care-i treaba ?“ „Poza asta, Boss...“ începuse Căpitanul, arătîn- du-mi tocătorul de legume de pe perete, dar nu mai putuse continua, pur şi simplu se umflase de rîs.

„Poza asta, preluase ideea Secundul, daca am avea-o pe bric, să-şi odihnească băieţii ochii pe ca, n-am mai ajunge la destinaţie nici cu cele mai sigure instrumente de navigaţie !“

„De ce ? Aţi încurca porturile ?“

„Porturile ? 1 explodase Căpitanul în rîs homeric. Ha-ha-ha ! Continentele, Boss, Con-ti-nen-te-le 1 1 1“

— Poate nu mă lăsat.i să mor prost, am repetat acum rugămintea. Vă văd şuşotind cit îi ziulica de mare şi-mi închipui că aţi stabilit şi locul gnomilor în tabelul lui Mendeleev, darmito alte fleacuri ! Te-aş întreba ceva ca-n familie, \ iii, discutăm ca-n familie, nu-i aşa, Piticot ?

Piticot trecut imediat linia frontului, de partea mea, fără să arate pe faţii întoarcerea armelor, iar Vili mi-a zîmbit dulce :

— Spune, Boss.

— La urma urmelor, unde i-ai ţinut ascunşi pînă acum ? Pe copiii tăi, evident. Să nu-mi spui că într-un cuib de barză !

— Ia uite ce-l frămîntă pe Boss ! a rîs ea cristalin. Dar nu-i nici o tainâ ! Copii trăiesc la oraş, la bunica lor. Vorbesc do bunica lor dinspre tată...

— Dinspre tatăl copiilor, Vili ?

— Nu există alta.

— Şi-acest tată ăl lor, că tot veni vorba, şi dacă tot discutăm ca-n familie, *mimai* pentru a se îmbogăţi a întins-o în lume ?

— Probabil că da, răspunse prea repede Vili – mu? prea repede, cu repeziciunea cu care încerci cîteodată să ascunzi ceva. De ce ? Ţi se pare neverosimil ? Bănuieşti şi altceva ?

— Doamne fereşte, am minţit senin. Pur şi simplu n-am dat nici doi bani pe ideoa de bogăţie, cel puţin pînă acum. Mi se părea nu ştiu cum să pleci aiurea în lume cînd ai copii aşa de frumoşi... m-am uitat Ia Piticot, înţelegînd prea tîrziu ce tîmpenie mare făcusem.

— Mai bine vă arăt altceva, a sărit Piticot de la locul ei. N-am răbdare să-l aştept pe Moş Crăciun – mai ales în seara asta...

Si ne-a lăsat cu gura căscată în seara aceea şi-n serile următoare, păcălindu-ne cu ultima ediţie, în patru volume, legate în piele, a enciclopediei *Larousse.* Cit timp a moşmondit la căpătîiul laviţei, ne-a rugat să nu ne uităm, pe urmă ne-a zis să nentoarcem şi, *ca să vedem mai bine* volumele aliniate, ne-a stins luminile sărbătoreşti – de cîteva zile, practicam în *living* lumină de rampă deschisă :

— De aici se dă drumul, a zis Piticot, apăsînd peun buton mascat, şi casa s-a umplut de muzică, mişcare, culori şi... heruvimi.

Larousse-ul era de fapt numai masca, şi-n spatele cotoarelor strălucea fosforescent ecranul unui minitelevizor color, iar nerăbdarea lui Piticot coincidea cu finalele campionatului mondial de patinaj artistic – pasiunea dintotdeauna a lui Caroline. Ecranul nu era mai mare decît talpa dezgolită a lui Vili, ne-am căţărat pe laviţă ca într-un car cu fin, şiacolo ne-a prins miezul nopţii.

Iar dimineaţa, în ultima zi a şederii turiştilor la cabană, cînd li s-a năzărit să mai urce o dată înainte de a pleca în oraşele lor minunate, ¿i picat pilonul – cu toate gondolele ocupate. Picioare rupte – atît au avut de recuperat sanitarii de pe Salvare, părea şi Salvarea un nămete : un nămete plin de picioare rupte, şi care nu se mai deosebea do nămeţii de pe

marginea lacului, alte victime nu au fost. Şi speram să nici nu mai fie altele, tocmai de sărbători.

Dezgheţul neaşteptat ne-a atins cu aripa unui anticiclon din sud în noaptea de dinaintea Ajunului – şi cu asta am intrat în vacanţă. Streşinele au curs toată noaptea, gîdilîndu-ne timpanele cu ţîrîitul zglobiu, pe mai multe voci, al zăpezii topite, şi-n zorii zilei aceleia călduroase, ca de primăvară, băieţelul şi fetiţa lui Vili au umblat cu mîinile ude, construind căsuţe do gheaţă din ţurţurii sfărîmaţi. Am adus bradul tăiat de la marginea rezervaţiei de trandafiri şi i-am croit crucea de lemn – brăduţii argintii de odinioară, din casa lui Caroline, se sprijiniseră într-un ghiveci smălţuit, plin cu pămim de flori.

Lunganul şi blonda-cea-blondă au urcat să-u ia rămas bun, Piticot a vărsat lacrimi de crocodil, iar bernardinul familiei, Evercst, a făcut pe el de emoţie. Le-am restituit copiilor sticluţele'cu băutură, confiscate în scara sosirii, şi, pe la ora prînzului, am convocat-o pe Vili pe peronul ud şi plin de băltoace, la un colocviu de filosofie :

— E solstiţiul de iarnă, am zis, şi ajunul Crăciunului. Nu ştiu dacă datele astea astronomici îţi sugerează ceva.

— Afinată, au rîs ochii lui Vili.

— Nu-i cazul să dăm cu banul, i-am pus degetul arătător pe buze. Trebuie să rămîn la staţie ca să le explic ştabilor de la bază tărăşenia cu pilonul. Deci care dintre voi coborîţi ?

— Am pirojoci în cuptor, Boss, şi tare aş vrea să nu-i ard. Dar ştiu că idiotul ăla de barman închide devreme azi – are liber.

— Nu mă pricep să aleg băuturi prin baruri, a glăsuit Piticot, de pe pragul casei. Dar mă ofer să păzesc pirojocii.

— Nu-i nici o problemă, s-a luminat Vili la faţă. Cîte sticle să iau ?

— Cîte îţi dictează conştiinţa şi datele astrono-

mice, m-am eschivat. Ştiu că am o sete în mine cit toate cămilele din Sahara.

A plecat vitează la xale şi i-am urmărit silueta, amintindu-mi cum o privisem, în toamnă, la prima ei ascensiune aici : avea într-adevăr avantajul imbatabil şi sfidător al tinereţii, dar mai avea ceva în extraordinara flexibilitate a corpului : echilibrul perfect dintre forţa muşchilor şi graţia parcă nepă- mînteană a paşilor, pe cărarea croită printre, nămeţii poate că anume aşezaţi în calea ei, ca nişte obstacole pe o pistă de sport. Părea şi acum toată nerV şi păşea cu acea atitudine sfidătoare pe care o iu ruinai făpturile cu ştiinţa valorii lor. Plecase echipată în cenuşiu – ţinutei în care mă şi cunoscuse, şi culorile pastelate făceau din ea o patii perfect distinctă pe fundalul orbitor al zăpezii. Era multă lumină şi cald, streşinile curgeau gălăgioase, şi numai păsările mai lipseau ca să te crezi în mijlocul primăverii, deşi rare erau zburătoarele care se avîntau pină la înălţimea asia. Aici nu vedeam aripi – nici de păsări, şi nici de avioane. Corabia mea de piatră nu naviga pe rute umblate.

îmi lipsea ceasul ca să ştiu la ce oră coborîse **Viii,** mă gîndeam s-o aşteptăm cu o cafea la întoarcere şi-mi pipăiam încheieturii mîinii stingi ca şi cum aş fi purtat o cătuşă de oţel pe mina aceea – nu-mi explic de unde-mi venea senzaţia asta, cînd Piticot m-a chemat înăuntru : începeau di monstra- ţiiie laureaţilor, probele de dansuri perechi. Transmisia de aseară a fost excelentă, deşi campionatele erau pe alt continent, nu mai ştiu unde.

Viii dispăruse după cotiturile cărării, am mai aruncat o privire lacului nostru de jos – lăcăraie topită era, nu lac, şi de pe oglinda lucioasă a apei se ridicau fuioare de aburi calzi, amestecindu-se cu imaginea norilor albi şi mici, reflectaţi în oglinda aceea, trecînd în tăcere adincă pe deasupra Cotei 2100. Dacă nu ştiai dala din calendar, n-ai fi zis

niciodată că erai în plin solstiţiu de iarnă.

M-am uitat năuc la graţia dansatorilor şi, deodată, am tresărit : ieşiseră în faţă o puştoaică fragilă cu picioare subţiri, de gazelă, dar proporţionate perfect cu mîinile delicate, parcă ar fi avut aer în oase, ca păsările, şi un tînăr mult mai înalt ca ea – ruşii au fost totdeauna aşi în chestia asta –, aştep- tînd să li se pună banda, şi înainte de a auzi ceva, am ştiut că va fi Richard Clayderman. Şi chiar el a şi fost, iar pe mine m-a apucat scrînteala – am început să număr în minte, naiba ştie ce cronometram, efortul dansatorilor poate, sau poate timpul cît vor pluti pe gheaţă fără să cadă ori să comité vreo greşeală, prea erau sincronizaţi şi frumoşi, şi prea se lipea melodia pe dansul lor, ca şi cum pentru dansul acela ar fi fost compusă, pentru dansul iubirii înţeleasă ca ritual, cum disperat îşi strigă durerea fostul meu coleg, Boss şi el în aviaţie, în *Citadela :*

Poţi fi neliniştit de setea de dragoste, fără dragoste : dar nu uita că dragostea nu este, în esenţa ei, decît sete de dragoste, lucru prea bine ştiut de balerine şi balerini, care-şi compun poemul din apropieri, cînd ar putea să se unească de la început...

Iar *Dosit cry for me, Argentina* – sub degetele nervoase ale lui Clayderman pe clapele pianului, era ca şi cum am fi pilotat împreună, colegul meu de profesie de odinioară şi zburătorul care fusesem cîndva şi eu, vreo rablă de hidroavión arhaic pe schiuri, într-o misiune de iarnă, pe o banchiză din nord, în clipele acelea sublime ce precedă decolarea : gata-gata să ne desprindem de pista sticloasă a' patinoarului pe care balerinii îşi compuneau imponderabili poemul, din volute tot maî apropiate...

— Gata, m-a anunţat Piticot victorioasă, ieşind îmbujorată din chicinetă. Avem şaptezeci de pirojoci – cu varză, carne şi brînză.

— Grozav. Copiii pe unde-s ?

— Ai uitat c-au plecat cu echipa la cabană, la baie ?

Nu uitasem – îi trimisese Vili cu Number One la cabană, la duşuri, să nu-i prindă Crăciunul jegosi după zilele petrecute fără strop de apă la Can- ton, nu băgasem de seamă că nu reveniseră. Piticot şi cu mine intenţionam să coborîm mai tîrziu, după discuţia furtunoasă prin radio pe care o aşteptam cu şefii bazei. Timpul trecea, staţia tăcea, pe ecran se vedeau acum nişte reclame, iar numărătoarea din capul meu nu se oprea – nu înţelegeam de ce număr. îmi lipsea ceasul de la mină şi-mi tot pipăiam încheietura, cînd Piticot m-a întrebat repede şi foarte profesional :

— Ia ascultă, te doare ceva ?

— Nu mă doare nimic, ce-ţi veni ?

— Atunci de ce te tot pipăi ? Simţi cumva o durere surdă în cot sau în umăr ?

— Ia mai slăbeşte-mă cu infarctele, Piticot ’ Nu mă paşte nici un infarct ! Pur şi simplu nu ştiu unde mi-a dispărut ceasul.

— Ceasul deci, a oftat Piticot, uşurată. Ţi l-am luat eu în bucătărie, cît am păzit pirojocii. Şi, deodată, pe un ton schimbat, furişat-copilăresc, şmecher : Moş Crăciunule, îţi place televizorul ? Nici nu m-ai întrebat de unde... ?

— Bănuiesc de unde. Doar am văzut şi marca. Precis că... – era cît pe ce să rostesc *Signora* – ... precis că mămica ta a făcut o vizită la Babushka ei.

— Adevărat. Ce nu-ţi închipui e că am fost şi cu, îmi dezvălui Piticot amănuntul, avea evident expresia că-mi divulgă un secret.

— Şi ? Ce mai face bătrînica ?

— îmbătrîneşte, ce să facă, începu Piticot să cadă într-un butoi cu melancolie de origine necunoscută.

— De bună seamă că a întrebat şi de mine, nu-i aşa ?

— A-ntrebat. Mami i-a povestit despre vacanţa mea petrecută aici, la tine, şi Babushka a plins mult. Pe urmă a plecat singură în oraş, cu taxiul şi s-a

întors cu televizorul ăsta şi a spus să ţi-l facem cadou de Anul Nou, să nu înnebuneşti de singurătate – aşa a zis : „să nu-l înnebunească singurătatea, că nu există boală mai dureroasă în lume decît parşiva asta de singurătate[4]'. Şi a plîns iarăşi,

şi pe urmă a frămîntat aluat pentru pirojoci, iar după ce i-a băgat la cuptor, m-a luat de mină şi m-a scos în curte şi, cam în mijlocul curţii, dacă-ţi aminteşti cum e, mi a pus în braţe un mesteacăn tînăr şi mi l-a făcut cadou.

— Cum să-ţi dea cadou un mesteacăn ? !

— Uite-aşa : „Acesta e al tău, a zis, plîngînd tot mai tare. Aici a fost o fînţînă. Tăticul tău a iubit mult fîntîna aceea, aşa că mesteacănul crescut din pîntecele ei se cuvine să fie al tău !“ Mi se părea că vorbeşte de fapt despre altceva, eram ca la o demonstraţie de vrăjitorie, şi vreau să te-nireb acum – am avut eu vreo boală grea în copilărie ? Am scăpat, oare, ca prin urechile acului, de moarte sau de altceva ? Ce mi s-a-ntîmplat cînd eram foarte mică ?

— Ia ascultă, m-am uitat lung la ea, tu chiar nu eşti zdravănă la cap ? Mă-nnebuneşti cu gnomii, mă rog, ţi-am promis să citesc tot ce-i în cufărul bunicului meu, şi acum ce faci ? îţi inventezi altă viaţă ? N-ai avut nici pe dracii’ în copilărie, Piticot, ai fost cea mai sănătoasă fetiţă din lume.

— în regulă, m-a oprit Piticot cu un gest ferm al mîinii, căutîndu-şi concomitent şi ţigările şi alegîndu-şi una şi dîndu-i foc cu bricheta Ronson, primita de la mine, în vară. Atunci, de ce mi-a spus Babushka – „tu, fetiţo, mult ai suferit în copilărie, tu ai crescut ca un pui de gnom, ca în poveştile demre gnomi !“ Ce-a fost asta ?

— Do unde să ştiu eu toate hachiţele din mintea unei femei bătrine ? m-am eschivat, şi mi-am dat seama cu Piticot simte foarte bine eschiva. Pe mămică ta ai întrebat-o ? Poate e vorba de ceva ce s-o fi întîmplat cu tine după plecarea mea ! Ştii că eu, mai bine zis mama ta, s-a despărţit de mine cînd tu aveai cam cinci ani... Poate că, într-ad'-var, ai avut o boală despre care habar nu am.

— Nu era vorba de asta. Babushka vorbea des-

pra altceva, m-a fixat Piticot. ca la interogatoriu. Chiar nu ştii – sau nu vrei să-mi spui adevărul ?

Adevărul, am repetat în minte cuvîntul, adevărul e că le văzusem prea mult împreună, pe Vili cu Piticot, şuşotindu-şi fel de fel de năzbîtii şi poate bîrfind secretele casei acesteia, exact cum bîrfeau buştenii, în sobă, secretele casei – acum. Oare nu mi-a făcut Vili figura urîtă să-i spună lui Piticot adevărul despre Caroline, despre totul ? ! m-a luat cu frig pe şira spinării, şi frigul mi-a coborît în încheietura mîinii – ajunsesem 'tu numărătoarea ia cîteva sute, pe la şapte sute, ceea ce la debitul meu verbal interior, cum număram în minte, însemna că trecuseră aproximativ zece minute de la plecarea lui Vili la vale. Trebuia să fi ajuns cam la o treime de drum.

— N-am nimic să-ţi ascund, Piticot. *Cerul mi-e martor,* am subliniat, şi tu ştii ce înseamnă pentru mine cerul, am scos cuvintele din gîtlej cu greutatea extragerii unei măsele de urs, măseaua de *ursus speieus,* mi-am amintit, am avut eu, oare, cîndva, o asemenea măsea ?

— În ordine, a rostit Piticot cuvîntul preferat al lui Caroline, mai spune-mi ceva şi te las în pace. Nu-i aşa că ai stat aici douăzeci de ani fără televizor, numai ca să nu vezi avioane, aviaţie, mă rog – ca să nu fii la curent cu fosta ta ocupaţie ? Dar nu asta e întrebarea, iartă-mă că divaghez. Uite ce e, mami păstrează o mapă cu tăieturi din reviste şi ziare din care se înţelege că ai fost un pilot bun al dracului. Este şi-un reportaj acolo, cu fotografii, despre un accident – mi se pare că ai pierdut la decolare o stewardesă care a şi murit. De atunci n-ai mai zburat tu ? De atunci te-ai apucat de băut ?

Fusese duminică, mi-am amintit, aşa căzuse solstiţiul în iarna aceea, de asta erau puţine taxiurile – şi în zori, spre aeroport, şi mai tîrziu, spre spital. Şi a fost probabil prima şi ultima situaţie cin cariera Signoréi cînd n-a ştiut să facă legătura (:u toată

bogăţia asociaţiilor ei de idei), dintre zborul ratat la Nairobi şi faptul că, de atunci, duminică de duminică, dejunam după deşteptare un pahar cu orice, iar sticla goală o mai lăsam din mină pe înserat, cînd aveam la cină restul din ea. Îmi scosesem duminicile din minte şi n-am mai vrut do atunci să ştiu de ziua asta a săptămînii, pur şi simplu săream peste ea, ori mă ascundeam de ea şi de lumea care parcă numai duminicile îşi • amintea de mine : şi-n gaură de şoarece preferam să stau, dacă nu aveam un refugiu mai sigur, vreo blestemată dc sticlă cu băutură, pînă am găsit muntele ăsta – unde duminicile sínt ale nimănui şi ale tuturor, ca nişte insule de vacanţă...

— De atunci, Piticot, am recunoscut, simţind deodată un gust aproape uitat în gură. Oare în casa asta nu-i nimic de băut ?

— Nu ştiu, m-a studiat Piticot medical, strict medical, atentă şi îngrijorată. Dar se întoarce Viii îndată şi, dacei am înţeles bine, aduce nişte afinată.

— Corect, am zîmbit la ea, se-ntoarce Vili îndată şi aduce jumătatea întregului.

Ajunsesem cu numărătoarea pe la o mie patru sute şi ceva, deci Vili încă mai cobora, cînd Piticot, cu viclenia doctoriţei din ea, mi-a inoculat pe ocolite vaccinul sau esenţa turbării :

— Jumătatea întregului ?

— De cînd e lumea, zece reprezintă întregul – şi atunci, cinci nu e jumătatea întregului, Piticot

— Tu ai iubit-o pe stewardesa aceea, nu-i aşa, tati ?

„Taţi“ – era a doua oară cînd auzeam, de sărbătorile Crăciunului, apelativul ăsta patern şi sărbătoresc.

— Dacă ştii, do ce mai întrebi, Piticot ?

— Iartă-mă, dar a trebuit să-nţelcg odată şi-odată ! A fost frumoasă – cel puţin din fotografii aşa apărea. Acum ştiu de ce te obsedează atîta Vili, a descoperit Piticot ceea ce descoperiseră Columb şi

Cortez – mutîndu-şi privirea pe tocătorul de legume şi studiind-o pe Vili, lung, gînditoare şi parcă nostalgică, după caro s-a ridicat şi, cu delicateţe, a întors fotografia pe partea cealaltă : numai cu două degete, cum făcuse Caroline odinioară, eu portretul savant şi superb al Signoréi. Ştii că sînt aproape la fel ca ca ? M-am şi comparat, într-o zi, în oglindă, cu poza asta, şi să nu ţi închipui că aş fi narcisistă ! Adevărul e că semănăm.

— S-ar putea, am zis cu blîndeţe, ce-ar fi să ne aerisim cîleva minute pe-afară ?

Chiar şi cu ceasul la rnînă, simţeam o jenă continuă în încheietura stîngii. După numărătoarea mea interioară,-Vili ajunsese probabil la debarcader – cam pe locul unde-şi bălăngănise picioarele în apă Piticot, astă-vară.

Nu ajunsese – cel puţin prin binoclu nu se vedea picior omenesc pe-acolo, Piticot şi-ci atîrnat binoclul la gît şi, admirîndu-l, s-a miorlăit ca un pisoi adevărat :

— Moş Crăciunul?? ce-ar fi să găsesc sub brad, astă-seară, un binoclu ca ăsta ? Îmi pare că mai e unul în magazia de scule...

— Ce să faci tu cu el – la oraş ?

• – De ce la oraş ? Am să-l păstrez aici, să-l folosesc de cîte ori vin la tine. Dar să ştiu că-i al meu... şi-l puse la ochi, îndreptîndu-l spre vale.

M-am uitat la pilonul căzut şi la cablurile încurcate ca după explozia unei bombe, şi ceasul din cap mi s-a oprit. Vasăzică întîi s-a scufundat bacul, am început bilanţul pagubelor, .şi cu asta mi s-a tăiat legătura cu celălalt mal al iacului, cu lumea în general, de parca nu aş fi fost şi aşa destul de izolat de lume ; acum îmi cade pilonul ăsta şi mă lasă spîn- zurat, cii pe-un paraşutist într-un pom, la două mii o sută de metri, despârtindu-mă şi mai bine d< restul văii •— chiar că am dat-o în bară cu Corabia meti de piatră, pîrîie rău do tot, te pomeneşti că pîna ki urmă se duce naibii la fund şi

casa, şi muntele, şi-atunci cine o să mai scoabă la lumină din cuf irul bunicului meu minunatele poveşti despre gnomi ? ! Curios, mi-am adus aminte, Piticot nu mai umblă deloc în cufăr de cînd a venit, doar nu s-o fi supărat în dimineaţa aia cînd nu-mi ardea sa conversez despre gnomi !

M-am întors spre ea s-o întreb, nu aveam pe cine : Piticot era albii la faţă, dădea impresia că vrea să intre în binoclu cu totul, în hanorac şi-n bocanci, îşi muşca buzele şi aproape că nu respira. Mi-am mijit ochii şi-am încercat să urmăresc cu privirea firul nevăzut al privirii ei, soarele oblic mă împiedica să desluşesc amănuntele, lacul de jos fumega – cînd am ştiu t, într-o străfulgerare, la ce se uita fiica mea şi ce voi vedea :

Un punct minuscul se desprinsese de debarcader şi pornise să traverseze lacul – Vili era, numai ei îi putuse trece prin minte năzbîtia asta, să scurteze drumul pe gheaţă. Ceasul din capul meu porni iarăşi numărătoarea secundelor, am întrebat-o pe Piticot cu limba deodată încleiată şi grea :

— Ea este ?

— Ea. Şi are un spor grozav. Umbla pe gheaţa ca dansatorii la care ne uităm seara.

— Dă-mi binoclul, te rog, şi dacă vrei sa te uiţi şi tu, adu-l pe celălalt, din magazie.

Drace, altă dată îmi reglam bătrînul „Zeiss” 2X16 într-o clipită, şi acum nu nimeream butonul zimţat dintre oculare, ia uite, am descoperit, Piticot are ceva cu vederea, nu ni se potrivesc dioptriile. oare poartă şi ochelari ? L-am reglat şi am focalizat-o pe Vili şi mi-am dat seama, mirat, că încurcasem numărătoarea. Dacă era de un minut pe gheaţa lacului, de la distanţa de la care în linie dreaptă priveam, şi socotind că se deplasase spre centru cam un sfert de grad, parcursese pina acum... – un picior în fund îţi trebuie, Boss, lasă-te de calcule de navigaţie şi scoate-ţi din cap deforma- ţiile profesionale ! Ce-i Vili navă necunoscută, cometă ?!

— Nu ştiu cum să-l reglez pe ăsta, se Ismiorcăie Piticot lîngă mine. Este alt model !

— Ia-l pe-al meu.

I l-am dat, şi Piticot mi-a lăsat iarăşi impresia că ar vrea să intre în binoclu încălţată-n bocanci şi îmbrăcată, cu siguranţă are ceva cu vederea, mi-am zis, drăcuindu-l pe zăpăcitul care pusese binoclul în magazie fără capacul fixat pe oculare – se umpluseră lentilele de mizerie. Le ştergeam cu petic'uţ de piele de căprioară, cînd ii izbucnit lîngă mine urletul ăla neomenesc, de fiară rănită, n-am apucat să mă apăr, şi sălbăticiunea m-a atacat, sărindu-mi la piept şi înlănţuindu-mi grumazul cu braţele, într-o strînsoare care-mi tăia suflarea :

— Taţi, nu te uita ! Doamne sfinte, nu te uita acolo, tati !!

Am stat cîteva secunde astfel, susţinînd-o, pînă m-am convins că nu ţin în braţe un corp inert – nu leşinase. M-a lăsat s-o îndepărtez atît cit se-i întîlnesc ochii, Piticotul meu nu mai avea ochi – erau două băltoace acolo, în care pluteau, larii să vadă nimic, globii injectaţi şi umflaţi, cum > se umflaseră instantaneu şi buzele, şi nările delicate, desfigurîndu-i obrazul în plînsul mut.

Am dat-o uşor la o parte şi i-am luat de pe gît •binoclul, de data asta am reuşit să-l reglez imediat, totul era în perfectă ordine, şi ar fi fost şi mai bine dacă nu m-ar fi siciil durerea idioată la încheietura stingijl – într-adevăr, parcă aş fi purtat o cătuşă de oţel pe mina aceea.

Mu mai era nici un punct mişcător pe suprafaţa îngheţată şi plină de aburi a lacului, luciul gheţii arata neumblat şi pustiu – şi elementul nou care mi-a sărit în ochi imediat a fost copca. îi vedeam foarte bine şi clar marginile zdrenţuite, neregulate, culoarea apei din copcă era evident mai întunecată dccît băltoaca întreagă căreia îi ziceam noi LAC, şi-n ochiul ăla minuscul nu se observa nici o mişcare şi nu ieşea nimeni la suprafaţă de-acolo. să-şi agite

mîinile, să încerce să se agaţe de marginea gheţii, să facă vreun semn ori să strige duna ajutor. Am încercat iarăşi să număr, degeaba —calculatorul din cap ieşise din uz, şi-n loc de numere. îmi veneau idei :

— Piticot, am zis apăsat şi rar, cu o voce înfundată pe care nu mi-o cunoşteam. Piticot, vino-ţi în fire şi ajută-mă.

— Da, feti, s-a smiorcăit Piticot. Ce să fac ?

— Du-te la interfon şi întreabă dacă se mai face baie la cabană. Dacă NU se face baie, spune-i omului meu de jos că avem *om la apă,* să ia cangea, o bucată de coardă, o scindară lungă li să alerge Ia afurisita aia de copcă. Dacă însă se mai face bajoj nu mai spune nimic.

M-am uitat la ceas – Vili era sub apă de aproximativ un minut. Mai avea şanse, gerul slăbise, putea să reziste la temperatura apei din lac – nu asta era problema. Problema era sorbul pompei de absorbţie de nu ştiu citi ţoii, care alimenta instalaţia băii de la cabană : şi fărri să fie îngheţat, tot lacul începea să freamăte cînd pornea afurisita aia de pompă, pînă şi bacul se clătina, darmite acum, cînd învelişul gheţii era ca un capac etanş pe o oală uriaşă 1 Orice obiect nimerit în copca aceea era minat imediat de curenţi spre gurile pompei drăcia dracului, la ce-o fi tijebuit -să monteze pompa- aia imensă pentru câteva duşuri ?! mă întrebasem, încă de la-nceput, văzînd-o. Nu-mi plăcuse e im arăta, şi mecanicii nu-mi înţelcseseră iritarea...

— Se face baie, tati. Copiii fac baie. De ce să nu-i spun totuşi nimic omului tău de jos ? Poate,, cu ajutoare...

— Nimeni n-o poate ajuta pe Vili acum, am zis calm – era calmul unui nebun.

Şi i-am explicat treaba cu sorbul. Trecuse demult primul minut – ştiam că limita rezistenţei omeneşti la înec e de maximum patru sau cinci minute, dacă Avicenna şi Hipocnite şi băieţii ăia simpatici din istoria medicinei nu jucaseră zaruri la

lecţiile de recuperare a înecaţilor.

— Tati, nu se poate, eu mă duc să anunţ.

' – Fă ce vrei, am zis cu binoclul la ochi. Dar cred că te agiţi degeaba. Cînd e să-şi propună o poznă nişte copii, apoi nu-i mai opreşte nimerii.

într-o bunii zi va trebui să-i spun, în-am gî-ndit, amintindu-mi nasturele căzut de pe paltonaşul lui Piticot, din pricina căruia picase din avion Caroline. Al dracului sorb, l-am afurisit, dacă nu funcţiona, Vili s-ar fi bălăcit o vreme în copcă, şi ar fi ieşit de-acolo ca o miţă plouată, se alegeţi cu vreo pneumonie şi se lecuia să mai umble pe gheaţă, tot ar fi fost un câştig pentru ea – altă dată să ia seama ! Corabia de piatră, mi-a venit să rid, deci pînă la urmă nu va pluti ?

— Au plecat doi oameni cu toate alea acolo, m-a anunţat gîfîind Piticot. îi vezi ?

— Şi ce dacă-i văd ? Grozav ar fi pentru Vili să-i vadă, ceea ce nu prea cred – gheaţa trebuie că are pe puţin zece centimetri.

Intrasem în ultimul minut de agonie – după socotelile corifeilor medicinii, copca era- pustie precum chelia lui Telly Savalas, cum îmi spusese odată omul de jos, în ziua în cate dispăruse tot Vili şi zbierasem la el să-mi zică dacă nu pluteşte pe lac vreun hanorac galben : ce tîmpenie în capul meu !

— Taţi, dar pompa aia se poate opri ! De ce nu le spui... ?

— Pompa şi-a făcut damblaua, Piticot. Vili nu mai este demult sub copcă. Ar fi o şansă la un milion să revină sub locul ăla.

— Nu fi lugubru, tati ! Nu chema răul ! Cheamă binele, dacă vrei să se termine cu bine !

— Asta să le-o spui gnomilor tăi, Piticot, am rînjit în barbă. Acum să te văd !

A-nceput să hohotească din nou, am lăsat-o în pace – să se descurce, nu ştiu ce naiba îi făcuse „Zeiss“-ului că nu mai vedeam nimic clar, nici copca nu o vedeam, din cauza figurilor care se agitau în jurul spărturii în gheaţă. Poate ar fi

trebuit să-mi închipui cum arată Vili, acum, acolo, la cîţiva metri sub capacul oalei în clocot – oala căreia îi ziceam cu atîta importanţă LAC ! –, plutind probabil cu ochii deschişi, ca-n filmele făcute „cu încetinitorul“ – cu şuviţele de păr cenuşiu desplетite, asemenea vegetaţiei subacvatice – trecuseră de mult cinci minute.

Soneria intorfonului a zbîrnîit ca turbată, nu m-am mişcat din loc – ce să-mi spună ? Bănuiam ce puteau să-mi spună.

La un sfert de oră mai stăteam acolo, pe peron, cu binoclul la ochi, fără să deslușesc amănuntele – alte amănunte decît cele care îmi biciuiau „amintirile din viitor“ : am să plec de-aici, mă gîndeam, de pe blestematul ăsta de munte, care mi-a mîncat douăzeci de ani din viaţă – din ce viaţă ? Cine-ar putea să mi-o readucă la viaţă pe Caroline ?! N-am să merg la înmormîntarea ei. îmi ziceam, nici la îngropăciunea secretoasă făcută de Companie lui

Caroline nu fusesem. N-am s-o mai văd nkiodrVLă, îmi făgăduiam, oricît .de frumoasă s-ar pricepe s-o facă cioclii ăia de la morgă. Şi copiii ? mă întrebam.

Poate le vine ideea să scormonească după ea toată noaptea, m-am îngrozit, şi să mi-o aducă desfigurată aici, în *Hvinci !*

— Piticot ! am chemat-o surd, şi nu mi-a răspuns. Plecase.

A-nceput să se însereze, şi ăiei de jos tot mai moşmondeau, cu lanterne şi felinare, în jurul copcii – ce tîmpenie, mi-am zis, săi piardl vremea acum, cînd toatei lumea se adună acasă, în jurul pomului de Crăciun !

Un tip slab, astei am fost – m-am strîmbat de unul singur. Trebuia să-mi fi văzut de meserie, de zborurile alea fantastice, trebuia s-o fi cucerit, ăsta-i cuvîntul, s-o fi re-cucerit pe Signora, şi îmnreună cu ea să o fi crescut cum scrie la carte pe Puicot

— mortii cu morţii şi viii cu viii, asta e lumea,

drept cine m-am crezut să mă pun de-a curmezişul mersului ei ? Cine mă credeam, ca să violentez destinul ?

Nici acum nu-i tîrziu, m-am încurajat. Să le iau de la capăt pe toate – începînd cu Signora. Să mă-ntorc la aeroport, asta-i chestia, cine naiba mă ţine îngropat aici, în gaura asta întoarsă ne dos, cum numisem muntele ? Şi ei să se uite unul la altul şi cu toţii la mine ca la un înviat din morţi

— colegii adică ; şi ea să mă-ntrebe – ai căpiat. Boss ? Ce ştii tu despre noile tipuri de aparate ? Ea, Compania. Decît aşa, mai bine – mai bine ce ?

Căpitan pe Corabia de piatră, mi-am amintit – şi cu Vili navigînd împreună. Pînă unde am ii plutit ?

S-a întunecat de-a binelea cînd am înţeles că, k oricum aş fi adunat toate gîndurile astea, tot a încurajare aduceau – „făceam ce făceam şi ma scremeam să mă încurajez“, cum spusese cîndva Contele despre sine. Şi Piticot mi-a adus din casă ultima încurajare :

— Taţi, te-au căutat de jos. Au scos-o şi au dus-o la casa nădurarului.

Pe urmă a mai ieşit o datiî din casă şi mi-a pus P“ umeri ceva, o hainii sau o pătură, nu mi-ain dat seama, şi, cu gesturi reţinute şi delicate, mi-a luat binoclul de la grumaz.

— Nu vii înăuntru, tati ?

înăuntru erau luminările sărbătoreşti, neaprinse, 01 care Vili legase panglicile argintii de beteală – mi-am amintit. Şi bradul instalat în crucea de lemn era tot în *livinS* – mi-am amintit. Aş fi vrut s-o mtreb pe Piticot dacă împodobise bradul, dar m-am trezit rugînd-o să-mi aducă pipa şi tutunul.

Şi laviţa aia – mi-am amintit. Unde naiba să mai doarmă omul în casa asta ? Obiectele dracului, le-atn drăcuit, cum ne lăsăm amprente pe ele – şi ele ne urmăresc pînă în spiţa a douăsprezecea, biestemîndu-ne cu propriile

amprente !

Într-un tîrziu s-a făcut frig, clănţăneam din dinţi şi-am intrat în casă, am deschis uşa beciului şi am coborit în beci – atît de ordonat aranjat şi curat nu fusese nici la terminarea casei. M-am apropiat de faimosul meu butoiaş, odinioară plin cu rom, pe care-l golise Vili în zăpada, m-am uitat cu ură la el şi i-am dat un picior – piciorul mi s-a lo\it de un obiect greu şi de neclintit, şi butoiaşul a rămas nemişcat, acolo, sunînd a plin. Deci pentru a-l umple coborîsc ea la cabană, în taină, înainte de sărbători – pricepeam acum.

Era într-adevăr plin, şi cancaua arăta grijuliu spălată şi bine înşurubată. Fără nici o legătură cu dorinţa cuiva de a bea, sub canea se afla o căniţă

cenuşiu-argintic, din serviciul meu de căniţe grafitate din *living*.

Iar pe doagele curate scria cu cretă, de jur-împrejur, în serpentină, ca pe unele reclame sau pe .etichete, cu literele frumoase, şi drepte, şi ferme ale lui Vili : ’ •

NUMAI
PENTRU
SĂRBĂTORILE
CU
BOSS
NUMAI
PENTRU
SĂRBĂTORILE
CU
BOSS
NUMAI
PENTRU

. Sinaia – Bucureşti – Cîmpina
7 octombrie 1985 – 7 mai 1986

Lector : MAR1A GRACIOV
Tehnoredactor : CONSTANŢA VULCANESCU

Apărut : 1988. Bun de tipar : 14.XI.1988.
Format# 32/80x100. Coli tlpo s 7,5.

Tiparul executat sub cd. 5 213/988, Ia
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICA
BACAU
Strada Mioriţei nr. 27

cartea românească

ROMANE, NUVELE ŞI POVESTIRI

DE ACELAŞI AUTOR :

EXILUL PISICILOR (E.P.L., 19Ó9)
ULTIMUL MONAC (Ed. Junimea, 1973)
FCCUL RECE (Ed. Eminescu, 1973)
PIETRELE ACESTEI CASE (Ed. Eminescu, 1975) MANSARDA COLIBEI (Ed. Junimea, 1976)
DATORIA UMBREI (Ed. Cartea Românească, 1977) FRATELE NOROCOS (Ed. Eminescu, 1980)
BLANA URSULUI DIN PĂDURE
(Ed. Cartea Românească, 1981)
RUŞINEA FAMILIEI (Ed. Eminescu, 1983)
CAPCANA ALBA (Ed. Militară, 1984)
RAPIDUL 24 SPRE IUBIRE (Ed. Albatros. 1988)

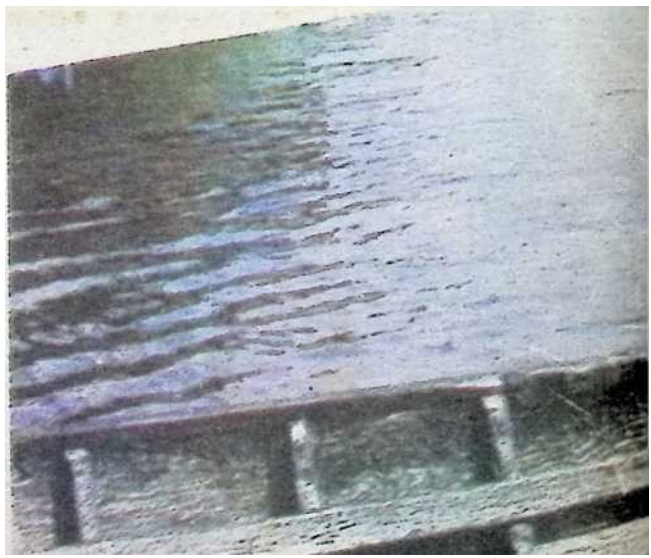

Lei 8